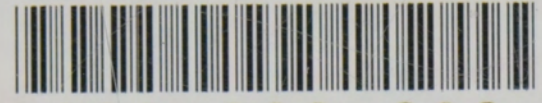

LIBRARY OF CONGRESS

0 039 283 623 8

BR 1608

.C7 W79

Hebr.

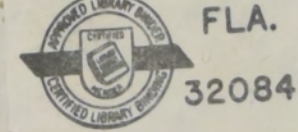

DOBBS BROS.
LIBRARY BINDING

JUN - 76

ST. AUGUSTINE
FLA.

32084

עדת הדממה

עדת הדממה

BRITISH LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
BRITISH LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
BRITISH LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
BRITISH LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
BRITISH LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Wurmbrand, Richard

11

ראובן בן משה

עדת הדמה

עברית: ב. אדלר

דבר המחבר

מדוע כותב אני ספר זה?

אני כותב ספר זה בראש ובראשונה משום ששליחותי היא להביא לכל אדם בן חורין את דבר הקהילה המחתרית, עדת הדממה, שמאחורי מסך הברזל. קהילה מחתרית זו, שזכיתי להיות מנהיגה הרוחני במשך שנים רבות, לפני ואחרי מעצרי, הטילה עלי שליחות זו והחליטה שעלי לנסות את כל האמצעים בארץ מוצאי כדי שישחררוני אל העולם החופשי, על מנת לבשר לכם בשורה דחופה זו.

בדרך נס נותרתי בחיים, עברתי תלאות בלתי משוערות. אתאר אותן בפניכם להלן. נשארתי בחיים והגעתי לעולם החופשי. רצוני להבהיר לכם, כי אין זו אוטוביוגרפיה בעלמא, כי אם קולה של העדה הנאמנה והסובלת, בארצות הקומוניסטיות בכלל, ובארצי, בפרט. כדי להמחיש את בשורת עדת הדממה אספר לכם תחילה את קורותי.

ראובן בן-משה

R. Wurmbrand

FOURTEEN YEARS IN COMMUNIST PRISONS

Hodder and Stoughton, Ltd.
London — 1967

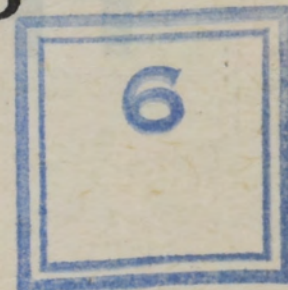
©
Printed in Israel
1973

P.O.B. 118
Beer-Sheba

מתוך שיקול דעת ודאגה לשלומם ולבטחונם של האנשים המופיעים בספר זה, שעדיין שוהים מאחורי מסך הברזל, החלטתי לא להזכיר אותם ואת המקומות בהם התרחשו הדברים המסופרים להלן בשמם המלא, ובטוחני כי הקורא יבין את מניעי.

המחבר

BR 1608
C1 W 79
Hebr

9510S
MAR 13 197

BRITISH LIBRARY

20115

כיצד אתאיסט מוצא את הישועה

גדלתי במשפחה יהודית, אולם לא קבלתי שום חינוך דתי, אף לא מסורתי. על כן, בהיותי בן 14, הייתי כבר אתאיסט מושבע. זאת היתה תוצאה ישירה של ילדות מרה. בשנות ילדותי הרכות התימתתי, וכבר בתקופת מלחמת העולם הראשונה ידעתי עוני ורעב. באותם ימים הייתי אתאיסט כה משוכנע, שעליתי אפילו על הקומוניסט הממוצע אותו ניתן לפגוש בימינו. הרביתי לקרוא ספרות אתאיסטית, ובעיות האמונה באלהים היו ממני והלאה.

שנאתי מאוד מושגים אלה, וכקומוניסט מתהווה, חשבתי שמושגים אלה מסוכנים ומזיקים לתרבות האנושית. גדלתי במרירות וברגשי שנאה, ואיש לא יכול היה לדוכבי בנושאי דת כלל.

אולם מאוחר יותר הוברר לי שהנני אחד מבעלי החסד ומנבחר האלהים. הטעם לבחירה מיוחדת זו אינו מובן לי עד עצם היום הזה. כמובן שלא ראיתי עצמי ראוי לחסד זה, כי היום יכול אני לגלות שהיה לי, למעשה, אופי רע ומרדני. למרות היותי אתאיסט, כאמור, קרה לי משהו פרדוקסלי ובלתי מובן. עוד בנעורי נמשכתי, משום מה, לכנסיות. כל פעם שנזדמן לי לעבור ליד כנסייה כלשהי, הרגשתי מעין פתוי ומשיכה, וכאילו מתוך דחף בלתי מובן הייתי כמעט תמיד נכנס פנימה.

למען הכנות, לא הבינתי מה מתרחש בכנסיות אלה. לפעמים האזנתי לדרשות, אך הן מעולם לא דברו אל לבי המתמרד. הייתי משוכנע שאין אלהים. שנאתי את המושג הזה, כי ראיתי בו אדון, שאני, העבד, חייב להשמע לו. כיום, ברור לי שהיו אלה מושגים מסולפים ביותר על האלהות; אולם, מושגים אלה כבשו את לבי והשתלטו על מוחי. הייתי רעב לאהבה, ומאוד חפצתי, ואולי אף קויתי בסתר לבי, שאי-שם, במרכז עולמי האפרורי, תימצא נפש אוהבת.

חשבתי לבטח שאין אלהים, אבל הייתי עצוב על כך! כי הצטערתי שלא קיים לפחות אל-אהבה. פעם, כאשר הרהורים עמוקים שבנפשי גברו עלי, נכנסתי לכנסייה קתולית. ראיתי אנשים כורעים ברך ולוחשים משהו. חשבתי שאם אתקרב ואכרע ברך גם אני, אאזין ללחשיהם ואנסה לחזור על התפילות, כמוהם, יקרה משהו. כך, לפחות, קויתי. הם ביטאו תפילה למרים הקדושה: "תפארת לך, מרים, מלאת החסד!" חזרתי על מילות התפילה שוב ושוב, הבטתי בפסלה של מרים הקדושה, אך דבר לא ארע, ואני הייתי עצוב מאוד.

יום אחד, אני, האתאיסט המושבע, התפללתי לאלהים. תפילתי היתה בערך כזאת: "אלהים, אני משוכנע שאינך קיים! אך, במקרה — הכמעט בלתי אפשרי — שמא אולי בכל זאת אתה קיים, דבר שאינני מאמין בו, אין זה מחובתי להאמין בך, אך חובתך היא להתגלות בפני!" אכן, הייתי אתאיסט, אבל תורה זאת לא העניקה שלווה לנפשי.

בזמנים אלה של אי-שקט רוחני ניכר, — כפי שלמדתי לחוש רק שנים מאוחר יותר — דיבר ה' ללבי. אולם אז עוד טרם הבנתי את פעולתו. אי-שם, בתוך ההרים הגבוהים של ארצי היפה, בכפר הררי קטן ונידח, חי נגר צנוע, זקן, אחד מחסידי אומות העולם. בשנותיו האחרונות התפלל האיש תפילה פשוטה ומעמיקה: "אלהים שבשמיים, שרתתי אותך עלי אדמות כמיטב כוחותי, וחפץ אני לקבל את שכרי עלי אדמות, בנוסף על זה שבשמיים; ושכרי שהנני מבקשך עלי אדמות להעניק לי הוא, שלא תיתן לי למות כל עוד לא אביא לפחות יהודי אחד למעין הישועה. יודע אני, שישועה היא בן לעמך הנבחר, בן לעם היהודי! אך, הבט! אני איש עני, זקן וחולה. דלו כוחותי מלכת ולחפש יהודי כזה במרחקים ואין אף יהודי בכפרנו ההררי הקטן הזה. שלח-נא את ה' יהודי אחד אל כפרנו, ואני מבטיחך להשקיע את מיטב מאמצי כדי להביאו למשיח!"

באותה עת חשתי בכוח משיכה אדיר, וצעדי פנו לאותו כפר. יש בארצי אלפי כפרים ולא הבנתי כלל את סיבת המשיכה לכפר זה דווקא, כי הרי לא היה לי עניין שם. אך, בכל זאת הלכתי שמה.

כאשר הנגר העני הכיר בי את ה"יהודי שלו", החל להסתובב סביבי, וממש לא

ידע מה לעשות. הוא חיזר אחרי כפי שמחזרים אחרי העלמה היפה ביותר בעולם! הוא ראה בי תשובה לתפילותיו!

הוא נתן לי ספר תנ"ך וביקש ממני לקרוא בו. הספקתי לקרוא את התנ"ך ואת הברית החדשה גם קודם לכן, משום התעניינות תרבותית בספר זה. אך, משום מה, התנ"ך שהוא הגיש לי היה כעין "תנ"ך מיוחד"! כפי שסיפר לי הנגר מאוחר יותר, התפללו, הוא ואשתו, במשך שעות, שדברי התנ"ך ידברו אל לבי, ושהשינוי הגדול יתחולל בי. הם התפללו שאני ואשתי נגלה את משיחיותו של ישוע מעל דפי התנ"ך והברית החדשה. התנ"ך הזה נכתב לא כך כל באותיות מודפסות, כי אם בלהבות-אהבה שנדלקו בלבו הרוטט של הנגר הזקן בתפילותיו המסורות לאלהיו!

התקשיתי לקרוא בו. לפתע, התחלתי להשוות את האופי המכוער והמרדן שלי לאופיו הנוח והרך של ישוע. התחלתי להשוות את תולדות חיי המרים לתולדות חיי מלאי התוכן האלהי של ישוע; חשתי את התועבה שבי כשראיתי לפתע את הטוהר שבו! חשתי את שינאתי לעומת אהבתו, ראיתי כעורי מול יופיו! למרות זאת, הוא קיבל אותי להיות אחד מבניו שמצא אמונה שלמה ומושיעה באלהי ישראל ובמשיחו — ישוע מנצרת. זמן קצר אחרי, הלכה גם אשתי בעקבותי; לאחר תקופת התנגדות קצרה מצאה גם היא בישוע את גואלה האישי, והוא נתן לה כוח חדש ותעוזה עצומה לבקש אחר נפשות אחרות צמאות לאלהים, כמונו. והם היוו את הגרעין ההתחלתי של קהילת מאמינים משיחיים חדשה בארצנו.

אז בא הכובש הנאצי וענפיו של הגסטפו והשתלטו גם על עירנו. היו אלה ימים קשים, לא רק ליהודים בארצנו, כי אם גם לקבוצות דת אחרות, ובכלל, לכל אדם שבגלל היותו בעל השקפת עולם טהורה, לא הסכים לשתף פעולה עם שלטון הדיכוי.

לעתים סבלנו חרפת רעב, קללות, הערות בלתי נעימות והשפלות, וקרה אף שהוזמנו לחקירה על ידי המשטרה הנאצית; כי בעיניהם, רובנו היינו יהודים, ולא דווקא נוצרים. (כנראה שגם הם התקשו לפתור את השאלה הנצחית "מיהו יהודי"? הכינוי "Judenpfarer" (כומר היהודים) נדבק בי — כנראה —

על ידם. כנוי זה היה מאוד מקובל באותם ימים, בעיקר כפי התנועה הלאומנית הריאקציונית של ארצו. כמייסד העדה, הייתי מנהיגה ואחראי לה למרות שעדיין לא הוסמכתי באופן רשמי. בשל כך, הייתי לא רק דמות מוכרת למשטר הנאצי, כי אם גם כ"עצם בגרון"; ועל כן, לקראת השנה האחרונה של המלמחה, "הזמינו" אותי שוטרי הגסטפו מספר פעמים, השפילו וחקרו אותי. בינתיים סיימתי את למודי התיאולוגיים והייתי לרועה עדה רשמי, המתהלך בלבוש של כהן דת; אך, בכל זאת, התייחסה אלי המשטרה הנאצית כאל יהודי לכל דבר. בהבדל אחד: למזלי, לא שלחו אותי למחנה כפיה.

היתרון היחידי בנסיונות אשר הכבידו עלי שוטרי הגסטפו: הם חישלו אותי לקראת הבאות! הנאצים, למעשה, לימדו אותי, שהגוף האנושי מסוגל לסבול סבל פיזי והשפלות, שעה שהרוח נשארת שלווה ונחה במשיח. רק כך מסביר אני את העובדה, שהאל הרחום והחנון איפשר לי לעבור גם את תאי העיוניים הקומוניסטיים, למרות שפעמים רבות הייתי אולי במרחק של צעד אחד בלבד מן המוות! אולם הגסטפו הנאצי והמשטרה החשאית לימדונו למעשה כיצד לחיות ולהתארגן תוך כדי בריחה מפניהם אל תוך הקהילה המחתרתית. הם יצרו את הצורך בעדת הדממה. למרות רצונם הם לימדו אותנו שיטות התכנסות ושיטות התארגנות על אפם וחמתם.

כיצד למדנו להפיץ את דבר ה' בקרב הצבא האדום?

אולי מתוך רגשי אשם על שהייתי פעם בעבר אתאיסט בעצמי הרגשתי את הצורך ואת החובה המוסרית עוד מראשית דרכי עם אלהים, להפיץ את הבשורה לרוסים, שהם אתאיסטים, כידוע. הרוסים הינם כיום עם, שגדל בהשקפות אתאיסטיות ומטריאליסטיות משחר ילדותו. ארצי נכבשה לקראת סוף מלחמת העולם השנייה, ועירנו המתה חיילים סובייטים. למעשה התמלאה משאלתי עוד קודם לכן, כי פרברי העיר המו מחנות של שבויי מלחמה רוסיים אשר הוצאו לעבודות כפיה שונות בחוצות העיר. הם מילאו את מקומם של אלפי פועלי התברואה ושל הפועלים הבלתי-מקצועיים בבתי החרושת, כשאלה היו בצבא. כך התאפשר לנו להתחיל ללמוד את שיטת ההפצה המחתרנית של דבר ה'. היתה זאת עבודה דרמטית ומשיבת נפש. לעולם לא אשכח את פגישתי הראשונה עם שבוי מלחמה סובייטי. הוא סיפר לי שהיה מנהדס במקצועו. שאלתיו, באם הוא מאמין באלהים. במידה והיה עונה בשלילה, לא הייתי מתפלא על כך כלל. אולם כאשר שאלתיו את שאלתי, הוא התבונן בי בתמיהה, כי לא הבין את פשר דברי, פשוטו כמשמעו! ואחר כך ענה לי, בנאיביות גמורה, במילים מדהימות אלה: "אין לי הוראות צבאיות להאמין! אילו היתה לי הוראה כזאת, וודאי שהייתי מאמין, אך לצערי, אין לי!"

דמעות זלגו מעיני, והרטיבו את פני. הייתי נרגש עד עומק לבי, והרגשתי שלבי נמס בקרבי! בן שיחי, אדם נעים הליכות ומלומד למדי, מתגלה בפני כיצור אנושי בעל שכל מנוון! לא לימדו אותו מה זה אלהים, מה הם מושגי אמונה או חוסר אמונה. לימדו אותו להיות אוטומט, רובוט הפועל רק בהתאם לפקודות, והחסר כל תחושה של מחשבה עצמית! לשון אחרת: יש הוראות — מאמינים; אין הוראות — לא מאמינים! רצון חופשי — אין! מערכת החשיבה

שותקה ואיכדה את כושר השיקול ואת כושר היוזמה. הייתי נתון בהלם כמעט, ואולי, לא כל כך בגלל מה ששבוי מלחמה זה אמר לי: גרוע מזה, הפגישה עוררה בי מחשבות קודרות על גורלו המר של חלק ניכר מאוכלוסיית התבל בימינו! עדיין לא התאוששנו ממוראותיה של "המכונה הנאצית" בה היו כל חיילי וכל שוטר אך "בורג" קטן, והנה מופיע לפנינו "בורג" אחר מתוך משטר שונה ומנוגד לחלוטין, אך טוטליטרי וחסר אלהים בדיוק כמתנגדו! לפחות בנקודה זו קיים דמיון מדהים בין המשטר הנאצי לבין המשטר הקומוניסטי! אותו ערב, הבטחתי בלבי לאלהי, כי אקדיש את חיי להפצת הבשורה הטובה על הישועה וסליחת החטאים באמצעות מותו המכפר של האדון ישוע המשיח על צלב גלגלתא לכל המאמין בו — בקרב אנשים כאלה, ואנסה את מיטב כשרונותי כדי להחזיר ל"ברגים" שטופי המוח והאומללים הללו את צלם האנוש, ואשתדל להביאם לאמונה חיה ומושיעה באלהים ובישוע המשיח!

והנה, לא הייתי צריך לנסוע לרוסיה לצורך זה; הרוסים הם אשר באו אלי! — באוגוסט 1944, כבשו את ארצנו כמליון חיילים סובייטים. (בעצם, צריך הייתי, אולי, לומר "שחררו" אותה, אך שחרור שכזה — ואבדנו!) המשטר הקומוניסטי החדש התחיל להשתרש בארצנו. מפלגה קומוניסטית היתה קיימת בה תמיד, אולם היתה זו מפלגה מחתרנית קטנה שמנתה, לכל היותר, כ-10.000 חברים. מי שהיה אז שר החוץ הסובייטי, וישינסקי, הגיע אלינו באחד הימים, ותוך כדי צעקות ודפיקות אגרוף על שולחן, הכריז ברבים כי "יש להרכיב באורח מידי ממשלה קומוניסטית!" נו, אם שר החוץ הסובייטי דורש זאת, ואנו ארץ כבושה, הרי שאין ברירה! צבאנו ומשטרנו פורקו מנשקם, ובכוח מילולי, אם לא בכוח הזרוע, התהווה המשטר הקומוניסטי ועלה לשלטון, ובכל כיעורו! למען הכנות, אומר גם שאף השגרירות האמריקנית והבריטית שיתפו פעולה באופן סביל; מכל מקום, לא גילו כל התנגדות פעילה, אף לא בצורה מילולית מינימלית. כך התהוותה ראשיתו של משטר שנוא ועויין שכלל בהתחלה רק שרים, כמה מאות פקידים בכירים, ואת גרעינה הבראשיתי של המשטרה החשאית הידועה לשימצה. גישת "שב

ואל תעשה" עלולה להתפרש כשיתוף פעולה סמוי. לא אטען שהמאמינים האמריקניים והבריטיים הם שהביאו לנו את המשטר הרצחני והטרוריסטי הזה, אך אומר בוודאות, שהללו לא עשו מאומה, כדי למנוע את היווסדו ואת התעצמותו בעל כורחנו. ייתכן ואז לא הבינו עדיין את פשר אי-התערבותם, אולם כיום עליהם להכות על חטא ולעזור בכל הדרכים האפשריות לאלה אשר סבלו שנים אכזריות של דיכוי וסבל לא-יתואר! עליהם לעזור לנו להביא את אור הבשורה לעמים המשועבדים והנפחדים, בהם אין הרוב מכיר כלל את אור המשיח!

שיטת עבודתנו - שפת האהבה

מיד עם ראשיתו של המשטר החדש, החלו הקומוניסטים באופן שיטתי "לחזור" אחרי ראשי הכנסיות השונות. כי הרי אין הבדל מהותי בין שפת האהבה לבין שפת החיזור "הארעי". עם, למשל, יוצא מישהו "ברצינות" עם נערה על מנת להקים עמה בית בעתיד, הריהו מדבר אליה בשפת האהבה; אולם, כאשר יוצא מישהו עם נערה למטרות ארעיות ולא דווקא טהורות, גם הוא משתמש ב"שפת האהבה". לאזני השומע, אין כל הבדל בצליל, וכוונתו האמיתית, כשהוא מדבר על "אהבה", איננה גלויה. אכן - רק ימים יגידו מהי כוונתו האמיתית. מכל מקום, שניהם כאחד אומרים לנערה: "אני אוהב אותך!"

ישוע לימד אותנו להקשיב היטב ולהבחין בכוונותיהן האמיתיות של ההצהרות הללו; הוא לימד אותנו להבדיל בין "זאבים הלבושים בעור כבש, ובין הכבשים האמיתיות"; בין ילדי האלהים האמיתיים, ובין אלה המתיימרים להיות כאלה כלפי חוץ, אולם מעשיהם שאינם עולים בקנה אחד עם דבריהם-מגלים בסופו של דבר את זהותם האמיתית.

אולם כאשר החל השלטון בפעולתו השטנית עוד לא השכילו אלפי הכמרים, רועי הקהילות, כהני הדת למיניהם וגם הרבנים השונים להבחין בכוונה

האמיתית המסתרת מאחורי "הכרזות האהבה" הפתאומיות של השלטון המתהווה.

הקומוניסטים אירגנו כנס ענקי אליו הוזמנו רועי העדות בני כל הדתות. הכנס התקיים באולם הפרלמנט ונכחו בו כ-4000 כהנים מכל הדתות. וארבעת האלפים הנאיביים האלה בחרו ביוסף ויסריונוביץ סטלין כנשיא הכבוד של הכנס הדתי הזה!

אפילו לא עלה על דעתם לחשוב שראש המשטר הסובייטי הנו בעת ובעונה אחת גם נשיא הכבוד של ההתאחדות העולמית של האתיאיסטים ושעוד מראשית שלטונו רודף הוא ורוצח מאמינים יהודיים ונוצריים גם יחד. סטלין זה היה אחד הרודנים האכזריים ביותר שחיו אי פעם עלי אדמות!

בזה אחר זה קמו בישופים, כמרים, כהני דת למיניהם באולם הפרלמנט הענקי שבעירנו וכולם הצהירו פה אחד ש"ביסודו של דבר אין כל הבדל מהותי בין הדת הנוצרית ובין הקומוניזם" (!!!) וכי קיימת אפשרות סבירה ששני אלה יוכלו להתקיים יחדיו בצוותא, בשלוה ובשיתוף פעולה הדדי! כל נואם שיבח את המשטר החדש והבטיח לו את נאמנותו. ולא היתה זו הצהרה של נאמנות אישית; כל נואם דיבר פה בשם הכת הדתית אותה ייצג, והבטיח למשטר את נאמנותה ללא סייג.

גם אשתי, סבינה, ואנכי, היינו בין המוזמנים לכנס המפורסם הזה. אשתי ישבה לידי ולחשה לתוך אוזני: "ראובן, מה אתה יושב פה ושותק? אתה חייב לשטוף את הבושה הזאת מעל פני המשיח! האינך חש, כמוני, כי כולם יורקים פה בפניו? קום, לך ודבר! הגן אתה על האמת!" אמרתי לאשתי: "אם אקום ואדבר עתה, אזי תפסידי את בעלך!" ועל כך השיבה: "ייתכן, אך אינני חפצה להיות אשתו של מוג-לב!"

אז קמתי על רגלי, ניגשתי אל דוכן הנואמים ופניתי אל קהל הנוכחים. הייתי הנואם הראשון והיחידי בכנס זה, שלא שיבח את מרצחי המאמינים, כי אם את האלהים ואת משיחו. טענתי מתוך שכנוע פנימי עמוק, שעלינו להצהיר אמונים בראש וראשונה לאלוהינו הגדול! הכנס הזה שודר ברדיו. וקל הנאומים שנשמעו בהזדמנות זאת מעל כמת הנואמים שבפרלמנט שלנו, בקצו

מתוך מליוני מקלטים בכל רחבי הארץ. כן שודר גם נאומי, בו ניתנה לי ההזדמנות הנדירה והמיוחדת במינה לשבח את אלהי ישראל מעל במת הפרלמנט הקומוניסטי! מובן, שלאחר מכן נאלצתי לשלם מחיר גבוה מאוד בשל תעוזתי זו, אבל היום אני יכול לאמור שמחיר זה היה כדאי! אחרי זמן קצר, הרמקולים נותקו, השידור הופסק, ואנדרלמוסיה פרצה. אחרי זמן מה הובל שר הדתות עצמו לבית הכלא, וגם אני לא איחרתי לבוא שמה בעקבותיו.

כמרים אורתודוקסים מהכנסיה הלאומית, כהני דת פרוטסטנטים שונים וראשי דתות רבים — כולם התחרו ביניהם בנסותם להשתחוות לפני המשטר הקומוניסטי, המתנגד, כידוע, לאלהים!

לפתע אפשר היה להתקל בתופעה המוזרה שבישוף אורתודוקסי תופר פטיש ומגל העשוי בד אדום על גלימתו השחורה. חסידיו, ידידיו וחברי הקהילות שבהשגחתו היו רגילים לפנות אליו עד אז בצורה המקובלת, בתואר "הוד קדושתו"; אולם "סוגד" יחיד במינו זה, פנה אליהם, באמרו תוך כדי תנופת יד קלה: "ומהיום והלאה חדלו-נא, מלקרוא לי 'הוד קדושתו', כי אם פשוט 'חבר בישוף' (טובאריש בישוף).

שבועות מספר לאחר מכן הייתי מוזמן לנאום בכנס בפטיסטי באחת מערי השדה, ונדהמתי לראות שגם בכנס זה האולם מקושט בדגלים אדומים, וכי בפתיחתו שרו הנאספים את ההמנון הסובייטי, את ה"אינטרנציונל" הסוציאליסטי!

נשיא הכנס הפטיסטי דיבר על סטלין כעל "מגשים התוכנית האלהית עלי אדמות" (!!!) ושיבח אותו כ"גדול מורי התנ"ך"! אחד הדוברים, מורה דגול של סמינר תאולוגי בעיר שדה גדולה, אף הכריז בהזדמנות זו: "אלהים העניק לאנושות שלוש צורות של התגלות: האחת, במשה; השניה, בישוע; והשלישית בסטלין!"

הוא חזר על הצהרות "מעניינות" ומרחיקות לכת אלה עוד מספר שנים לאחר מכן בפני אחרוני הסטודנטים לתאולוגיה בסמינר בו לימד. הוא עוד הגדיל והוסיף, כי הגדולה שבהתגלויות היתה דווקא זו שבסטלין!

אין בכוונתי, חלילה, לפגוע באחיי הבפטיסטים האמיתיים, אותם אני אוהב ומעריך מאוד, וידידים רבים לי ביניהם. הבפטיסטים האמיתיים לא היו מסוגלים להזדהות עם הצהרות כגון אלה, ואף לא עם המסגרת הכללית החדשה או עם צורת אירגונו של כנס זה. נהפוך הוא: אחדים מהם החלו לייסד את גרעינה של הקהילה הבפטיסטית המחתרנית הראשונה מיד עם צאתם מהכנסי.

לעומתם, "בחרו" הקומוניסטים מתוך שורות ראשי הכנסיה הבפטיסטית שבארצנו, מנהיגים לפי רוחם, כלומר — כלי שרת, ולכנסיה לא נותרה הברירה אלא לקבלם, בין אם חפצו בכך אם לאו, כך התגלגלו פני הדברים בכל הכתות הנוצריות הקיימות בארצנו, וכמו כן, גם בדתות אחרות.

פני המנהיגות הדתית השתנו באופן קוטבי, והמנהיגים החדשים החלו "להשתחוות" למשטר, במקום לאלהים; הם אף החלו להיות ל"מוסרי אהים" והסגירו את אלה מאחיהם אשר לא היו מוכנים ללכת בעקבותיהם. כך, איפוא, התהוותה ראשיתה של הקהילה המחתרנית בארצי, כדוגמת הקהילה המחתרנית שברוסיה הסובייטית, בשנים הראשונות שלאחר מהפכת אוקטובר. שעה שמנהיגים "מובחרים" של הכנסיות הרשמיות שרתו את המשטר כמיטב יכולתם, נפגשו מאמינים מכתות שונות להשתחוות לאלהים ולשבח את שמו, על כל הסכנה הכרוכה בכך. הקומוניסטים פקדו להפסיק כל צורה של התקהלות בלתי רשמית, כלומר בלתי מוכרת על ידם, והכנסיה הרשמית, המשועבדת למשטר, הצטרפה לדעתם. ההבדל היחיד היה, שבעוד שהכנסיות הרשמיות המשיכו לפעול בבניניהם המפוארים — התכנסה קהילת הדממה בבתים פרטיים, במרתפים וביערות. לא לשווא נאמר בכתבי הקודש שהאלהים איננו שוכן בבנינים מעשי ידי בשר ודם!

גם אני חזרתי מאותו הכנס עם הכוונה הנחושה להתחיל ולארגן את קהילתי המחתרנית. כלפי חוץ, היה לי מעמד חברתי נכבד; הייתי רועה עדה של אחת הקהילות הגדולות והמוכרות בעירנו, והייתי מורה לתנ"ך בסמינר הבפטיסטי המקומי.

אולם, חיש-מהר התברר לי כי באופן החדש בו התגלגלו העניינים, עלולים

היו מצבי החיצוני, החברתי והמעמדי לחלוף מהיום למחר; לכן, התחלתי להקדיש את מלוא מרצי לתפקידי הנעלה והחדש שיצרתי לעצמי. קהילת האם, לה השתייכה קהילתי היתה הכנסיה הנורווגית. בתוקף תפקידי זה, היתה לי כניסה חופשית למיניסטריונים השונים, ובעיקר, למיניסטריון הדתות. (באותם ימים לא היה לנו עוד מושג שהקומוניסטים החלו את חדירתם השיטתית לתוך מועצת הכנסיות העולמית; כידוע לכל, עושים הם חיל כיום אף במקום מושבה העולמי, בג'נבה שבשווייץ). המשכתי לפעול במשנה מרץ בכל תפקידי הגלויים, כדי לא לעורר תשומת לב, ובעת ובעונה אחת התחלתי לארגן את קהילתי המחתרית, שהתהוותה, כאמור, והתחזקה במהירות מפתיעה. המשטר טרם חשד במאומה, או, לפחות, כך חשבתי אז. וכך, הסתעפנו במחותרת לשני כיוונים. ראשית, התחלנו לפעול בתוך מיליון החיילים הרוסיים שחנו על אדמת ארצנו; ושנית, ניסינו להגיע גם לערי השדה ולכפרים המרוחקים של ארצנו המשועבדת.

לרוסים נפש כה צמאה לדבר ה'!

עבורי, לבשר את הבשורה לרוסים, הרי זה גן עדן עלי אדמות! נודמן לי לבשר את הבשורה לבני עמים רבים; אך מעולם לא פגשתי עם כה צמא לדבר ה' כמו העם הרוסי דווקא! בהזדמנות אחת התקשר אלי טלפונית כומר אורתודוקסי, והודיע לי שבימים אלה ביקר אצלו קצין רוסי שהתוודה בפניו. הכומר לא ידע רוסית, אך ידע שאני מדבר שפה זו. על כן, החליט למסור לאותו קצין את כתובתי, ואמנם כבר למחרת הופיע הוא בביתי.

הקצין אהב את האלהים, היה מלא געגועים אליו, אך לא ראה ספר תנ"ך מימיו. מעולם לא השתתף בטקס דתי כלשהו. לא היה לו כל חינוך דתי. הוא אהב את ה' למרות שהיה חסר כל ידיעה אודותיו! התחלתי לקרוא בפניו את דרשת ההר שבבשורת מתי, פרק ה', וכן אחדים

ממשליו של ישוע, המופיעים למעשה בכל הבשורות. כאשר סיימתי את קריאתי, קפץ הקצין הרוסי על רגליו והחל לרקוד מרוב שמחה! התרגשותו היתה כה גדולה עד כי צעק לעברי: "איזה יופי! נפלא! איך יכולתי לחיות עד עתה מבלי לדעת את הדברים הנפליאם הללו!" היתה זו ההזדמנות הראשונה בחיי לראות מישהו רוקד וזועק משמחת הישועה! כאשר ראיתי את התלהבותו הגדולה, המשכתי בקריאתי, ואז, עשיתי משגה: הקראתי באוזניו את סבלו ואת צליבתו של ישוע, מבלי להכינו לכך מראש. הוא לא התכוון לשמוע על סופו האנושי הטרגי של המשיח, וכאשר שמע שהיכוהו, צלבוהו, ושהוא מת בסופו של דבר, על הצלב, — נפל הקצין לתוך הכורסה והחל למרר בככי! כה שמח ומאושר היה קודם לכן למצוא את גואלו, והנה, מת מושיעו! התכוונתי בו ברגשות מעורבים והרגשתי בעיקר רגשי בושה. אני מכנה עצמי משיחי, הנני רועה עדה ומורה לאחרים, אך מימי לא חשתי על גופי ועל בשרי את סבלות המשיח בצורה רגשית כה עמוקה, בהזדהות כה מלאה כמו קצין רוסי זה. בהתכווני בו, חשתי שאני רואה לפני שוב את מרים המגדלית, הממרת בככי והשוטפת את רגלי מושיעה בדמעות מרות, או, הרוחצת את גופו המת לא רק בשמן, כמינהג היהודים, כי אם גם בדמעותיה הלוהטות.

כדי לתקן את המעוות, הקראתי לו על תקומת המשיח. כמובן שהקצין לא ידע מאומה על תקומת מושיעו מן הקבר. כאשר סיימתי את ההקראה בבשורות, וכשלפתע נודע לו כי משיחו חי, היכה בשתי כפות ידיו על ירכיו, צחק, שרק, והפליט אפילו קללה עסיסית, כאות להשתוממותו ולשמחתו הגדולה! לעולם לא יעלה בידי לחזור על כל מה שהוא צעק; אסתפק רק בדבריו: "הוא חי! הוא חי!" ושוב החל לרקוד מרוב שמחה מסביב לחדר. גם אם הייתי נרגש עד מאוד, ראיתי כיצד אדם, אולי פרימיטיבי, פשוט וגס רוח, נולד מחדש בצורה האופיינית לו. (על משמעות הלידה החדשה במובנה המקראי אפשר לקרוא בבשורת יוחנן פרק ג' אשר בספר הברית החדשה). אמרתי לו: "בוא עתה להתפלל יחד!" הקצין הסתכל בי, ולא הבין כלל על מה אני מדבר. אך לפתע, כאילו תפס את הענין, נפל על ברכיו יחד עמי, וזעק במלים מוזרות אלה: "יה, אלהים, אתה באמת חבר'מן! כי לו אני הייתי במקומך, אני לעולם לא

הייתי סולח לך, כמו שאתה מוכן לסלוח לי את חטאי! אבל ידעתי שאתה 'חבר טוב'. ואני אוהב אותך מכל לבי!" זאת לא היתה בשום אופן תפילה המורכבת ממילים מובחרות ומלוטשות, כמקובל: ונדמה לי, כי לעולם לא היה עולה על דעתו של מאמין לקרוא לאלהים "חבר'מן" ו"חבר טוב"! אך לא היה ספק בלבי, שכל המלאכים בשמיים חדלו לרגע לעסוק במלאכתם, בשומעם תפילה מוזרה שכזו; והאיש נושע!

בהזדמנות אחרת פגשתי סרן רוסי בלוויית קצינה. הם ערכו קניות, והתקשו לקרוא בשם לכל הפריטים שהתכוונו לקנות, בשפת ארצנו. ומשום שהזבן התקשה לשרת את קונויו בשל אי ידיעת השפה הרוסית, באתי לעזרתו והצעתי עצמי כמתורגמן. כך נזדמן לי להכירם. כאשר סיימו את קניותיהם, הזמנתי אותם לביתי לארוחת צהריים. לפני תחילת הסעודה הסברתי להם: "אתם נמצאים בתוך ביתם של מאמינים באלהים, ומנהגנו לברך לפני האוכל". ואמנם התפללתי, אך בניגוד למנהגי, עשיתי זאת הפעם בשפה הרוסית. ברגע שסיימתי, הניחו אורחי את הסכינים והמזלגות ליד צלחותיהם הריקות ולא התעניינו יותר בארוחה שאשתי החלה להגיש להם, כי אם החלו "להפציץ" אותי במטר שאלות על אלהים, על המשיח, על התנ"ך ועל הברית החדשה. חוסר ידיעתם בנושאים אלה היה מדהים. הם פשוט לא ידעו כלום...

לא היה קל לשוחח אתם. סיפרתי להם את המשל של ישוע המשיח על האדם שהיו לו מאה כבשים וכיבשה אחת אבדה לו (ראה בשורת לוקס, פרק טו' 3). הם לא הבינו אותי. ושאלוני בתמיהה: "הכיצד ייתכן שלאיש הזה היו מאה כבשים? האם הקולקטיב לא לקח את הכבשים לקולחוז?" זה היה אורח מחשבתם. את גרעין המשל לא תפסו כלל! הם רק ביטאו תמיהתם על ה"לקוי במשטר" ולא היו מסוגלים לרדת לעומק האלגורי של המשל, המתייחס לעדר מאמינים ולא לכבשים אמיתיות.

אחרי כן נסיתי לספר להם כי ישוע מלך. ואז ממש התנפלו עלי באומרם: "הרי כל המלכים של כל הזמנים היו רודנים אכזריים ועריצים שרדו בעם והציקו לו. משתמע, איפוא, שגם ישוע היה כזה!" וכך, בכל צורה שניסיתי להסביר להם את תוכן הצהרותיו ומשליו של ישוע, נתקלתי בקשיים רבים, האופייניים

לאורח מחשבתם של אנשים שנולדו וגדלו במשטר קומוניסטי, ושסיגלו לעצמם את תורתו המרכסיסטית-לניניסטית. מאוחר יותר, התחלתי לקרוא להם מבשורת לוקס על לידתו של המשיח. אחרי שהספקתי לקרוא עד לפסוק 31 מפרק א' בו נאמר: "והנך הרה וילדת בן וקראת שמו ישוע; והוא גדול יהיה וכן עליון ייקרא, ונתן לו אלהים את כסא דוד אביו...". הם הפסיקו וצעקו לעברי: "ובכן, מרים היתה אשתו של אלהים?" כמובן שצורת התבטאות זו עלולה להשמע איומה ונוראה באזניו של מאמין מערבי שרכש לעצמו אוצר מלים דתי מיוחד. גם אני השתוממתי, אך מיד נזכרתי עם מי יש לי עסק: הרי לפני זוג אנשים משכילים למדי, הרגילים לחשוב בצורה המקובלת בחברה בה התחנכו, ואילו מושגי אני — זרים להם לחלוטין!

השיחה הזאת, ועוד שיחות רבות אחרות שבאו בעקבותיה, לימדוני שיש צורך במילון מיוחד על מנת לבשר את הבשורה לרוסים הקומוניסטים והאתאיסטים. נזכרתי באותו רגע, שכתוב בספר ישעיהו א': 18... "לכו נא ונוכחה, יאמר ה'; אם יהיו חטאיכם כשנים, כשלג ילבינו". ולמה על פסוק זה דווקא? כי חשבתי על הקשיים של שליח הבשורה האירופי, המזדמן לצאת לאפריקה המרכזית, ועליו להסביר לאנשים החיים באקלים החם שבסביבות קו המשווה מה זה שלג, כאשר הם מעולם לא ראו דבר שכזה. נזכרתי שקראתי באיזה מקום, כי בדיאלקטים האפריקניים השונים לא קיימת המילה "שלג" כלל. ועל כן, נאלצו מתרגמי כתבי הקודש לשפות אלה, לתרגם פסוק זה בערך כך:

"חטאותיכם יהיו לבנים כתוכנו העסיסי של אגוז הקוקוס!"

כן, שפה זו הבינו אפילו הבושמנים, אבל, שלג? מה זה שלג?...

היה עלינו, אם כן, להתחיל לתרגם את הבשורות לשפה המרכסיסטית, כדי לאפשר לקומוניסטים להבין אותן. זה היה יותר ממה שהבנה אנושית מסוגלת לבצע. אבל רוח הקודש פעל דרכנו, וכך הצלחנו "להמציא" בשורה מחודשת, המותאמת לצרכי השעה.

הסרן והקצינה שבלווייתו, קיבלו את המשיח באותו ערב, כמושיעם האישי. אחרי כן היו הם לעמודי תווך בעבודתנו המחתרנית של הבישור לצבא האדום.

הדפסנו וחלקנו אלפי חוברות המכילות את הבשורות, או קטעים מהן, בשפה הרוסית. עלה בידנו להחדיר בחשאי אלפי ספרי תנ"ך וקטעים מהברית החדשה לתוך רוסיה הסובייטית בשנים האלה, באמצעות החיילים הרוסיים, שהפכו למאמינים כתוצאה מעבודתנו, ואשר היו בדרכם לביתם לחופשה או לתפקידים אחרים. הם היו שליחי הבשורה הסובייטים הראשונים שאנו חינוכו, כדי שייבשרו את הבשורה ברוסית בארצם האתאיסטית.

הרוסים יודעים כאוהבי ילדים קטנים. רבים מהחיילים הרוסיים שחנו אז על אדמת ארצנו היו בעצמם הורים לילדים, אותם השאירו מאחוריהם, הרחק בארץ מולדתם, ולא ראו לפעמים במשך כל שנות המלחמה הארוכה. אנו בידענו את אהבתם זאת לילדים, היינו שולחים ילדים מתחת לגיל עשר, כדוגמת בני מיכאל, לגינות ציבוריות, לקירבת קסרקטינים וסתם לרחוב הפתוח, כשהם מצויידים באותם תדפיסים מכתבי הקודש בשפתם. הם היו פונים, כדרכם אל הילדים, מלטפים את ראשיהם, מציעים להם ממתקים ושמחו לקבל מידיהם את אשר היה להם להציע. פעמים רבות מצאנו שיטה זו בדוקה יותר, פוריה יותר ובלתי מסוכנת מכל שאר השיטות. מה שאסור למבוגר, מותר לילד מתחת לגיל 10. והילדים הללו היו העובדים הנאמנים והיעילים ביותר של עבודתנו המתחרתית אל הרוסים.

אלפי חיילים קיבלו את עותקי הבשורה, ומאות התקשרו עמנו לשמוע יותר; לא מעטים אף הציעו עזרתם לשתף פעולה בעבודתנו המתחרתית.

החדרת הבשורה לקסרקטינים של הצבא האדום

במשך הזמן עלה בידנו למצוא שיטות לא רק למתן עדות ולחלוקת חוברות, כי אם גם לארגון אסיפות קטנות תחת כיפת השמיים. כידוע, מעריצים הרוסים — שעונים, מכל הסוגים, והחיילים הרוסיים נהגו לגנוב שעונים ברחוב מכל עובר ושב. לעתים יכולת לראות על זרועו המקושטת של חייל סובייטי, כתריסר שעונים שונים ומשונים; ולמותר לציין

שכולם היו ג'ובים! לפעמים ראינו את התופעה, המוזרה בעינינו, שקצינות רוסיות תלו על צווארן שעונים מעוררים במקום חרוזים! בעיניהן היתה זו, כנראה, אופנה מאוד אסתטית! התלהבות משונה זו הובנה לנו רק כאשר גודע לנו שמעולם לא היו להם שעונים. בני ארצי, משחפצו לקנות שעון, נהגו לגשת לקסרקטין הקרוב ולקנות את אחד השעונים הגנובים, ולפעמים את שעונם הגנוב שלהם! כך הפכה, במשך הזמן הכניסה לקסרקטינים של הצבא האדום הרגל בלתי רשמית. איש לא התערב ואיש לא הפריע למסחר משונה זה.

גם אנו, אנשי הקהילה המתחרתית, ניצלנו הזדמנות זו, והתחלנו לבקר במקומות אלה. מטרתנו המוצהרת היתה, כמוכן, קניית שעונים. נסיוני הראשון להטיף את הבשורה בתנאים אלה קשור ביום חג מסויים של הכנסייה האורתודוקסית; היה זה היום בו חגגו את זכרם של פאולוס ופטרוס הקדושים. נגשתי למחוז חפצי וחפשתי, כרגיל, שעון שהוצע למכירה. אולם כל מה שהציגו לי "לא היה לרוחני". שעון אחד היה יקר מדי, השני היה קטן מדי, השלישי גדול מדי וכו'. המשחק שלי הוכתר בהצלחה, כי קבוצה לא מבוטלת של חיילים רוסיים התקהלו סביבי, בנסותם להציע לי איש-איש את סחורתו ובתקווה שאמצא את החפץ הרצוי לי.

לפתע, פניתי אל החיילים הסובבים אוחי ושאלתי: "היש ביניכם מישהו בשם פאולוס או פטרוס?" (פאבל, או פיוטר, בשפה הרוסית) ואכן — היו אחדים כאלה. ואז, שאלתי: "הידוע לכם שהיום חוגגת כנסייתכם האורתודוקסית את זכרם של פאולוס ופטרוס הקדושים?" ואמנם, נמצאו אנשי מילואים מבוגרים יותר, שידעו זאת. הוספתי ושאלתי: "הידוע למישהו מכם מי היו הקדושים הללו?" זאת, כמוכן, לא ידע איש. היות ובכנסייה האורתודוקסית-פרבוסלאבית מכיר אפילו הכומר אך בקושי את הברית החדשה. ואם הוא כבר יודע קטעים ממנה, הרי שהוא לומד אותם בצורה מסולפת; ואילו עם-הארץ, אפילו אם הם מבקרים בחג המולד או בחג הפסחא בכנסיתם, אינם מכירים את התנ"ך ואת הברית החדשה כלל, ובמיוחד לא מאז הפסיקו כליל להדפיס כתבי קודש בברית המועצות, אחרי המהפכה הכולשביקית.

ובכן — איש לא ידע; אי לכך התחלתי אני לספר להם. לפתע הפסיק אותי אחד החיילים הוותיקים באמצע דברי ואמר: "אתה לא באת לכאן לקנות שעונים! אתה באת הנה כדי לספר לנו על האמונה! בוא שב כאן, בינינו, וספר לנו יותר. דבר אלינו! אבל היה זהיר מאוד! אלה שכעת מתקהלים כאן, כולם בחורים טובים ונאמנים; אולם, כאשר ייתקרב חייל נוסף — ואני אניח את כף ידי על ברכך הימנית, תשוב מיד לדבר על שעונים; רק כאשר אסיר את ידי, תוכל להמשיך בדרשה!"

מספר לא מבוטל של חיילים התקהל סביבי, והיתה לי הזדמנות נדירה ומיוחדת במינה לדרוש לא רק על פאולוס ועל פטרוס, כי אם על ישוע המשיח, למענו הקריבו קדושים אלה את חייהם.

מדי פעם בפעם, היה החייל המבוגר מתכופף לעברי, ומניח לפתע את כף ידו על ברכי, כמוסכם; מיד חזרתי לדבר על שעונים, וברגע שהתרחק אותו חייל, שהיה מפוקפק בעיני שומעי, יכולתי להמשיך בדרשה. באותה תקופה, ובעיקר בתקופה מאוחרת יותר, היו לי כבר לא מעט ידידים בין החיילים הרוסיים המאמינים, ובעזרתם הצלחתי לחדור פעמים אין ספור לחצרות המגורים שלהם, ורבים מבין חבריהם מצאו את ברכת האמונה בישוע המשיח, באמצעות "שיטת השעונים". אלפי בשורות וקטעי ברית חדשה שונים הופצו בעזרת שיטה זו.

אולם גם צרות לא חסרו: המשטרה החשאית ואף המשטרה האזרחית המקומית תפסו מדי פעם אחים ואחיות שעסקו בעבודה המחתרית האסורה הזאת, ולא אחת היכו אותם. הם אמנם ניסו לסחוט מהם מניין הם באים ומיהו שולחם, אך הם עמדו בגבורה בנסיונות אלה ובידי המשטר לא עלה לגלותנו.

אבל גם שמחות היו בשפע! בין אלה שעלה בידנו להתקשר עמם, נמצאו גם ידידים המשתייכים לקהילה המחתרית הרוסית, שהיו מספרים על חוויותיהם שם. ראויה לציון העובדה, שיכולנו להכיר בהם את הארשת ואת ההתנהגות של קדושים. הם עברו את שטיפת-המוח הקומוניסטית בארצם במשך שנים ארוכות! אחדים מהם עברו דרך אוניברסיטאות קומוניסטיות. אך כמו הדג, הרגיל לחיות במים מלוחים ולשמור בכל זאת על טעמו המתוק, הצליחו גם הם

לעבור דרך מוסדות חינוכיים קומוניסטיים ואתאיסטיים, ובכל זאת לשמור על טהרת נפשם ועל אמונתם במשיח, בכל יופיה ושלמותה! ולמשיחיים הרוסים הללו היתה נשמה טהורה ויפה להפליא! הם נהגו לאמור: "אנו יודעים, כי הכוכב, עם הפטיש והמגל, אותם אנו נושאים על קסדותינו ועל מדינו הצבאיים אינם אלא סמליו של שוטן-המשיח ("האנטיכריסט"), עליו נאמר מקודם שצריך היה לבוא באחרית הימים! ובאיזה צער הם אמרו זאת! עם זאת, היו הם אלה שעזרו לנו יותר מכל להפיץ את הבשורה בקרב החיילים הרוסיים האחרים!

אני יכול לומר לכם שלמאמינים אלה היו כל התכונות וכל המתנות הרוחניות הניתנות לכל מאמין במשיח, אך תכונה אחת היתה חסרה להם: שמחת הישועה! שמחה זו טעמו הם רק ביום ישועתם, היום בו נתגלה להם האלהים בפעם הראשונה. אחר כך, בעלמה השמחה הזאת מחייהם לחלוטין. התפלאתי מאוד על כך, ופעם אף שאלתי אחד מהם: "איך זה ייתכן שאינכם יודעים שמחה מה היא?" על זה ענה לי איש שיחי: "כיצד אוכל להיות שמח כשאני נאלץ להסתיר אפילו מרועה העדה שלי שהנני מאמין אמיתי, שהנני חי חיי תפילה והתמסרות לרצון האל, שאני חי כדי לרכוש נפשות לאדון ישוע המשיח? הרי רועה העדה שלי עצמו הנו אחד מאלה המדווחים למשטרה החשאית אודות המאמינים! איש כאן מרגל נגד אחיו, והרועים הם הראשונים הבוגדים בעדרם. אמנם, עמוק מאוד בלבותינו פורחת שמחת הישועה, אך איננו יכולים לגלותה בפומבי בצורה חיצונית כזאת, כפי שאתם עדיין מסוגלים לעשות פה."

איש שיחי הוסיף ואמר: "האמונה במשיח היתה לדבר דרמטי עבורנו. כאשר אתם, המאמינים החופשיים, רוכשים אדם לאלהים, אתם רוכשים בזה חבר, העתיד, להשתייך לקהילה חיה ושקטה. הוא יכול לבוא לאסיפות, ואתם מבשרים לו. ואילו אנחנו, ברוסיה, כשאנו רוכשים נפש אחת לאדון, למדנו מנסיוננו המר, שאותו אדם עלול ביום מן הימים לשלם על כך בשנים רבות של כלא אכזרי, וכי ילדיו עלולים להפוך ליתומים. אי לכך, מעורבת שמחת רכישת הנפשות למשיח תמיד בהרגשה העצובה שיש לשלם מחיר יקר מאוד על כך!"

וכך הסתבר אט-אט כי נמצאים אנו בפני סוג מיוחד של מאמינים במשיח: אלה הם המאמינים מעדת הדממה!

וכאן נכונו לנו הפתעות רבות.

כפי שישנם אנשים רבים בעולם, המאמינים שהם משיחיים ולמעשה אינם, כך מצאנו שבקרב העם הרוסי ישנם רבים החושבים עצמם לאתאיסטים, ולמעשה, אינם אתאיסטים כלל וכלל!

כך, למשל, בא אלי יום אחד זוג רוסים, שניהם אמני פיסול במקצועם. כאשר דברתי עמם אודות האלהים, ענו לי: "לא, האלהים איננו קיים; אנחנו 'בזבושניקי' (אתאיסטים). אך בכל זאת אנו נספר לך משהו מענין מאוד אשר קרה לנו.

"פעם עבדנו שנינו על אנדרטה של סטאלין, ותוך כדי עבודה, שאלה אותי אשתי לפתע: מה דעתך, יקירי, כמה נפלא הוא האגודל שלנו! הרי אם לא היינו מסוגלים להפעיל את אגודלנו מול שאר אצבעות ידינו, או אילו היו אצבעות ידינו בנויות כמו בהונות רגלינו, כי אזי לא יוכלנו להחזיק בידנו פטיש, או אזמל, או שום כלי עבודה אחר, ואף לא ספר, ולא פרוסת לחם. נראה לי כי החיים היו בלתי אפשריים לחלוטין ללא האגודל הקטן הזה! אך, מי ברא את האגודל? אנו למדנו שנינו בבית ספר, ויודעים היטב כי שמיים וארץ נבראו מעצמם, ולא על ידי האלהים. אני למדתי כך וכך ואני מאמינה. אבל אפילו אם האלהים לא ברא שמיים וארץ, כי אם רק את האגודל שלנו, הרי שראוי הוא לשבחים על שעשה את הדבר הקטן והנפלא הזה! אנו משבחים את אדיסון, ואת בל, ואת סטיבנסון על שיצרו את הנורה החשמלית, את הטלפון, את הרכבת, ועוד דברים רבים אחרים. אך מדוע לא נשבח את זה אשר ברא את האגודל? הרי אפילו אדיסון לא יכול היה לעשות שום דבר ללא עזרת האגודל; משום כך, מוצאת אני לנכון לשבח את בורא האגודל!" "כעסתי מאוד" — אמר הבעל — (כפי שנוהגים בעלים לכעוס בדרך כלל כשנשותיהם אומרות להם דברים נכונים): "אל תדברי שטויות! הרי את למדת שאין אלהים. ובנוסף לכך, לעולם אין לדעת אם אין איזשהו מרגל השומע

מבחוץ את כל הדברים האסורים שאנו מדברים כאן! אל נא נחפש לנו צרות! הכניסי לראשך, פעם אחת ולתמיד, שאין אלהים; בשמיים אין אף אחד!"

"אך אשתי ענתה שוב: "עצם דבר זה מפליא הרבה יותר! וכי אינך רואה? הרי אם אמנם היה בשמיים אלהים כל-יכול, אשר בו האמינו אבותינו בטפשותם, כי אזי היה זה אך טבעי שיש לנו אגודל, כי הרי האלהים הכל-יכול מסוגל לעשות כל דבר, וכך יכול הוא לעשות גם אגודל. אבל, אם אין אף אחד שם בשמיים, אזי אני מצדי רוצה להשתחוות מכל לבי לאותו הנעלם אשר עשה את האגודל!"

וכך הפכו הם למשתחויי אותו הנעלם ואמונתם זו גדלה במשך הזמן, והם האמינו שהוא הבורא לא רק של האגודל, כי אם גם של הכוכבים, הפרחים, הילדים, של כל הדברים היפים שבחיים אלה.

היה זה בדיוק מה שקרה בזמנו לפאולוס באתונה, כאשר פגש במשתחוויים ל"אל-הנעלם" (עיין במעשי השליחים י"ז).

הזוג הזה היה מאושר מאין כמוהו, כשזכה לשמוע ממני שאמונתם זאת נכונה היא; כי אמנם יש בשמיים "אל נעלם" אלהים שהוא רוח: רוח של אהבה, של חכמה, אמת וגבורה, אשר כה אהב אותם "עד אשר נתן את בנו יחידו" להקריב עצמו עבורם, על הצלב (ר' יוחנן ג' 16). הם האמינו באלהים, אף כי לא ידעו שהם מאמינים בו! ולי ניתן החסד להביאם צעד אחד קדימה בדרכם: להביאם לנסיון הנפלא של הישועה והגאולה.

יום אחד פגשתי קצינה רוסית ברחוב. התקרבתי אליה והתנצלתי: "ידוע לי כי אין זה מקובל בחברתנו לפנות לאשה בלתי מוכרת ברחוב, אך הנני רועה עדה, וכוונתי הן הגונות. חפץ אני לדבר אתך אודות המשיח". היא שאלה: "האם אוהב אתה את המשיח?" — "כן!" — עניתי — "אני אוהב אותו מכל לבי!" מיד נפלה האשה הזאת לתוך זרועותי ונשקה לי שוב ושוב. היה זה מצב מאוד מביך, ולא נוח לרועה קהילה כמוני, ואי לכך נשקתי לה גם אני, בתקוה שהעוברים ושבים יחשבו כי אנו קרובי משפחה שנפגשנו ברחוב. היא אמרה: "גם אני אוהבת את המשיח מכל לבי!" הזמנתי אותה לביתנו. יש, גליתי להפתעתי הגדולה כי היא לא ידעה מאומה על המשיח — שום

דבר — מלבד שמו. ובכל זאת, היא אהבה אותו! היא לא ידעה כי הוא המושיע, ולא היה לה מושג על הגאולה. היא אף לא ידעה מתי ואיך חי ישוע תופעה מוזרה שעוררה את סקרנותי מבחינה פסיכולוגית. כיצד אפשר לאהוב מישהו, עליו יודעים רק את שמו, ותו לא? לשאלתי התמהה ענתה: "כאשר הייתי ילדה קטנה, למדוני לקרוא באמצעות תמונות. כך, למשל, במקום האות "אלף" — ציירו לי אגוז, במקום "בית" — בלון, במקום "ג" — גמל וכו'. כאשר גדלתי ולמדתי בביה"ס התיכון, לימדוני שחובתי הקדושה היא להגן על המולדת הקומוניסטית. למדתי על המוסר ועל הערכים הקומוניסטיים. אך לא ידעתי כיצד נראת "חובה קדושה" או "מוסר". הייתי צריכה לראות ציור או אילוסטרציה כלשהי על מנת להבין מהם ערכים אלה. כעת, אני יודעת שאבות אבותינו השתמשו בתמונות וציורים לכל דבר יפה, ראוי לשבח ואמיתי בחיים. וכך, זכור לי שהסבתא שלי היתה תמיד מרכינה ראשה בפני תמונה כזאת, באומרה כי זאת היתה תמונתו של אחד הקרוי "כריסטוס" (משיח). וכך התרגלתי לאהוב את עצם השם הזה. הוא היה לי סמל לכל היפה והנשגב. שם זה נהיה כה מציאותי בשבילי במשך השנים! אפילו ביטוי השם הזה נותן לי שמחה כזו!"

כאשר שמעתי את דבריה, נזכרתי לפתע באותן המילים הכתובות באיגרת אל הפיליפיים: "בשם ישוע תכרע כל ברך ותשבע כל לשון". יכול להיות ששוטן-המשיח יוכל למחוק, לזמן-מה, מהעולם הזה את הידע על האלהים. אך יש כוח בשם המשיח, והוא בלבד יוביל את הנפשות לאור, לבסוף! למרבה שמחתה, מצאה היא את המשיח בביתנו, וכעת, הוא, אשר את שמו היא כה אהבה, חי בלבה לנצח!

וכך, כל פגישה כזאת עם רוסים היתה מלאת מסתורין ובעלת משמעות עמוקה. יום אחד, נתנה אחות מאמינה מקהילתנו, אשר הפיצה עותקי בשורה, את כתובתי לקצין רוסי, שעשה עליה רושם של אדם המתעניין ברצינות בבשורה. ואמנם — ערב אחד נכנס לביתי סגן רוסי צעיר, יפה תואר וגבה קומה. מששאלתיו: "במה אוכל לעזור לך?" ענה לי בפשטות: "באתי לקבל אור".

התחלתי לקרוא בפניו מן הקטעים הענייניים ביותר מכתבי הקודש. הוא הניח את ידו על ידי ואמר: "הנני מתחנן לפניך, אל תוליך אותי שולל! הנני שייך לעם החי בחושך. אנא, אמור לי, האם אתה בטוח שזה דבר האלהים?" ענית לו בחיוב, הוא המשיך לשמוע לקריאתי בדבר ה' במשך שעות ארוכות... וקיבל את המשיח!

העם הרוסי איננו שטחי בענייני דת. לעולם לא! אם הוא נלחם נגד הדת, או שהוא מחפש את הישועה, הריהו מקדיש את כל-כלו לעניין. משום כך הופך כל מאמין משיחי ברוסיה מיד לרוכש נפשות, לשליח אלהים. לכן, אין עוד כיום ארץ בעולם שהיא יותר בשלה ויותר מוכנה לעבודת הבשורה כמו רוסיה. הרוסים, באופן טבעי, הנם אולי, העם הדתי ביותר בעולם. והואיל והם מהווים קרקע פוריה שכזאת, סברתי שקיים סיכוי טוב לשנותם אם אשתדל להעביר להם את הבשורה, ולרוב, אפילו, בעל כורחם. הטרגדיה הגדולה היא שהארץ הזאת, והעם הזה, הצמאים כל כך לדבר ה', דווקא הם מדוכאים על ידי משטר רודני ואכזרי, הגוזל מהם בכוח את המתנה הנעלה הזאת.

פעם נסעתי ברכבת ליד קצין רוסי. דברתי עמו מספר דקות אודות המשיח, והוא התפרץ בגל של ארגומנטים אתאיסטיים חריפים נגד אמונתי באלהים. מרקס, סטלין, וולטיר, דרווין, ועוד כל מיני ציטטות נגד התנ"ך קלחו מפיו בשטף. הוא לא נתן לי אפשרות להביא טענות-נגד. במשך שעה ארוכה ניסה לשכנע אותי שאין אלהים. כאשר סיים, שאלתי אותו: "אמור לי: אם אין אלהים, למי אתה מתפלל כאשר אתה שרוי בצרה?" כמו גנב שנתפס בקלקלתו, ענה לי: "מנין אתה יודע שאני מתפלל?" לא נתתי לו להתחמק מתשובה: "אני שאלתי את שאלתי קודם. שאלתיך למי אתה מתפלל, ואבקשך לענות לי על כך". ואז הרכיין הקצין ראשו והתוודה: "כאשר היינו בחזית, והאויב הנאצי סגר עלינו בדיכוינות משוריינות שלימות, כולנו התפללנו! אנחנו לא ידענו כיצד מתפללים, וכך אמרנו: "אלהים ורוח האם!" זוהי ללא ספק תפילה טובה מאוד בעיני זה הרואה את לב האדם! עבודתנו בקרב החיילים הרוסיים הניבה פרי רב. נזכרתי בפיוטר. איש אינו

יודע באיזה כלא רוסי נפטר. הוא היה כה צעיר! אולי בן עשרים. הוא הגיע לארצנו עם הצבא האדום; לאמונתו במשיח הגיע באחת האסיפות של עדת הדממה, וביקש ממני להטבילו. אחרי הטבילה, ביקשתי ממנו לספר לנו איזה פסוק מתוך כתבי הקודש עשה עליו רושם עמוק ביותר, זה ששכנע אותו לבוא למשיח. הוא סיפר ששמע בענין רב כאשר קראתי באחת האסיפות שלנו מתוך הבשורה לפי לוקס, פרק כ"ד, בו נאמר כי ישוע, לאחר התחייה, פגש בשני תלמידיו ופניהם מועדות לכפר עמאוס. כתוב שם, שכאשר התקרבו שלושתם לכפר, "וישם ישוע פניו כהולך לו לדרכו" (פסוק 28). . . . וכאן הוסיף פיוטר: "התפלאתי מאוד: למה ישוע עשה כך? הרי ברור היה שהוא דווקא כן חפץ להשאיר באותה עת עם תלמידיו. אם כן — מדוע אמר שהוא חפץ להמשיך בדרכו לבדו?" והסביר לי שלדעתו, ישוע, מנומס מאוד. הוא רצה להיות בטוח שהוא היה באמת רצוי; ברגע שהוא ראה שחפצים בו, הוא נכנס עמם ברצון לתוך הבית. אך, להבדיל, הקומוניסטים אינם מנומסים כלל וכלל. הם נדחפים בכוח לתוך לבותיהם ומוחותיהם של בני האדם. הם מכריחים אותנו להישמע להם מהבוקר ועד הערב ללא הפסק. הם כופים עלינו את תורתם בכל האמצעים; הם עושים זאת על ידי בתי הספר, באמצעות הרדיו, הטלוויזיה והעתונות, בלוחות המודעות, בקולנוע, בכל מיני אסיפות ציבוריות ובנאומים אתאיסטיים. וכן, בכל אשר תפנה, נאלץ אתה לשמוע בלי הרף את התעמולה האתאיסטית שלהם, אם הנך חפץ בכך אם לאו. לעומת זאת, מכבד ישוע את חרותנו, את חופש מצפוננו! הוא רק "דופק בדלת" (חזון יוחנן ג' 20). בעדינות, לאט-לאט . . . כן, ישוע רכש את לבי על ידי אופיו המנומס, האציל והעדין. ההבדל המהותי הזה בין שיטות הקומוניזם ושיטותיו של המשיח שכנע אותו.

עבודתנו המתרתית בקרב עם משועבד

הענף השני של עבודתנו החשאית היה הפצת הבשורה בקרב עמנו. חיש-מהר הסירו הקומוניסטים את המסכה מעל פניהם. בהתחלה עדיין השתמשו אמנם בפיתויים שונים על מנת לרכוש את ראשי הכנסיות לצידם. אך לאחר מכן

החל הטרור נותן את אותותיו. אלפים נעצרו. רכישת נפש לאלהים היתה כעת גם עבורנו לדבר דרמטי, הכרוך בסכנות רבות, כפי שהיה הדבר קודם לכן עבור העם הרוסי.

אני עצמי הייתי יותר מאוחר, כלוא יחד עם נפשות שהבאתי למשיח. פעם הייתי באותו תא עם מאמין, אחד מאלה שהשאיר אחריו בבית שישה ילדים והיה עכשיו כלוא בגלל אמונתו החדשה. אשתו וילדיו סבלו חרפת רעב. הוא עצמו עלול היה שלא לראותם עוד בחיים האלה. אך, כאשר שאלתי: "האם אינך שונא אותי בגלל שהבאתי אותך למשיח, ועל-כן, אתה ומשפחתך סובלים עתה סבל רב שכזה?" על כך נעניתי: "אין מלים בפי כדי להביע בפניך את הוקרתי על שהבאת אותי לאדון הנפלא הזה! לעולם לא הייתי מחליף את מצבי באחר, ולבטח לא עם מצבי הקודם; כי לאושר יש מחיר, ואני מוכן לשלם מחיר זה בהכנעה!" כן, בישור המשיח בתנאים החדשים הללו לא היה דבר פשוט. עלה בידינו להדפיס כמה חוברות של ספרות משיחית אחרי שאלה עברו דרך הצנזורה החמורה של הקומוניסטים. וכך עשינו: הצגנו בפני הצנזור חוברת, שבדף הראשון שלה היתה תמונתו של קרל מרקס, מייסד הקומוניזם. החוברות נשאו את הכותרת: "הדת — אופיום להמונים" או כותרות דומות. הצנזור חשב אותן לספרות קומוניסטית ונתן היתר להדפסתן. הוא דיפדף מעט בספרים האלה, ולא שם לב כי אחרי הדפים הראשונים, שהיו מלאים ציטטות משל מרקס, לנין וסטאלין (שכמוכן, מצאו חן בעיניו) הופיעה בשורת המשיח בפרוטרוט.

קהילת הדממה היא רק חלקית במחתרת. אפשר להמשיל את עבודתנו לקרחון, שרק חודו נראה מבחוץ. אנחנו יצאנו להפגנות קומוניסטיות שנערכו ברחוב וחלקנו שם את החוברות "המרקסיסטיות" שלנו. המפגינים, כאשר ראו את תמונתו של מרקס בדף הראשון, חטפו ממש את החוברות מידינו, ואף התחרו ביניהם מי יקנה אותם קודם; וכאשר הגיעו הללו בקריאתם לעמוד העשירי, והבינו שהמדובר באלהים וכישוע המשיח, היינו אנחנו כבר מזמן הרחק מן המקום!

אך הבישור בתנאים אלה לא היה קל, כאמור. עמנו היה מדוכא ומשועבד.

הקומוניסטים לקחו הכל בכוח מכולם: מהאיכרים, לקחו שדות פוריים, בקר וצאן. מהחייט או מהספר, לקחו את בית המלאכה הקטן שלו, לא רק מהעשירים נלקחו אדמות ורכוש; גם דלת העם סבל הרבה. כמעט מכל משפחה היה מישהו בכלא, והעוני היה גדול. האנשים שאלו: "כיצד ייתכן שאלהי אהבה מרשה לרשע לנצח?"

אך גם למשיחיים הראשונים ודאי שלא קל היה לבשר את משיחם. כאשר מת המשיח על הצלב, אמר, כידוע, מלים אלה: "אלי, אלי, למה עזבתני?" זוהי זעקת כל הדורות, והמהדהדת דרך כל ההיסטוריה! זוהי זעקת יהדות האינ-קויזיציה, זוהי זעקת היהודים שנרצחו ללא עוול בכפם על ידי הצלבנים, הקוזקים, הנאצים וכל הרודנים השונים במרוצת הדורות. ויהיו אלה תורקים או טאטארים, כולם רדפו בחמת זעם את היהודים. הנאצים באירופה, נלחמו במאמינים האמיתיים ודיכאום. ומבחינה פילוסופית, נשאלת השאלה: מהו ההבדל בין היטלר ובין סטאלין? כמושיענו בשעתו, זעקו גם בני האלהים האלה אותה זעקה בהיותם שבויים וחסרי ישע בידי מעניהם: "אלי, אלי, למה עזבתני?"

אך עצם העובדה, שהעבודה נמשכה, למרות תנאים אלה, היתה ההוכחה הטובה ביותר כי היתה זאת עבודת האלהים ולא עבודתנו אנו! לאמונה המשיחית יש תשובה לשאלות אלה!

ישוע סיפר לנו אודות אלעזר העני והמסכן, שעונה בשעתו, כפי שעונינו אנו. כמוהו אז היינו גם אנו: היינו נמסרים למות, רעבים ללחם, וכלכים ליקקו פצעינו; אך לסוף, כפי שהמלאכים לקחו אותו לחיק אברהם אבינו, נלקחנו גם אנו מבתי הסוהר וממרתפי העינויים, לחיק מושיענו, וחשנו בשמחת ישועתנו, למרות תנאים אלה!

כיצד עבדה קהילת הדממה לפעמים גם בגלוי

הקהילה המחתרנית קיימה את אספותיה בבתי פרטיים, ביערות, בחדרונני מרתפים — בכל מקום שיכלה. ושם, בסתר, הכינה לעתים קרובות את עבודתה "הגלויה". תחת אפם של השליטים הקומוניסטיים פיתחנו, חברי עדת הדממה, שיטה לבשר את הבשורה בגלוי ברחובות העיר ובראש חוצות. שיטה זו נעשתה במשך הזמן מסוכנת מאוד, אך רק באמצעותה יכולנו לרכוש נפשות רבות, אותן לא יכולנו לרכוש בשום צורה אחרת. אשתי היתה פעילה מאוד בתחום זה. מספר מאמינים היו מתאספים בשקט בפנית רחוב, והחלו לשיר. העוברים והשבים התאספו סביבם כדי לשמוע את המזמורים הנעימים, ואז בישרה להם אשתי את הבשורה. כמוכן שדאגנו לכך שנעזוב תמיד את המקום בטרם תגיע המשטרה... ההיסטוריה חזרה כך על עצמה: לרדוף אנשים חפים מפשע מותר, אך בישור דבר האלהים, אסור הוא, היות וזה נחשב לדבר "בלתי חוקי"!

יום אחד, אחרי הצהריים, כאשר הייתי פעיל באיזושהי עבודה אחרת, הטיפה אשתי את הבשורה בפני אלפי פועלים בבית חרושת גדול לתעשיית מתכת. היא דיברה עם הפועלים אודות האלהים ואודות הישועה. למחרת היום, רבים מאותם הפועלים נורו למוות כתוצאה מהסתה למרד שאירגנו נגד השיטות האכזריות ואי-הצדק של השלטונות הקומוניסטיים. ניתן להם לשמוע את בשורת הישועה בדיוק בזמן הנכון!

אנחנו היינו קהילה מחתרנית; אך כמו יוחנן המטביל בזמנו, דיברנו גם אנחנו בצורה חופשית לאנשים ולמנהיגי השלטון אודות המשיח.

פעם, כאשר עמד ראש הממשלה דאז להכנס לאחד הבניינים המפוארים של מיניסטריון מסוים, נדחפו לפתע בכוח שני מאמינים ועצרו אותו על מדרגות הבניין. תוך הדקות הספורות שעמדו לרשותם, בישרו הם לראש הממשלה, אודות המשיח, והפצירו בפניו כי יחזור בתשובה מחטאותיו ומרדיפת אנשים חפים מפשע! כמצופה, הסגיר הוא אותם לכלא בעוון עדותם הנועות. אך שנים רבות לאחר-מכן, כאשר אותו ראש הממשלה שכב, חולה אנוש על ערש דוי,

הזרע של דבר ה' שנזרע על ידי שני המאמינים הנועזים האלה — אשר שלמו עבור העזתם בסבל רב ובעינויים במכלאות — הניב פרי לתפארת. בשעת מצוקתו, נזכר ראש המשלה במילים אשר נאמרו לו בהזדמנות ההיא: מילים שהעידו, בלשון כתבי הקודש, כי "דבר האלהים חי הוא ופועל גבורות, וחד מחרב פיפיות" (אל העברים ד' 12). דברי עדי המשיח הנאמנים פלסו להן דרך בליבו של המדינאי הגוסס עד שבסוף מסר את חייו לאלהים. הוא התוודה על חטאתיו, קיבל בליבו את המשיח והחל לשרת אותו אף בזמן מחלתו. זמן קצר לאחר מכן נפטר האיש והלך אל משיחו, ולא לא בדון נצח: וכל זאת — רק הודות לנכונות שני אחים משיחיים לשלם את המחיר! המאמינים האלה מהווים רק דוגמה אחת מני אלפים בין המשיחיים הנועזים, החיים ופועלים כיום בארצות שמאחורי מסך הברזל. ובידי להביא דוגמאות כאלה לאין ספוף.

הנה כך פועלת קהילת המחתרת לא רק באספות חשאיות, ובפעילויות האסורות על ידי הרשויות הקומוניסטיות, כי אם גם על ידי דרשות גלויות ונועזות קבל עם ועדה. חבריה מדברים בגלוי ברחוב הקומוניסטי ובפני מנהיגיהם. כולם יודעים יפה כי יש לשלם מחיר; אך הם בהחלט מוכנים לשלם מחיר זה! וקהילת המחתרת משלמת עדיין את מלוא המחיר עד היום!

המשטרה החשאית רדפה באכזריות את עדת הדממה שבמחתרת, משום שהבינה חיש-מהר כי כוח זה הנו למעשה, כוח ההתנגדות היעיל, היחיד שנותר במדינה; היא חשה כי זהו כוח התנגדות רוחני, האדיר ביותר אשר, אם לא ייעצר וייבלם בעוד מועד, עלול הוא לחתור תחת יסודות השלטון אל-אלהי שלהם. הם הבחינו מהר, (כפי שרק השטן עצמו מסוגל להבחין!) שכוח זה מהווה איום מידי ורציני לשלטונם האכזרי! הם ידעו שכאשר אדם מאמין בישוע, חדל הוא מלהיות "עבד נאמן" למפלגה, ומשועבד להם כרובוט. הם ידעו היטב כי הם יכלו, אמנם, להסגיר לכלא את גוף האדם, אך לעולם לא יכלו לכלוא את האמונה באלהים השוכנת בנפשו. ועל כן, נלחמו בנו בחרון אף ורדפו אותנו קשות.

אך מאידך-גיסא, היו לכנסית המחתרת גם אוהדים רבים, שהיו לכאורה

חברים בממשלות הקומוניסטיות, ואפילו במשטרה החשאית. לפעמים עודדנו בעצמנו אחים מאמינים להתגייס לשורות המשטרה החשאית וללבוש את המדים השנואים והבוזיים ביותר בארצנו, כי על ידי כך היו הם מסוגלים לעתים לגלות את הכוונות והתוכניות של המשטרה החשאית נגד המאמינים שבמחתרת. מספר מאמינים מכנסית המחתרת עשו כך, תוך שמירת אמונתם והשתייכותם לעדת הדממה, ולו גם בסוד. לא היה זה דבר של מה בכך עבורם להיות מוכנים לקחת על עצמם את הבוז ואת הלעג מצד משפחותיהם וידידיהם בשל היותם "חברים במשטרה הקומוניסטית", וכשל הופעתם במדי השלטונות המדכאים; ועם זאת, לא להיות מסוגלים לגלות להם מה הוא תפקידם האמיתי שם! ובכל זאת, היו כאלה שנרתמו לעבודה זו. כה גדולה היתה אהבתם למשיח!

כאשר נחטפתי לפתע ברחוב, וזהותי, כמו נוכחותי בכלא, נשמרו במשך שנים רבות בסוד כמוס, כדי שאיש לא ידע מי אני, פנה שגריר ממשלת שבדיה בארצי לשר החוץ, זמן קצר אחרי חטיפתי. וכאשר התעניין הלה בגורלי, נאמר לו כי "נמלטתי למערב". היתה זו תשובה מחוכמת למדי, אמנם, היות ולא ניתנה לבדיקה. וזאת — משום שבכלא דאגו מיד "להחליף" את שמי, כך שהופעתי תמיד ברשימות האסירים תחת שם בדוי.

אחדים מראשי הכנסיות, וכן כמה מאמינים מן השורה, אשר היו מוכנים לרגל ולהסגיר את אחיהם לאמונה, עשו זאת לרוב מפחד, אך לפעמים, גם עבור בצע כסף. השלטונות ידעו היטב על קיומנו, אלא שהתקשו לגלותנו, ועל כן לא בחלו באמצעים על מנת להשיג את מטרותם זו. וידוע לכל שחלשי אופי היו קיימים בכל הזמנים ובכל המשטרים. אך בסופו של חשבון, קשה אפילו להאשימם. כי לא כל אדם נועד להיות גיבור במשטר "דמוקרטי" מן הסוג הזה, המוכר לנו היטב מנסיוננו האישי המר.

עבדתי באופן רשמי ובאופן מחתרתי כאחד. עד יום ה-29 לפברואר 1948. היה זה יום בהיר ויפה, ואני נחטפתי ברחוב על ידי המשטרה החשאית בדרכי לכנסיה.

קודם לכן שאלתי את עצמי לא פעם מהו מובן המילה המוזכרת פעמים אחדות בכתבי הקודש, "גונבי נפשות"? הקומוניזם לימד אותי יפה את פירושה של מילה זו.

אנשים רבים היו נחטפים בימים הללו. המכונית הסגורה של המשטרה החשאית נעצרה לפני פתאום, וממנה זינקו לעברי ארבע גברתנים חסונים שדחפו אותי פנימה. נלקחתי להרבה שנים, הרחק מביתי, ממשפחתי, מקהילתי ומחיי הרגילים. במשך למעלה משמונה שנים לא ידע איש אם עודני חי. המשטרה החשאית שלחה אנשים משורותיה אל אשתי, ואלה הציגו עצמם כ"אסירים ששוחררו זה מכבר", להודיע לה שהם נכחו בטקס קבורתי בחצר בית הכלא. ליבה נשבר בקרבה מכאב... אלפי משיחיים מכל הכיתות והזרמים נלקחו לכלא בתקופה ההיא. לא רק מנהיגים וראשי כנסיות נכלאו, כי אם גם איכרים פשוטים, וכיניהם אף צעירים, בנים ובנות, שהעידו באומץ לב ובגבורה על אמונתם. בתי הכלא היו מלאים וגדושים ובארצנו, כמו בכל הארצות הקומוניסטיות, היתה משמעות "להיות כלוא" זהה עם להיות מעונה, מוכה, מושפל ולסבול חרפת רעב.

העינויים היו לעתים נוראים. אני מעדיף שלא לדבר יותר מדי על אותם עינויים ש"טעמתי". כי, כל אימת שאני נזכר בהם, אינני יכול לישון בלילות; זה מכאיב מדי! בספרי השני "IN GOD'S UNDERGROUND" * סיפרתי בפרוטרוט על כל חוויותינו עם אלהינו בעת שהותנו בכלא, אך כאן אין בכוונתי להרחיב את הדיבור על היסורים שעברו עלי.

* Ed. W. H. Allen, London, 1968.

איש דת אחד בשם פ. עונה במוטות ברזל מחוממים באש ובסכינים חדים, והוכה קשות. לאחר מכן הוכנסו לתוך תאו עכברושים רעבים דרך צינור רחב. הוא לא יכול היה להרדם, משום שהיה עליו להגן על עצמו ללא הרף מפני העכברושים. ואם בכל זאת הצליח להרדם לכמה שניות, מיד החלו החיות הרעבות מתקיפות אותו. הוא נאלץ על ידי מעניו להישאר במצב של עמידה על רגליו במשך שבועיים ימים, יום ולילה. הקומוניסטים רצו לאלץ אותו על ידי כך להסגיר את אחיו לאמונה.

הוא התגבר בגבורה והחזיק מעמד. בסוף, הם הביאו לפניו את בנו הצעיר בן ה-14, והחלו מכים אותו באכזריות בשוטים לנגד עיניו. נאמר לו כי ימשיכו להכות את הנער עד שאביו יהיה מוכן לומר להם כל מה שהם רצו לשמוע. האב המסכן, כמעט ואבד את שפיות דעתו! הוא החזיק מעמד בכל זאת עד כמה שיכול היה, אך כאשר הרגיש שאיננו מסוגל יותר לראות את עינויי בנו, צעק לעברו: "בני, עלי לומר להם את מה שהם חפצים לדעת, כי לא אוכל עוד לסבול לראות את עינוייך!" אך הבן ענה: "אבא, אנא, אל תעשה לי את העוול הזה, ואל תהיה לי לאב הבוגד באחיו לאמונה. החזק מעמד! ואם יהרגוני, אזי תהיינה מילותי האחרונות: "יתברך ישוע מושיעי ותחי מולדתי!" בשומעם מילים אלה, מלאו המענים הקומוניסטים זעם נורא, התנפלו על הילד והיכו אותו למוות, כשדמו ניתז על קירות התא. הוא מת בשבחו את האלהים! אך אחינו היקר, פ., לא שב לעולם להיות אותו האדם כמקודם... והיפלא הדבר?

ידינו הושמו באזיקים מיוחדים שהיו מסומרים מבפנים. כאשר היינו שקטים לגמרי, לא גרמו לנו המסמרים החדים כאב; אך בחורף, כאשר רעדנו לפעמים מקור בתאינו הקרים, היו ידינו לפצע גדול אחד, בגלל המסמרים החדים שחתכו בכשרנו.

המאמינים נתלו כשראשם למטה על חבלים, והוכו כה קשות עד שגופם התלוי פרפר קדימה ואחורה תחת המכות האכזריות. אחרים הוכנסו לתוך "תאי

פריגיידר" שהיו כה קפואים, עד כי כוסו בקרח לחלוטין. אני עצמי נזרקתי פעם לתוך תא-קירור שכוה כשרק לבוש דל ביותר לגופי. רופאי הכלא השגיחו כל הזמן דרך חור מיוחד מבחוץ, כדי לראות בי סימנים ראשונים של קיפאון קריטי. ואז, נתנו סימן לשומרים, שמהרו להוציאני משם ולחמם אותי. כאשר בסוף שבתי לחומי הרגיל, שבתי והוכנסתי לתא ההקפאה הזה — והמשחק נמשך שוב ושוב — פעמים אין ספור: הקפאה עד רגע אחד בלבד לפני המוות, הפשרה ושוב הקפאה, וחזור חלילה. עד עצם יום זה חרד אני לפעמים לפתוח דלת של פריגיידר, בגלל הזכרון הנורא של "חוויותי" אלה...

אנחנו, המשיחיים, הושמנו לתוך ארגזי עץ שגודלם היה בדיוק כגודל גופינו, כך שלא יכולנו לזוז בתוכם כלל. כמה תריסרי מסמרים חדים מילאו כל אחד מקירות התא הזה, כשחודם מופנה כלפי גופנו. כאשר עמדנו ללא נוע היה הכל בסדר. אולם אולצנו לעמוד כך בתוך תאים אלה שעות רבות מספור. כאשר עייפנו ורצינו לזוז או להחליף את התנוחה, חדרו המסמרים לתוך בשרנו. אפילו כאשר מתחנו שריר, הזכירו לנו המסמרים האיזמים את נכחותם.

מה שהקומוניסטים עשו למאמינים במשיח יבצר מבני אדם להעלות על דפי הניר. מעשים אלה עוברים את כושר ההכנה של בני האדם הרגילים, ואנשי מערב שלווים לא יאמינו לנו.

ראיתי קומוניסטים מענים מאמינים; והם עשו זאת, כשפניהם זוהרים משמחה שטנית ומהנאה גסה. בשעת העינויים זעקו לא פעם לעברם: "אנחנו השטן!" לו אך ידעו כמה צדקו! "כי לא עם בשר ודם מלחמתנו כי עם שרים ושליטים, עם המושלים בחשכת העולם הזה ועם הרוחות הרעות אשר באוויר" (אל האפסיים ו' 12). אנו ראינו שכוח הקומוניזם לא כוח אנושי הוא, כי אם באמת כוח השטן. זהו אמנם כוח רוחני, כוח החושך, אך ישנו רק כוח רוחני אחר בעולם כולו היכול לנצחו: זהו רוח האלהים!

לפעמים שאלתי את מעני: "האין בליבכם רחמים?" הם ענו לי בדרך כלל בציטטה משל לנין, האומרת ש"אין לעשות חביתה מבלי לשבור את קליפת הביצה, ואין לכרות עצים מבלי להעיף כמה שבבי עץ לכל הרוחות". עניתי

להם, כי גם לי ידועה ציטטה זאת של לנין, אך בכל זאת קיים הבדל בין קליפת ביצה, גזע עץ ובן אדם; דהיינו, כאשר אדם גודע עץ, אין העץ מרגיש מאומה, אך כאן המדובר ביצורי אנוש, כל מכה גורמת לסבל, וישנם אימהות הבוכות". אך זה היה לשוא. הקומוניסטים הינם מטריאליסטיים בהשקפותיהם. עבורם שום דבר לא קיים בעולם מלבד חומר, ואדם הוא בשבילם כמו עץ, כמו קליפת ביצה. על ידי השקפתם זאת, שוקעים הם יותר ויותר לתוך תהומות אכזריות בל ישוערו! ואכן, קשה להאמין לאילו דרגות של אכזריות יכול האתאיזם להגיע. כי, כאשר האדם איננו מאמין שקיים "יום הדין" בו יצטרך לתת דין וחשבון למישהו על הרע שהוא עושה במשך חייו ולקבל גמול תמורת הטוב, אזי אין לו עוד סיבה לרצות להיות טוב ואנושי כלפי רעהו. אז אין עוד גבולות למצולות הרע הקיימים בלב אדם, ואין גבול לרשע אליו מסוגל האדם להגיע. המענים הקומוניסטים נהגו לומר פעמים רבות: "אין אלהים, אין חיים אחרי המוות, אין עונש. לכן אנו יכולים לעשות את כל העולה על רוחנו".

פעם אף שמעתי אחד מהם אומר: "אני מודה לאלהים — בו אינני מאמין — שזכיתי לחיות עד שעה זו בה אני יכול לבטא את כל הרע שיש בלבי!" "לבטא" — פירושו להתנהג באכזריות חיייתית כלפי האסירים, ולהפעיל עינויים מגוונים שקשה לשכל האדם הבריא להבינם.

אם קורה שכריש טורף אדם, אני מצטער על האדם, אך לא אוכל להעניש את הכריש או להטיף לו מוסר, היות ונגד חית טרף אין טענות מוסר. כמו כן אין טעם לבוא בטענות נגד הקומוניסטים ולשאול: "למה אתם עושים כל אלה?" כי הדוקטרינה הקומוניסטית השמידה בהם כל חוש מוסר! הם מתגאים בעובדה שאין כל רחמנות בליבם!

אני למדתי מהם, והחלטתי שכפי שהם אינם משאירים שום מקום בליבם לאלהים, כן לא אשאיר גם אני שום מקום בלבי עבור השטן.

לא מכבר העדתי בפני תת-וועדת הביטחון של הסינט האמריקני (הוועדה

פריגיידר" שהיו כה קפואים, עד כי כוסו בקרח לחלוטין. אני עצמי נזרקתי פעם לתוך תא-קירור שכוה כשרק לבוש דל ביותר לגופי. רופאי הכלא השגיחו כל הזמן דרך חור מיוחד מבחוץ, כדי לראות בי סימנים ראשונים של קיפאון קריטי. ואז, נתנו סימן לשומרים, שמהרו להוציאני משם ולחמם אותי. כאשר בסוף שבתי לחומי הרגיל, שבתי והוכנסתי לתא ההקפאה הזה — והמשחק נמשך שוב ושוב — פעמים אין ספור: הקפאה עד רגע אחד בלבד לפני המוות, הפשרה ושוב הקפאה, וחזור חלילה. עד עצם יום זה חרד אני לפעמים לפתוח דלת של פריגיידר, בגלל הזכרון הנורא של "חוויותי" אלה...

אנחנו, המשיחיים, הושמנו לתוך ארגזי עץ שגודלם היה בדיוק כגודל גופינו, כך שלא יכולנו לזוז בתוכם כלל. כמה תריסרי מסמרים חדים מילאו כל אחד מקירות התא הזה, כשחודם מופנה כלפי גופנו. כאשר עמדנו ללא נוע היה הכל בסדר. אולם אולצנו לעמוד כך בתוך תאים אלה שעות רבות מספור. כאשר עייפנו ורצינו לזוז או להחליף את התנוחה, חדרו המסמרים לתוך בשרנו. אפילו כאשר מתחנו שריר, הזכירו לנו המסמרים האיזמים את נכחותם.

מה שהקומוניסטים עשו למאמינים במשיח יבצר מבני אדם להעלות על דפי הניר. מעשים אלה עוברים את כושר ההכנה של בני האדם הרגילים, ואנשי מערב שלווים לא יאמינו לנו.

ראיתי קומוניסטים מענים מאמינים; והם עשו זאת, כשפניהם זוהרים משמחה שטנית ומהנאה גסה. בשעת העינויים זעקו לא פעם לעברם: "אנחנו השטן!" לו אך ידעו כמה צדקו! "כי לא עם בשר ודם מלחמתנו כי עם שרים ושליטים, עם המושלים בחשכת העולם הזה ועם הרוחות הרעות אשר באוויר" (אל האפסיים ו' 12). אנו ראינו שכוח הקומוניזם לא כוח אנושי הוא, כי אם באמת כוח השטן. זהו אמנם כוח רוחני, כוח החושך, אך ישנו רק כוח רוחני אחר בעולם כולו היכול לנצחו: זהו רוח האלהים!

לפעמים שאלתי את מעני: "האין בליבכם רחמים?" הם ענו לי בדרך כלל בציטטה משל לנין, האומרת ש"אין לעשות חביתה מבלי לשבור את קליפת הביצה, ואין לכרות עצים מבלי להעיף כמה שבבי עץ לכל הרוחות". עניתי

להם, כי גם לי ידועה ציטטה זאת של לנין, אך בכל זאת קיים הבדל בין קליפת ביצה, גזע עץ וכן אדם; דהיינו, כאשר אדם גודע עץ, אין העץ מרגיש מאומה, אך כאן המדובר ביצורי אנוש, כל מכה גורמת לסבל, וישנם אימהות הבוכות". אך זה היה לשוא. הקומוניסטים הינם מטריאליסטיים בהשקפותיהם. עבורם שום דבר לא קיים בעולם מלבד חומר, ואדם הוא בשבילם כמו עץ, כמו קליפת ביצה. על ידי השקפתם זאת, שוקעים הם יותר ויותר לתוך תהומות אכזריות בל ישוערו! ואכן, קשה להאמין לאילו דרגות של אכזריות יכול האתאיזם להגיע. כי, כאשר האדם איננו מאמין שקיים "יום הדין" בו יצטרך לתת דין וחשבון למישהו על הרע שהוא עושה במשך חייו ולקבל גמול תמורת הטוב, אזי אין לו עוד סיבה לרצות להיות טוב ואנושי כלפי רעהו. אז אין עוד גבולות למצולות הרע הקיימים בלב אדם, ואין גבול לרשע אליו מסוגל האדם להגיע. המענים הקומוניסטים נהגו לומר פעמים רבות: "אין אלהים, אין חיים אחרי המוות, אין עונש. לכן אנו יכולים לעשות את כל העולה על רוחנו".

פעם אף שמעתי אחד מהם אומר: "אני מודה לאלהים — בו אינני מאמין — שזכיתי לחיות עד שעה זו בה אני יכול לבטא את כל הרע שיש בלבי!" "לבטא" — פירושו להתנהג באכזריות חיייתית כלפי האסירים, ולהפעיל עינויים מגוונים שקשה לשכל האדם הבריא להבינם.

אם קורה שכריש טורף אדם, אני מצטער על האדם, אך לא אוכל להעניש את הכריש או להטיף לו מוסר, היות ונגד חית טרף אין טענות מוסר. כמו כן אין טעם לבוא בטענות נגד הקומוניסטים ולשאול: "למה אתם עושים כל אלה?" כי הדוקטרינה הקומוניסטית השמידה בהם כל חוש מוסר! הם מתגאים בעובדה שאין כל רחמנות בליבם!

אני למדתי מהם, והחלטתי שכפי שהם אינם משאירים שום מקום בליבם לאלהים, כן לא אשאיר גם אני שום מקום בלבי עבור השטן.

לא מכבר העדתי בפני תת-וועדת הביטחון של הסינט האמריקני (הוועדה

לענייני חוץ*) ובעדותי שם, מסרתי פרטים רבים על שיטות העינויים של הקומוניסטים. בין השאר, סיפרתי שם איך נקשרו מאמינים בכלא; כל אחד על צלב גדול, והועמדו תלויים כך במשך ארבעה ימים וארבעה לילות. מדי פעם הורדו הצלבים והונחו על הרצפה כשגופותיהם של המשיחיים קשורים עליהם. ואז, הוכרחו מאות אסירים לעשות את צרכיהם על פניהם ועל גופותיהם של הנצלבים; אחרי זה הורמו הצלבים שוב למצב זקוף כמקודם, והמענים הקומוניסטים שעמדו בצד הגיבו בכוז ובלעג, צחקו לעברם של התלויים המסכנים ואמרו: "הביטו אל המשיח שלכם! כמה יפה הוא! ואיזה ריח ניחוח מביא הוא מן השמים!"

סיפרתי גם על אודות כהן דת אחר אשר, אחרי שכמעט יצא מדעתו בגלל העינויים שסבל, נאלץ "לקדש" שתן וצואה ולמסור למשיחיים את "סעודת הקודש" (המיסה) בצורה זו!!! זה קרה בעיר פ. כששאלתי לאחר מכן את אותו כהן דת, מדוע לא העדיף למות מאשר לאפשר לשטן ללעוג בצורה כה שפלה לדברים קדושים? ענה לי: "אנא, אל תרשיעני בחומרה; אני סבלתי יותר משסבל המשיח עצמו".

כל תאור הנמצא בכתבי הקודש על הגיהנום, וכן על העינויים עליהם מסופר בספר "התופת" של דנטה אלגירי, הנם כאין וכאפס לעומת העינויים אותם עוברים אלה שטעמו את הכלא הקומוניסטי! והיה זה רק חלק קטן בלבד ממה שהתרחש ביום ראשון אחד, (ובימי ראשון אחרים), באותו כלא בעיר פ. על דברים אחרים פשוט לא ניתן לחזור, היות וזה נוגד את המוסר האנושי! לבי היה בוגד בי אם הייתי חוזר ומספר אותם שוב ושוב. הם נוראים ומלוכלכים מכדי להעלותם על הנייר. וזוהי חומרת העינויים והסבל שסבלו משיחיים ועדיין סובלים! נסה — נא לעקוב אחרי העתונות הסובייטית, ותראה דברים

* Hearing before the Committee on UN-American Activities House of Representatives — 19th Congress, First Session August 10, 1967. May 6, 1966

(U.S. Government Printing Office
Washington, D.C. 20402 (1966, 1967).

איומים. (כזמן האחרון תוכל למצוא קטעים שונים על תאורי הזוועות אף בעתונות העברית).

אחד האכירים הגדולים שלחמו עבור האמונה היה רועה העדה מ.ת. בתי הכלא היו מלאים עד אפס מקום, ולכן לא יכלו השומרים להכיר כל אחד מאתנו בשם. כאשר אחד האסירים עבר איזושהי "עבירה" נגד החוקים וההוראות של שלטונות הכלא, צעקו השומרים לעברנו שנצביע ונסגיר מי שעשה דבר אסור זה. העונש הצפוי לאסיר כזה היה בדרך כלל 25 מלקות בשוט לעיני כולם. פעמים אין ספור "הודה" רועה עדה זה, בחטא שלא ביצע, ובכל פעם, לקח על עצמו את אשמת הזולת. כמוכן, שהוא קיבל את המלקות הנוראות בשוט, ועל ידי כך רכש במשך הזמן את מיטב ההערכה והכבוד מצד שאר האסירים. כבוד זה ניתן לא לו בלבד, כי אם בראש ובראשונה למשיח, אותו ייצג. לו הייתי ממשיך לספר על כל הזוועות הקומוניסטיות וכן על כל מעשי ההקרבה העצמית שגילו המשיחיים בנסיבות אלה, לא הייתי מסוגל לסיים את ספרי לעולם.

אכן לא רק על עינויים אוכל לספר. גם מעשי גבורה היו שם. ומעשי גבורה אלה, של המאמינים בכלא, היוו מקור השראה גדול עבור המאמינים שהיו עדיין חופשיים.

אחד המאמינות הפעילות של כנסיתנו המחתרית היתה נערה, שנתפסה על ידי שלטונות הקומוניסטיים על ה"חטא" שבהפצת הבשורה בצורה חשאית ובהוראת ילדים בסתר אודות המשיח. המשטרה החשאית החליטה לעצור אותה. אך, על מנת להגביר את כאבה וצער, החליטה לדחות את מעצרה בשבועות מספר, עד ליום בו עמדה להנשא. ביום החתונה, כאשר הכלה היתה לבושה כולה בלבן, ומאושרת כמו כל צעירה ביום כלולותיה, נפתחה הדלת בחוזקה, ואנשי המשטרה החשאית פרצו פנימה. כאשר ראתה אותם, מיד הושיטה הכלה את ידיה כדי שיוכלו לשים אותן באזיקים. הקלגסים לא נרתעו, ועשו זאת בברוטליות האופיינית להם. היא התבוננה בפעם האחרונה בחתנה, ולאחר מכן נשקה את אזיקיה ואמרה: "מודה אני לחתני השמימי, עבור תכשיט זה שנתן לי כמתנה ליום חתונתי. כן, אני משבחת את שמו הקדוש, על

אחי במשיח. הצטרף-נא גם אתה לזעקה זו, וכך נעזור כולנו יחדיו להקל על גורלם המר של הסובלים, החפים מפשע בכל הארצות הקומוניסטיות...

חרות לתקופה קצרה - ושוב במעצר

הגיעה שנת 1956. הייתי כבר שמונה וחצי שנים בכלא. הפסדתי הרבה ממשקל גופי, צלקות מכוערות כיסו את בשרי, הוכיתי קשות פעמים רבות, הייתי נתון להשפלות וללעג, סבלתי חרפת רעב, ככלי נמחץ תחת עול ה"חקירות" יום ולילה, באיומים ובהזנחה פיזית מוחלטת. אך אף אחד מהעינויים האלה לא הביא לתוצאות המקוות על ידי מעני. לבסוף, כנראה התייאשו ממני, הניחו לי לנפשי, ושחררו אותי.

לשחרור זה היתה סיבה נוספת: השלטונות קיבלו אלפי מכתבי מחאה נגד מעצרי, מתוך הארץ וגם מבחוץ. אך עם שחרורי, הורשיתי לחזור למעמדי הקודם רק לתקופה של שבוע ימים בלבד. למעשה ניתן לי לבשר את הבשורה רק פעמיים; כי, מיד לאחר מכן, הוזמנתי למשרדי הרשויות והוסבר לי בפירוש שאסור לי להמשיך בעבודתי כרועה עדה, וכי עלי להפסיק מיד כל פעילות דתית. שאלתי את הסיבה: האם מה שאמרתי בשתי הדרשות הללו היה כה נורא עד כי עלי להפסיק לעבוד ולבשר? דרשתי אז על סבלנות, והפצרתי בפני המאמינים שבקהילתי לגלות "סבלנות, סבלנות ושוב סבלנות". ועל כך זעקו אנשי המשטרה לעברי: "זאת אומרת, שאתה פשוט מעודד את אנשי קהילתך לחכות בסבלנות עד אשר יבואו האמריקנים לשחרר אותם!" ובכן - גם זו גישה! מימי לא התכוונתי לכך, אך אם הם דווקא רוצים לפרש זאת כך!... כמו כן, אמרתי בדרשתי, כי הגלגל חוזר והזמנים משתנים. - "אהא, הרי אתה מרמז להם שמשטר הקומוניסטי יפול! הרי אלה הם שקרים אנטי-מהפכניים!" - זעמו החוקרים; וכך הסתיימה פעילותי כרועה עדה רשמי, חיש-מהר.

כנראה, סברו השלטונות כי הפעם אפחד ולא אעז להתנצח אתם. אך בו ביום

חזרתי לעבודתי המחתרנית. הם טעו טעות מרה! הם יכולים לשלול רישיוני אך לא להשתיקני. וכך, כחשאי, חזרתי לעבודה, אותה עשיתי קודם לכן, ובתמיכתם הנלהבת של בני משפחתי.

שוב התחלתי להעיד ולדרוש בפני קבוצות שונות של מאמינים שהתאספו כחשאי, הופעתי פתאום ונעלמתי כמות שבאתי, כמו רוח רפאים, והסתתרתי במקומות המסתר של אותם המאמינים, עליהם אפשר היה לסמוך. הפעם, חיזקו הצלקות שנותרו על גופי את עדותי עד למאוד, ואת אזהרותי בפני הרע שבהשקפת העולם הקומוניסטי, ועודדו הרבה נפשות חלשות לבטוח באלהים, להתחזק בו ולהיות אמיצים! כן יסדתי רשת של מפיצי בשורה חשאיים, אשר עזרו איש לרעהו לעבוד בהפצת דבר ה' תחת עיניהם המסנוורות של השלטונות. כי אחרי הכל, אם אפשרי הדבר שאדם יהיה כה עוור עד כי לא יוכל לראות את יד אלהים פועלת, אפשרי בהחלט גם שלא יראה את יד המאמין העובד את האלהים. אך בסוף, השתלמה "ההתעניינות" הבלתי פוסקת של המשטרה החשאית בפעילויותי השונות: בסוף נתפסתי שוב - ונעצרתי. אך, מסיבה בלתי מובנת, לא נעצרה משפחתי הפעם; אולי, בשל כל הפרסומת שנעשתה לי. וכך חזרתי לכלא...

בפעם הראשונה נאסרתי, לשמונה וחצי שנים, ולאחר כמעט שלוש שנים של חופש יחסי, נכלאתי שוב, והפעם לתקופה של חמש וחצי שנים נוספות. בפעם השנייה היה מעצרי, מהרבה בחינות, קשה מקודמו. כי הפעם ידעתי כבר מראש מה צפוי לי. מצבני הפיזי הורע כמעט מיד עם מעצרי המחודש. אך אנחנו המשכנו לעסוק בעבודתנו הרוחנית והחשאית של קהילת המחותרת גם בתוך בתי הכלא הקומוניסטיים מתחת לפני האדמה! עשינו הסכם עם שלטונות הכלא: אנו בישרנו את הבשורה, והם היכו אותנו.

אסור היה לחלוטין לבשר את הבשורה לאסירים האחרים. ידוע היה, כי מי שנתפס ב"עבירה" חמורה זו קיבל מכות רצח כעונש. אחדים מאתנו החליטו לשלם את המחיר בשביל הזכות לבשר את דבר ה', וקיבלנו על עצמנו את התנאים. זה היה ה"הסכם": אנו בישרנו את הבשורה, והם היכו אותנו. אנו

היינו מאושרים כשבישרנו, והם היו מאושרים כשהיכו. ובכן — שני הצדדים היו מאושרים!

התמונה הבאה חזרה על עצמה פעמים מספר: אחד המאמינים הטיף את הבשורה לאסירים האחרים, כאשר השומרים נכנסו לפתע והפתיעו אותו באמצע המשפט. אז גררו אותו לאורך הפרוזדור אל "חדר ההלקאה". אחרי שנסתיימה ההכאה, וזרקו אותו, כפי שזורקים שק קמח, מעולף, שותת דם, וכל גופו מכוסה חבורות וחבטות כחולות. "השק" נפל על הריצפה חסר הכרה. אולם, כעבור כמה דקות, משעזבו השומרים את תא המאסר המשותף, החל "השק" להתנועע. אט אט פקח את עיניו, ותוך מאמצים על-אנושיים הצליח איך-שהוא לקום ולעמוד על רגליו, מתח את בגדיו המרופטים על גופו הכואב בכל איבריו, פתח את פיו ואמר: "וכעת אחי, היכן הפסקתי כאשר הפריעו לי?" ומשהזכירו לו את הרעיון האחרון, המשיך את דרשתו כאילו מאומה לא ארע!

ראיתי דברים נהדרים: ברוב המקרים, לא היה המטיף כוהן דת או מטיף מקצועי, כי אם מאמין מן השורה. לא היו לו שום תעודות של בית ספר תיאולוגי כלשהו. אולם היה לו האור הנפלא של רוח הקודש שדיבר דרכו, ודרשתו היתה יפה ומלאת כוח שכנוע. הדרשנים השקיעו בעבודה את כל ליבם; כי בישור בתנאים כאלה, לא היה דבר של מה בכך! ולא אחת ארע שהשומרים חזרו בטרם סיים את דרשתו המחודשת, הוציאו אותו שוב והיכו אותו מחדש, ושוב החזירו את ה"שק" כשהוא מת למחצה.

האסירים לא הוחזקו בדרך כלל בכלא קבוע. כאשר לא ציפית לכך כלל, היו לפתע פתאום פוקדים עליך לארוז את הפצ' הדלים, מעלים אותך אל טנדר משטרתי, קושרים את עיניך, ומסיעים אותך אי-שם למקום בלתי ידוע. ידעת רק שאתה הולך "לעבור דירה", אך יכולת לגלות את מקום המצאך רק אחרי שזרקו אותך לבסוף לתא מעצר החדש, וחבר'ך החדשים לתא היו מגלים לך היכן אתה.

בצורה כזאת "החלפתי דירה" מספר פעמים מבלי לעזוב את העיר ב. אך

זכורה לי היטב פעם אחת בה הסיעוני נסיעה ארוכה ברכבת, בקרון הבהמות, ואחרי כן הוברר לי שהגעתי לבית הכלא שליד העיירה ג. באותו מקום הכרתי מאמין אחד בשם נ.ג., שנידון להיות מוכה למוות. ה"עיסקה" נמשכה מספר שבועות. היכו אותו באיטיות ובשיטתיות רבה. פעם היו מכים אותו על כפות רגליו, באלות העשויות גומי קשה, ועזבוהו, וכעבור כמה דקות היו מכים אותו פעם נוספת, ושוב עזבוהו. הכאב טרם הרפה ממנו — וכבר היה מקבל מהלומה נוספת; וכך, עד עלפון. אז היה נכנס רופא, בודק את מצבו ונותן לו זריקת התאוששות; כאילו לפי הוראת רופא, היו מביאים לו אוכל טוב במיוחד על מנת להשיב את נפשו, ואחרי מנוחה קצרה, היכו אותו שוב ושוב בשיטתיות "מדעית", באיטיות ובאכזריות, עד אשר מת ממכותיהם.

אחד "מאלופי" המענים בבית כלא זה היה חבר במרכז המפלגה הקומוניסטית; נקרא לו "רקס". לפעמים היה "רקס" ממלמל משפט, אותו היו הקומוניסטים אומרים למאמינים לעתים קרובות: "שמע-נא, אתה יודע שאני אלהים! בידי סמכות של חיים ומוות לגביך. חייך בידי! זה, שלדבר'ך שוכן במרומים, אינו מסוגל להציל את חייך מידי! הכל תלוי בי עכשיו! אם אני חפץ, אתה חי; אם לא, הורגים אותך ככלב. אני אלהים!" וכך היה צוחק ולועג למאמינים. פעם כאשר "רקס" זה, שכונה עצמו "אלהים", הצהיר באוזניו של נ.ג. הצהרות מוזרות כאלה, ענה לו הלה תשובה מעניינת ביותר, אותה שמעתי מאוחר יותר מפי "רקס" בעצמו: "אינך יודע איזו מילה עמוקה אמרת. למעשה, יכולה כל תולעת להיות לפרפר במידה והיא מתפתחת בצורה הנכונה. אתה לא נבראת להיות מענה, רוצח מיקצועי; אתה נבראת בצלם אלהים, ועל כן נועדת להיות יצור אלוהי. ישוע אמר ליהודים של ימיו: "אלהים אתם". חיי האלהות נכרתו בליבך. ידעתי על רבים שהיו פעם כמוך, מענים, כמו, למשל, ר' שאול התרסי, בזמנו. אולם הוא, ורבים כמוהו, גילו ברגע מסויים בחייהם, שאין זה נאה ליצור אנושי לעשות מעשי זוועה כאלה. יש רגעים בחיי האדם, בהם מתגלה לו לפתע שהנו מסוגל, ואף מיועד, לעסוק בדברים נעלים יותר. ואנשים כאלה הפכו במשך הזמן לשותפים

של הטבע האלהי. האמן לי, מר רקס, כי יעודך האמיתי הנו להיות יצור אלוהי, שנברא בצלם האלהים, ולא נבראת להיות מענה מיקצועי. " באותו רגע לא שם רקס לב לכך, או לכל הפחות, לא שם ליבו בצורה מספקת לדברי המאמין אותו היכה. אולם גם שאול התרסי לא שם לב, לעדותו הנפלאה של איסטפנוס אשר סוקל באבנים ומת על קידוש השם לנגד עיניו (מעשי השליחים ז' 58-60). אולם המילים הללו לא נאמרו לריק; הם פעלו אי שם בעימקי ליבו. ויותר מאוחר, הגיע גם רקס, המענה האכזרי, לדרגה, בה היה מסוגל להבין כי אמנם זה הוא יעודו האמיתי. שעור אחד למדנו שוב ושוב מכל ההכאות והעינויים, ומהטבח הכללי ששרר בכלא הקומוניסטי: הרוח הינו אדון הגוף. לעתים קרובות, הרגשנו וכאבנו את כאבי העינויים, כמוכך; אולם חשנו אותם כאילו היו משהו מרוחק ביותר מאיתנו, כי יכולנו להתעלות לערכים רוחניים המהללים את תפארתו של אלהינו, וחשנו בנוכחותו גם בשעות איומות אלה. שוב ושוב קראנו לו להיות לנו לעזר ולשותף; והוא — לא אכזב!

כאשר הגישו לנו פרוסת לחם אחת בשבוע, וצלחת ובה נוזל עכורי הקרוי "מרק", החלטנו אנו לקיים גם בתנאים אלה בנאמנות את מצוות המעשר. כל שבוע עשירי ויתרנו על פרוסת הלחם השבועית שלנו לטובת מאמין חלש מאיתנו, כסמל ל"מעשר" שהננו חייבים לה' (עיין: מלאכי ג' 10). מאמין אחר נשפט ונגזר למוות. לפני שהוצא להורג, איפשרו לו להתראות בפעם האחרונה בחייו עם אשתו. המילים האחרונות שאמר לה היו: "עליך לדעת, כי הנני אוהב את אלה שהורגים אותי; הם אינם יודעים את אשר עושים. לכן, בקשתי האחרונה אליך היא, שתאהבי אותם גם את. ואל תשמרי מרירות בליבך על שהם הורגים את יקירך! להתראות בגן העדן!" מילים יוצאות דופן אלה הרשימו מאוד את קצין המשטרה החשאית שנכח במקום בעת השיחה הזאת; הוא עצמו סיפר לי מאוחר יותר את המאורע הנפלא הזה בשבתו בבית-הסוהר אף הוא; כי במשך הזמן היה למאמין.

בהזדמנות אחרת, הפעם בכלא או, הכרתי אסיר צעיר, בשם מ.; הוא נכלא בהיותו כבן 18. בשל העינויים שעונה נחלשו חלה אנושות בשחפת. איכשהו

קיבלו בני משפחתו הודעה על מצב בריאותו הקשה והצליחו להשיג ולשלוח לו 100 בקבוקי סטרפטומיציין שהיו עשויים להציל את חייו. הקצין הפוליטי של בית הכלא קרא לו, הראה לו את החבילה עם התרופות ואמר לו: "הנה, כאן יש חבילה ומכילה תרופה, היכולה להציל את חיך. אולם אתה אינך רשאי לקבל חבילות ממשפחתך. אישית, הייתי מעונין לעזור לך. אתה צעיר, ולא הייתי רוצה שתמות בכלא. עזור לי כדי שאוכל לעזור לך. אני מציע שתמסור לי אינפורמציה על מעשיהם ועל דבריהם של חבריך הכלואים אתך, וזה יפתח לי פתח כדי שאוכל לנמק בפני ממוני את החלטתי למסור לך את החבילה הזאת."

אולם מ., ענה ללא היסוס: "אני מצטער מאוד, אדוני, אינני חפץ להשאיר בחיים, כי אין לי שום כוונה להתבייש בעצמי, כאשר אביט במראה ואראה שם פרצופו של בוגד. לא, אינני מוכן לקבל תנאים אלה. אני מעדיף למות!" קצין המשטרה לחץ את ידו ואמר: "ברכותי הנאמנות לך! לא ציפיתי ממך לתשובה אחרת. אבל יש בכוונתי להציע לך הצעה אחרת. גילינו בן הכלואים יחד אתך כאלה, שמוכנים למסור לנו אינפורמציה. הם טוענים, כי הם קומוניסטים, ועם זאת — מלשינים עליכם. הם משחקים תפקיד כפול. אין אנו סומכים עליהם. יש בכוונתנו לוודא מהי מידת כנותם. לגביכם, הם בוגדים. הם גורמים לכם נזק רב כאשר מוסרים לנו את דבריכם ואת מעשיכם. אני מבין שאינך חפץ לבגוד בחבריך לאמונה. אם כן, תמסור לנו אינפורמציה על אלה החותרים מתחתכם, הבוגדים בכם, ותוכל על ידי כך להציל את חיך!"

ענה אז מ. באותה המהירות כבראשונה: "מצטער, אדוני, אני תלמידו של האדון ישוע המשיח, והוא לימד אותנו לאהוב אפילו את אויבינו. זה נכון שהאנשים הבוגדים בנו גורמים לנו נזק רב; אולם אינני מסוגל להשיב בשיפלות כנגד שיפלות. אינני מסוגל למסור לכם אינפורמציה אפילו נגד הבוגדים בנו. אני מצטער עמוק שקיימים כאלה, וידוע לי שהם קיימים. אני מוכן להתפלל עבורם, אולם אינני חפץ בשום צורה של שיתוף פעולה עמכם, הקומוניסטים!"

מ. חזר מהשיחה הזאת עם הקצין ונפטר זמן קצר לאחר מכן בתא בו אני

שהייתי. ראיתיו במותו. הוא שיבח את האלהים עד רגעי חייו האחרונים!
אכן, "עזה כמוות האהבה", והיא מנצחת אפילו על השאיפה הטבעית לחיות!
לא היתה זו הפעם הראשונה שפסוק מסויים קיבל משמעות מיוחדת במינה,
ולו גם בלתי שגרתית בתנאים נורמליים. זוהי משמעות שרק במכלאות
הקומוניסטיים אפשר ללמדה!

אם אדם עני אוהב מוסיקה מושבע, יהיה מסוגל להוציא את הלירה האחרונה שלו
תמורת כרטיס לקונצרט. ואף כי נותר ללא פרוטה למחיה, אין הוא מרגיש
עצמו מתוסכל: הוא שמע דברים נהדרים.

כן אין אני מרגיש תסכול כלשהו על שבזכותי שנים כה רבות מחיי בכלא;
ראיתי שם דברים נפלאים. אני עצמי אמנם הייתי בין החלשים והפחות
חשובים מכולם בכלא, אך ניתן לי החסד לחיות באותו תא עם קדושים, עם
אבירי האמונה, בדומה למשיחיים הראשונים. היו כאלה, שבאהבתם הגדולה
למשיח הלכו למות עבורו. ואת היופי הרוחני של קדושים אלה, של גיבורי
אמונה אלה, לא אוכל לעולם לתאר כראוי! דברים אלה, אותם מתאר אני
בפניכם כאן, אינם יוצאים מן הכלל. דברים על-טבעיים נהיו לטבעיים בקהילת
המחתרת. אך כאן היתה עדה נוספת: העדה של האסורים. בעדה זו ראיתי
מאמינים אמיתיים, כמותם אין למצוא במערב; זוהי קהילה מיוחדת במינה,
שחזרה לאהבתה הראשונה מימי ראשית המשיחיות!

לפני שנכלאתי, אהבתי את ישוע המשיח מאוד. אך כעת, לאחר שראיתי את
"כלת המשיח" — את "גופו הרוחני של המשיח" — כפי שמכנים כתבי הקודש
את המאמינים בו, — כשהם נמקים ומשרתים את אדונם בכלא, הייתי אומר,
כי אוהב אני את קהילת המחתרת כפי שאני אוהב את המשיח עצמו. כי כאן
ראיתי את יופיה, את רוח הקרבתה ואת גבורתה בתנאים אלה!

מה ארע בגורלם של אשתי ושל בני

בעל כורחי נלקחתי מחיק משפחתי. מאז לא ידעתי מה ארע להם. רק לאחר
שנים רבות נודע לי, שגם אשתי נמצאת בכלא. נשים מאמינות סובלות בכלא

יותר מגברים. נערות נאנסו בכלא הקומוניסטי, על ידי השומרים הברוטליים.
הלעג, הלכלוך והזוהמה המוסרית לא ניתנו לתאור כלל. נשים נאלצו לעבוד
עבודת כפיה בכנית תעלה, אותה תיכננו השלטונות לבנות על ידי אסירות
ואסירים "פוליטיים". נשים עבדו כגברים. היה עליהן לחפור את האדמה
הקפואה משלג בחורף. פרוצות אסירות נתמנו כ"משגיחות" על נשים מאמינות,
והתחרו ביניהן ביכולתן לענות אותן ולהציק להן. אשתי אכלה, בין השאר,
עשבי השדה, עכברושים ונחשים. אחד התענוגות בו אהבו השומרים
להשתעשע, היה דחיפת אסירות לתוך הנהר, שעל שפתו עבדו, ואחר כך
"משייתן" בחזרה. הם נהנו ללעוג להן, לצחוק למראה גופותיהן
הרטובים, ואז לשוב ולזרוק אותן, ו"לדוג" אותן מחדש. גם אשתי נמנתה על
אלה אשר טעמו מ"עונג" זה.

בני נעזב לשוטט ברחובות לבדו כאשר נלקחו ממנו אמו ואביו. משחר ילדותו
היה בני מאמין רציני שהתעניין בדברי האמונה. אחר כך, כאשר נחטפו ממנו
הוריו, בהיותו בן 9, עברו חייו המשיחיים משבר חמור. ליבו התמלא מרירות
והוא החל מטיל ספקות באמונתו. בגיל זה היו לו בעיות אותן אין ילדים
מכירים בדרך כלל: הוא היה צריך לחשוב כיצד להרויח את לחמו.

עבירה חמורה היתה לעזור למשפחות האסירים המאמינים. אולם, שתי נשים
מאמינות "חטאו" ולקחו את בני לביתן ועזרו לו. הן נתפסו בשל כך, נאסרו,
והוכו בכלא כה קשות עד כי נשארו נכות לכל ימי חייהן. הכרתי מאמינה אחת,
שתוך כדי סיכון חייה — לקחה את בני לביתה בתקופת מעצרי הראשון, כאשר
נלקחה גם אשתי לעבודת פרך. היא נשפטה על כך ונידונה לשמונה שנות
מאסר, בעוון "עזרה למשפחות אסירים". כל שיניה הוצאו בכלא בשעת
"החקירות". עצמותיה נשברו מרוב העינויים, והיא לא תהיה מסוגלת לעבוד
עוד למחייתה...

כאשר יצאנו לחופשי, גמרנו אומר לעשות הכל על מנת לשחרר גם אותה.
לבסוף, נתגשם חלומי זה; כעת אף היא נמצאת במערב.

”מיכאל, יקירי, האמן בישוע המשיח!“

בהגיעו לגיל 11, החל מיכאל בני להרויח את לחמו בתור פועל. הסבל בו התנסה הוליד ספקות בליבו על האמונה באלהים, והחלישו. אך כאשר היתה אמו כבר שנתיים בכלא, התירו לו השלטונות להתראות עמה יום אחד.

הוא נסע לכלא וראה את אמו מאחורי סורג וברית. היא נראתה מוזנחת, ורזה מאוד; ידיה מלאות יבלות, והיא לבושה מדים עלובים של אסירה. רק בקושי הכיר אותה. המילים הראשונות שלה היו: ”מיכאל, יקירי, האמן בישוע המשיח!“

השומרים, שעמדו כל העת על ידה, מיהרו, בשומעם את המילים האלה, לדחוף אותה הצידה בזעם ובאכזריות רבה, והרחיקו אותה מבנה. הילד בכה כאשר ראה את הצורה הבהמית בה נסחבה אמו ממנו. אך זה היה הרגע הקריטי, המכריע, בו חזר לאמונה. כי מיכאל ידע, שאם ניתן לאהוב את ישוע המשיח למרות התנאים האלה, אזי לבטח הוא המושיע, הגואל האמיתי! הוא אמר אחרי כן: ”אם לא היו לאמונה בישוע המשיח הוכחות יותר חותכות מאשר זו, שאמי מאמינה עוד באמונה זו, למרות כל הזוועות והתלאות בהן התנסתה, די היה לי בכך!“ זה היה היום בו קיבל בליבו את המשיח.

באותו הזמן, בבית הספר היה עליו להילחם באופן מתמיד על קיומו. הוא היה תלמיד מצטיין, וכפרס, קיבל — כמו בכל המקרים האלה — עניבה אדומה. זהו סמל לחברות ב”החלוצים הקומוניסטים הצעירים“ (כעין קומסומול ברוסיה). בני אמר בהזדמנות זו: ”לעולם לא אענוב את העניבה של אלה אשר שמו את אבי ואת אמי בכלא“.

על כך שילם מחיר יקר: הוא סולק מבית הספר. לאחר בטלה של שנה, נרשם לבית ספר אחר, בהסתירו את העובדה שהוא בן לאסיר פוליטי. מאוחר יותר, היה עליו לכתוב בבית הספר חיבור נגד כתבי הקודש. בחיבור הזה כתב: ”הארגומנטים נגד כתבי הקודש הם חלשים מאוד, והציטטות נגד התנ”ך ונגד הברית החדשה, אינן מנומקות; ללא ספק, לא קרא המורה עוד כתבי הקודש! אין בהם שום סתירה למדע, כי אם יש הרמוניה מלאה ביניהם!“ על כך

הוצא שוב מבית הספר, והפעם הפסיד שתי שנות לימוד. בסוף, הורשה ללמוד בסמינריון. כאן לימדו אותו ”תיאולוגיה מרקסיסטית“. הכל היה מוסבר בהתאם לתורתו של קרל מרקס. מיכאל מחה על כך בפומבי בכיתה. סטודנטים אחרים הצטרפו אליו. התוצאה: הוא הוצא גם מהסמינריון בטרם הספיק לסיים את לימודיו התיאולוגיים. (בינתיים, סיים אותם במערכ).

פעם, בהיותו בבית הספר, כאשר נתן אחד המורים שעור אתאיסטי, קם בני והתנגד בנסותו להעמיד את מוריו על האחריות הגדולה שהם נוטלים על עצמם בהוליכם שולל צעירים כה רבים על ידי לימודם זה. הכיתה כולה היתה לצידו. נחוץ היה שרק אחד יעז לדבר ראשון. אחרי כן עברו כולם לצידו. כדי שיורשה לו ללמוד היה עליו להסתיר כל הזמן את העובדה שהינו בנו של אסיר פוליטי. אך הרבה פעמים נתגלה הדבר, ואז חזרה התמונה הרגילה על עצמה פעם נוספת: מיכאל הוזמן לחדר המנהל ושם הודיעו לו בפשטות, כי אסור לו להמשיך וללמוד בבית הספר.

בני סבל רבות וידע גם חרפת רעב. משפחות האסירים סבלו מאוד בשל סיבות מצפוניות, ובעיקר בשל אמונתן באלהים; וכמעט מתו מרעב, פשוטו כמשמעו. אסור היה לעזור להן; ומי שנתפס, נענש קשות על ידי החוק הקומוניסטי. אספר לכם על מקרה אחד בלבד, על משפחה שסבלה בצורה זו. משפחה זו מוכרת לי אישית. מאמין אחד נכלא בגלל עבודתו בקהילת המחתרת. הוא השאיר מאחוריו אשה ושישה ילדים. שתי בנותיו הגדולות יותר, בנות ה-17 ו-19, לא יכלו להשיג עבודה. המעביד הבלעדי בארצות קומוניסטיות, הוא המדינה, והמדינה הקומוניסטית לא נותנת עבודה לילדיהם של מאמינים שהם אסירים פוליטיים; כי הם נחשבים שם ל”מפרי החוק“ ו”קנטרארבוולוציונרים“ (“אנטי-מהפכניים”).

אך, אנא, אל תשפטו בחומרה את הסיפור הזה בהתאם לסטנדרטים המוסריים המקובלים! קבלו את העובדות כמות שהן:

ובכן, שתי בנותיו של מאמין נרדף זה, שהיו מאמינות בעצמן — היו לפרוצות, על מנת לפרנס את אחיהן הקטנים ואת אימן החולה. אחד האחים, בן ה-14, יצא מדעתו כאשר נודע לו הדבר, והיה צורך אף לאשפוזו במוסד לחולי נפש.

כאשר, לאחר הרבה שנים, שוחרר האב מכלאו וחזר הביתה, היתה תפילתו היחידה והמתמדת: "אלי, קח אותי שוב לכלא: אינני מסוגל לשאת את זה. מוטב להיות בכלא מאשר לראות את זה...!". תפילתו התגשמה, והוא כיום שוב בכלא בגלל העבירה החמורה שבישר את הבשורה לילדים. שתי בנותיו הפסיקו בינתיים להתפרנס מזנות. הן קיבלו עבודה מטעם השלטונות תמורת הסכמתן לשרת את המשטרה החשאית. הן נהיו למוסרות אינפורמציה לשלטונות אודות המאמינים. כבנות של מאמין אסיר, הן מתקבלות בחמימות ובכבוד רב בכל בית של מאמינים, ושם, הן שומעות מה מדובר, ואחר כך מלשינות ומוסרות כל מה ששמעו וראו, למשטרה החשאית. אך אל יאמר איש במערב שזה מכוער ובלתי מוסרי – בוודאי שנכון הדבר – אך, מוטב שנשאל עצמנו באם אין זו אשמתנו שטרגדיות כאלה קורות: משפחות אסירים מאמינים נעזבות לנפשן, כאשר בני חורין, החיים בארץ חופשית ודמוקרטית, חיים כרצונם ואינם שמים לבם לעובדה ששליש מהאנושות משועבד כיום לרודן הקומוניסטי האכזרי. ואל נאמר גם אנו על כך: "זה איננו עסקי; שהגדולים יחשבו!". כי יש כאלה שחושבים באמת וברצינות, ועושים את כל שביכולתם לעזור למשפחות אלה. נעזר להם גם אנו להגשים מטרה נעלה זו!

כופר – ושחרור לעבוד במערב

14 שנות מאסר עברו עלי בסך הכל. במשך כל התקופה הזאת לא ראיתי ספר תנ"ך ולא שום ספר אחר. שכחתי אפילו את מלאכת הכתיבה. בגלל הרעב המתמיד, והתרופות "המטמטמות", אותן קיבלנו בלא ידיעתנו כשהן מעורבות בתוך האוכל, ובגלל העינויים הרבים, שכחתי את כתבי הקודש. אך ביום בו מלאו 14 שנים לשהותי בבית הסוהר, צץ פתאום בזכרוני, כמתוך הערפל שעטף את מוחי בימים ההם, הפסוק: כי גם יעקוב עבד ברחל ארבע עשרה שנה... "ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אותה".

זמן קצר לאחר מכן שוחררתי מכלאי בעקבות חנינה כללית, שהוכרזה בארצנו, לא מעט הודות להשפעת הציבור האמריקני שהחל להשמיע קולו נגד המצב שהיה אז בארצנו. 20 שנה חלפו מאז "שחרר" הצבא האדום את מולדתי. ורק עכשיו, כשכמעט כל אדם הגון כלוא באשמה זו או אחרת במכלאות הקומוניסטים, החל הציבור האמריקני להתעניין ולהשמיע קולו. אך כידוע, מוטב מאוחר מאשר לעולם לא...

ואז, התראתי שוב עם אשתי ובני. אשתי המתינה לי בנאמנות 14 שנה. התחלנו חיים חדשים, בעוני ובחוסר כל. כשמישהו נעצר, כל רכושו מוחרם על ידי השלטונות. חפצינו "גלקחו" שלוש פעמים: בעת מעצרי הראשון, בעת מעצרה של אשתי ובעת מעצרי השני. בקיצור, לא נשאר לנו מאומה.

כהני הדת ורועי העדה ששוחררו ממאסרם, הורשו לעבוד בכנסיות נידחות ובעלות קהילות קטנות; וכך, לי ניתן רשיון להטיף בכנסיה קטנה בעיירה א. מיניסטריון הדתות הקומוניסטי הזהיר אותי אז, באומרו, שמספר חברי הקהילה ההיא הוא 35 איש, "ואוי ואבוי לי אם מספר זה יגדל אי פעם ויגיע ל-36 איש!" נאמר לי בהזדמנות זו, כי עלי להיות סוכן, למסור להם כל מה שמתרחש בכנסיה, לדווח מהם מעשיו של כל מאמין החבר בה, להלשין על כל

אחד מהמאמינים למשטרה החשאית ולהרחיק משם את הנוער, ואפילו בכוח. זאת היא השיטה, בה משתמשים הקומוניסטים בכנסיות, כ"כלי שרת" כדי להפעיל דרכן את הפיקוח שלהם.

ידעתי שרבים יבואו לשמוע לדרשותי אם אתחיל לבשר בכנסיה זו. אי לכך, היתה החלטתי נחושה: לא אתחיל לבשר את הבשורה בכנסיה רשמית. סרבתי לקבל את המשרה המוצעת, ושבתי לעבוד בקהילת המחותרת. בכך עלה בידי להשתתף בכל היופי והסכנות הכרוכות בעבודה זו; אך זו היתה הקהילה היחידה, בה בישרו את המשיח לא לפי תכתיבים מלמעלה.

במשך כל שנות מאסרי, פעל אלהים נפלאות בחוץ. כנסית המחותרת לא היתה עוד עזובה ונשכחת; מאמינים מאמריקה ומארצות מערביות אחרות החלו עוזרים לנו ומתפללים עבורנו. יום אחד אחרי הצהריים, כאשר נחתי בביתו של מאמין בעיר פרובינציאלית אחת, העיר אותי פתאום בעל הבית באומרו: "אחים-באמונה הגיעו הנה מחו"ל". במערב היו מאמינים אשר לא שכחו ולא עזבו אותנו. משיחיים מן השורה ארגנו עבודה חשאית לעזרת המשפחות הנזקקות של המאמינים האסורים בשל אמונתם, והחלו להכריח לתוך הארץ, כתבי-הקודש, ספרות משיחית, ועזרה.

בחדר הסמוך מצאתי שישה אחים מאמינים אשר באו לארצנו במטרה לעשות את העבודה הזאת. שוחחנו הרבה. לאחר שדיברנו זמן רב, סיפרו לי הללו כי שמעו שבאותו מקום צריך להימצא אדם ששהה 14 שנה בכלא, והם חפצים לראותו. אמרתי להם כי אני הוא זה. אז אמרו: "ציפינו לפגוש מישהו מלנכולי ועצוב. לא ייתכן כי אתה האיש, הרי אתה כה מלא שמחה!"

הצהרתי בפניהם כי אכן אני הוא, וכי שמחתי הגדולה היא לדעת שסוף סוף, הם הגיעו אלינו, וכך אנו לא נהיה נשכחים עוד. ומאז החלה להגיע עזרה סדירה לעדת המחותרת. בדרכים חשאיות התחלנו לקבל הרבה כתבי קודש, ספרות משיחית אחרת, וכן עזרה מעשית עבור משפחותיהם של אסירי האמונה. כעת, על ידי עזרתם זו, היינו אנחנו, קהילת המחותרת, מסוגלים לעבוד היטב ובצורה יעילה יותר.

העידוד שלנו לא היה רק בגלל שהם שלחו לנו את דבר ה', כי אם גם בכך

שראינו עצמנו שוב אהובים. הם הביאו לנו מילות עידוד. לאחר פגיעה כה קשה בנפשותינו, (אף אם נתעלם מגופנו ההולך ונרקב), היינו רעבים לרגש אהבה, ממש כילדים קטנים. במשך התקופה הממושכת שהפעילו עלינו בכלא את "שיטת שטיפת המוח", שמענו במשך שנים: "איש לא אוהב אותך יותר, איש לא אוהב אותך יותר, איש לא אוהב אותך יותר". עכשיו ראינו מאמינים אמריקניים ואנגליים, אשר סיכנו את חייהם כדי להוכיח לנו את אהבתם. תחת יעוץ שקיבלו מאתנו, פיתחו אחים נאמנים אלה שיטה וטכניקה לעבודה חשאית. הם חדרו בחשאי לבתים שהיו מוקפים במשטרה החשאית, והמשטרה לא חלמה אפילו שהם שם!

לעולם לא יוכל האיש שבא מארצות המערב, שיש לו בארצו ספרי תנ"ך בשפע, להבין מהו ערכם האמיתי של ספרים אלה בתנאים בהם חיינו אנו. אתה חפץ בו והוא איננו בנמצא, הואיל ובארצנו לא נדפסו כתבי הקודש זה למעלה מ-20 שנה, ויש להביא אותם לשם בחשאי...

אני ומשפחתי לא היינו כיום בחיים לולא עזרתם של מאמינים שהתפללו עבורנו בחו"ל. וכן הדבר עם רועי עדה רבים, האסורים בארצות הקומור-נסטיות האחרות. מנסיוני האישי יכול אני להעיד על העזרה החומרית והמוסרית הגדולה שקיבלנו אז מה"שליחות המשיחית האירופית" שמרכזה בלונדון. אנשי החברה הזאת היו בשבילנו כמלאכים מן השמיים בימים אלה! הם היו האנשים הראשונים שחצו את מסך הברזל, ורבים אחרים מארצות המערב, מעודדים על ידי הצלחתם של אלה, באו תוך זמן קצר בעקבותיהם. אך, עקב עבודתי המחודשת בעדת המחותרת, שוב הייתי נתון בסכנת מעצר מחודש. על כן, בזמן הזה, שלמו שני ארגונים משיחיים בחו"ל, (שהם "השליחות הנורבגית ליהודי" ו"הברית היהודית-משיחית המאוחדת"), "כופר" עבורי, בסך 10.000 דולר. כעת, יכולתי לצאת לחו"ל, כי "קנו את משפחת העבדים"!

לא הייתי עוזב את ארצי — למרות כל סיכון — לולא הפצירו בי ראשי קהילת המחתרת, כי עלי לנצל את ההזדמנות הזאת ולעזוב את הארץ, כדי להיות "קולה" של עדת הדממה, הקורא תגר לעולם החופשי. הם ביקשוני שאדבר אליכם, החיים בארצות החופשיות, בשמם, אודות סבלם ומחסורם. באתי למערב החופשי, אך לבי נשאר עמם, שם. אלמלא הייתי מבין בעצמי מה גדול הצורך שתשמעו על מצוקתה הגדולה ועל עבודתה הנועזת של עדת הדממה, לא הייתי עוזב את ארצי לעולם. אולם זו היא שליחותי הנעלה.

בטרם עזבתי את ארצי, הוזמנתי פעמיים למשרדי המשטרה החשאית. נאמר לי שם, כי אכן נתקבל סכום הכסף הנדרש עבור שחרורי (ארץ זו מוכרת עד עצם היום הזה את אזרחיה תמורת כסף, בגלל המשבר הכלכלי הקשה, לתוכו הביאה המשטר הקומוניסטי, כמו גם תלותה במוסקוה). ועוד נאמר לי: "לך למערב ובשר שם את המשיח שלך, כמה שתרצה; אך אוי ואבוי לך אם תעז לפגוע בנו! אי, לך אם תספר במערב מלה אחת נגדנו! נספר לך בגלוי מה שתכננו עבורך במקרה ותדבר: ראשית כל, תמורת 1,200 דולאר נוכל בקלות למצוא גנגסטר מקצועי שיחסל אותך, או שיחטוף אותך חזרה (ואז נזכרתי, כי הייתי בעצמי בתקופה מסויימת באותו תא עם כומר אחד, ו. ל., אשר נחטף באוסטריה והובא בעל כורחו בחזרה לארצו שם נכלא; כל ציפורניו נתלשו תוך כדי עינויים. כן הכרתי גם אחרים שנחטפו מברלין. לא מזמן נודעו לי מקרים של אזרחי ארצי אחרים אשר, נחטפו אף הם מאיטליה ומצרפת). ובכן, הם הוסיפו ואמרו: "כדאי שתדע שיש ביכולתנו גם להרוס את שמך הטוב בכך, כי נדאג להפיץ שמועות אודות "הרפתקאות עם נשים", או שנפיץ שמועות על "מעילה" שביצעת בתוקף תפקידך כראש קהילה. על כל פנים, אל דאגה! אנחנו נמצא כבר איזשהו סיפור בלתי מוסרי מתקופת נעוריך! אנשי המערב — במיוחד האמריקנים — ניתנים בקלות רבה להשפעות, ואפשר להשפיע עליהם שיאמינו לנו ללא כל קושי".

לאחר איומים אלה, הירשו לי סוף-סוף לצאת את הארץ ולהגיע למערב. היה

להם, לקומוניסטים, אמון רב בשטיפת המוח שנעשתה לי בכלא במשך שנים. ישנם הרבה אנשים כיום במערב, אשר באו מארצות קומוניסטיות ואשר עברו אותה דרך ייסורים כמוני; אך הם נפחדים ולא מספרים על תלאותיהם לאיש. אחדים מהם אפילו משבחים את הקומוניזם לאחר שעונו שנים, כמוני, בכלא, על ידי נציגיו! כך היו הקומוניסטים בארצי בטוחים שאני, כמו האחרים, לא אעז להשמיע את קולי במערב.

וכך בדצמבר 1965 יכולנו אני ומשפחתי לצאת את ארצנו.

הפעולה האחרונה שעשיתי לפני צאתי מארץ זו היתה עליה לקברו של אותו קולונל קומוניסטי אשר נתן בזמנו את ההוראה לאסרני, ואשר פקד על שנות עינויי בכלא. הנחתי פרח על קברו. בעשותי זאת, הקדשתי את חיי למטרה הנעלה להביא את שמחת הישועה במשיח לקומוניסטים שהם כה עניים ברוחם ובנפשם.

אני שונא את המשטר הקומוניסטי, אך אוהב את האנשים החיים תחת משטר זה. אני שונא את החטא, אך אוהב את החוטא! אני אוהב את הקומוניסטים האומללים בכל לבי. הם יכולים להרוג מאמינים במשיח, אך אינם יכולים לכבות את אהבתם של מאמינים אלה אפילו כלפי רוצחיהם. אינני מרגיש שום מרירות, אף קלה ביותר, או שנאה כלשהי, כלפי הקומוניסטים, או אפילו נגד אלה שעינו אותי.

רוח האהבה של המשיח מביסה את הקומוניזם

לנו, היהודים, יש אגדה האומרת, כי כאשר יצאו אבותינו ממצרים, ופרעה ופרשיו טבעו בים סוף, הצטרפו המלאכים בשמיים לשירי הנצחון של המנצחים. הקב"ה אמר אז למלאכים: "בני ישראל בשר ודם המה, ושמחתם על שניצלו ממות, מובנת בהחלט! אך מכם, המלאכים, מצפה אני להבנה עמוקה יותר. האם אין גם המצרים מעשי ידי? האם אינני אוהב גם אותם? איך ייתכן שאינכם משתתפים בצערי על גורלם הטרגי?"

"מעשי ידי טובעים בים, ואתם אומרים שירה לפני?"

אגדה זו מופיעה אמנם בספרות התורה שבע"פ; אך הרעיון האלוהי הזה מובע בפנינו גם מפי הנביא ישעיהו (עיין ישעיהו י"ט: 25—19): חזון זה עדיין מרוחק, ומי יתן כי יתקרב! ועוד: "ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא והנה איש עומד לנגדו וחרבו שלופה בידו וילך יהושע אליו ויאמר לו הלנו אתה אם לצרינו" (יהושע ה' 13). לו היתה האישיות שפגש יהושע בעת ההיא אדם בלבד, כי אז יכלה התשובה לשאלה זו להיות רק "אני לצידכם" או, "אני לצידם של אויביכם", או, אולי, "אני נייטרלי". כאלה הן התשובות האפשריות שאדם יכול לתת לשאלות כגון זו. אך הדמות שיהושע פגש היתה אישיות שלא מהעולם הזה; ועל כן, כאשר נשאל באם הוא לצד הישראל או נגדו, נתן הוא תשובה בלתי צפויה ובלתי מובנת לנו לחלוטין: "לאו! מה פירוש למלה הזו כאן?"

דמות זו באה אליו ממקום שמימי, מקום בו אין "בעד" או "נגד": שם מבינים הם כל אחד וכל דבר, ושם שוררת הבנה, רחמנות ואהבה לזהות כלפי כל איש ואיש שעלי אדמות. ישנה רמה אנושית, של בני אדם. ומנקודת ראות של רמה זו, יש להלחם בכל המרץ נגד הקומוניזם. ברמה זו, חובתנו היא להלחם נגד הקומוניסטים, היות והם תומכים ב"חזון" האכזרי, הברוטלי, השטני הזה.

אך המשיחיים הם יותר מאשר יצורי אנוש: הם ילדי אלהים, והם שותפים בטבע האלהי.

העינויים שסבלתי, אם כן, כבתי כלא הקומוניסטיים לא השאירו בלבי שנאה נגד הקומוניסטים; היות וגם הם נבראו בצלם אלהים. ולכן, כיצד אוכל לשנוא אותם? עם זאת, לא אוכל גם להיות חבר עמם. חברות נקראת נפש אחת בתוך שתי לבבות. ואילו אני אינני נפש אחת עם הקומוניסטיים. הם שונאים אפילו את שם האלהים; ואילו אני אוהב את האלהים.

אם היו שואלים אותי: "האם הנך בעד הקומוניסטים או נגדם?", היתה תשובתי עלולה להיות מסובכת. הקומוניזם הנו, לדידי, האיום המירבי והסכנה הגדולה ביותר של האנושות. ואני מתנגד לו בכל כוחי וחפץ להלחם נגדו עד אשר יפול. אך, בתחום הרוח, אני יושב במקומות שמימיים עם המשיח ישוע. אני יושב בתחום של ה"לא", בו, למרות כל גודל הרצח והחטא שלהם, מצויה כלפיהם, הקומוניסטים, רק הבנה ואהבה; זהו תחום בו חיים יצורים מלאכיים, המנסים לעזור לכל אדם להגיע לפסגת השאיפה האנושית, שהיא, להגיע ולהיות כמו המשיח עצמו. לכן, מטרת חיי היא לבשר את הבשורה לקומוניסטים, להביא להם את הבשורה הטובה על חיי עולם.

המשיח, שהוא אדון חיי, אוהב את הקומוניסטים. הוא עצמו אמר שהוא אוהב כל אדם, ובאהבתו זו, נכון הוא להשאיר את תשעים ותשע "הכבשים הצדיקות" וללכת ולבקש את הכבשה התועה שאיבדה את דרכה ונידונה לאבדון נצחי. שליחיו של המשיח, וכל מורי המשיחיות בכל הזמנים לימדו בשמו את האהבה האוניברסלית הזאת. מאקאריוס הקדוש אמר: "אם מישו אוהב את כל בני האדם אהבה לזהות, אך אומר על אדם אחד בלבד כי לא יוכל לאהוב אותו, חדל הוא מלהיות משיח, תלמיד ישוע המשיח. כי אהבתו של ישוע המשיח חובקת עולם ומלואו". אוגוסטינוס הקדוש מלמד: "אפילו אם היה כל העולם מורכב מצדיקים ורק אדם בלבד היה חוטא, היה המשיח בא אל העולם הזה בשביל אותו אדם אחד בלבד, והיה סובל את אותו צלב עכורו, כל כך אוהב הוא כל אדם ואדם". התורה המשיחית ברורה היא. הקומוניסטים הם בני אדם, ובתור שכאלה, אהב אותם המשיח. וזאת היא גישתו של כל אדם

אשר יש בו מחשבת המשיח. אנחנו אוהבים את החוטא, אך שונאים את החטא.

אנו מכירים את אהבתו של המשיח כלפי הקומוניסטים על ידי אהבתנו אנו כלפיהם. ראיתי משיחיים בבתי הכלא הקומוניסטיים, כששלשלאות בנות 25 קילוגרמים קושרות את רגליהם, והם מעונים במוטות ברזל מחוממים, ובגרונותיהם דחוסות כמויות גדולות של מלח. הם נעזבו ללא מים, כשהם רעבים, צמאים, ומוצלפים בשוטים; הם סבלו מקור עד מוות בתאי קירור וכו'... ובכל זאת... היו מתפללים בלהט ובדמעות עבור הקומוניסטים המענים אותם, וביקשו את ישועת נפשם! דבר זה אינו ניתן להסבר לשכל האנושי הישר, ולא כל שכן לשכלו של אדם החי במשטר דמוקרטי. אהבת המשיח היא שעשתה זאת ללבתינו!

ולבסוף, רבים מהקומוניסטים שעינו אותנו, נכלאו בעצמם. דבר ידוע הוא, כי הקומוניסטים בעצמם נכלאים לעתים קרובות, ואף מנהיגיהם מגיעים לכלא, כמעט כמו אויביהם. וכעת, קרה שהמענים והמעונים נאלצו להיות כלואים יחדיו באותו תא. ובעוד האסירים האחרים, הבלתי משיחיים, התייחסו בשנאה אל עמיתיהם לכלא, אלה שהיו קודם לכן מעניהם, והיכו אותם, הגנו המאמינים עליהם, ואפילו תחת הסיכון לספוג בעצמם מכות משאר האסירים שהאשימו אותם בשיתוף פעולה בוגדני. ראיתי משיחיים שנתנו את פרוסת הלחם האחרונה לקומוניסט לשעבר, אשר כעת, דעך כוכבו, ועתה הוא כלוא, חולה אנוש ושנוא על כולם. וגם את התרופות, אותן קיבלו המאמינים מן הבית לחיזוק בריאותם הרופפת, נתנו לאלה. ואין לשכוח, כי באותם ימים, היתה ההקצבה השבועית שלנו פרוסת לחם אחד בלבד, וכי חבילה המכילה 100 מיכלים זעירים של סטרפטומיצין היתה בעלת ערך בל ישוער. כי לא רק במכלאות, כי אם גם בבתי מרקחת בחוץ היו תרופות אלה נדירות ויקרות עד מאוד...

המלים האחרונות של מדינאי דגול אחד לשעבר, אישיות בולטת בארצנו שהיה מאמין, ואשר מת בסוף בכלא הקומוניסטי, היו: "אם יום אחד המשטר הקומוניסטי יפול בארצנו, אזי תהיה זו חובה קדושה לכל מאמין, לצאת לרחוב

להגן על הקומוניסטים אפילו תוך כדי סיכון חייו הוא, מפני זעמה המוצדק של האוכלוסיה, אותה החזיקו הם תחת משטרם הטרוריסטי!" (ואכן, מאמין זה היה מספר שנים מיניסטר בארצנו בשנות השלושים).

בימים הראשונים אחרי שבאתי למשיח, הרגשתי שלא אוכל לעבוד זמן רב ככלכלן או פקיד. בלכתי ברחוב, הרגשתי לפתע מין כאב פיזי ממש בגין כל עובר ושב שהודמן לדרכי. הרגשתי כמו דקירת סכין בלבי; כה בוערת היתה השאלה בלבי, אם היה אדם זה או אחר נושע אם לאו! אם אחד המאמינים שבקהילתי נכשל בחטא כלשהו — בכיתי במשך שעות. והלהט הזה לראות כל אדם ואדם נושע, נשאר בלבי עד היום. והקומוניסטים, גם הם בני אדם וזקוקים להיושע.

בהיותנו כלואים בתא בודד, לא יכולנו עוד להתפלל כמו קודם; הרעיבו אותנו, הלעיטו אותנו סמים עד כי עורפלו חושינו. היינו רזים וחלשים כמו שלדים. תפילת "אבינו שבשמיים" היתה ארוכה מדי בשבילנו. לא היה בנו עוד מספיק כוח ריכוז כדי להתפלל תפילה זו בשלמותה, ולכן היתה תפילתי המתמדת: "אדוני ישוע, אני אוהב אותך".

ואז, יום בהיר אחד, קיבלתי מאדוני ישוע תשובה לתפילתי זו: "האם אתה אוהב אותי באמת? עכשיו אראה לך כיצד אני אוהב אותך". ופתאום, הרגשתי בלבי להבה בוערת כאש! שני תלמידי ישוע בדרכם אל עמאוס אמרו, כי ליכם בער בקרבם כאשר ישוע דיבר אליהם. כך היה גם עמי באותו רגע: הרגשתי את אהבתו של זה, שנתן את חייו על הצלב, עבורנו כולנו. ואהבה כזאת אינה יודעת גבול; כל האנושות כולה, ובתוכה גם הקומוניסטים, למרות כל חטאיהם הגדולים והאיומים, כלולים בתוכה! הקומוניסטים ביצעו, ועודם מבצעים, דברים מחרידים וזועתיים; אך, ככתוב, "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה" (שיר השירים ח' 7). "עזה כמוות אהבה, וקשה כשאול קנאה". כמו שהמוות איננו מוותר, ורוצה לקבל כל אחד, בין אם עשיר או עני, צעיר או זקן, אנשים מכל גזע, מכל אומה, בעלי השקפות פוליטיות שונות, קדושים ורוצחים, כך האהבה חובקת הכל. "האהבה לא־תבול לעולם" (ה' 1 לקורינתיים י"ג: 8) והמשיח, שהנו "האהבה

שהתגשמה" עבורנו, לא יחדל עד אשר ירכוש לעצמו גם את הקומוניסטים. "כי ככה אהב האלהים את העולם עד אשר נתן את בנו את-יחידו, למען לא יאבד... כל המאמין בו, כי אם יחיה חיי עולמים". (יוחנן ג: 16). "כל המאמין בו" כולל גם את הקומוניסטים.

יום אחד נזרק לתוך תאי מטיף בשורה אחד. הוא היה כמעט מת. פניו וגופו היו לפצע אחד גדול ושותת דם. הוא הוכה קשות. אנו רחצנו אותו. אחדים מהאסירים בתא קיללו את הקומוניסטים המענים. אך הוא עצמו אסף בקושי רב את שארית כוחותיו ומלמל: "אנא, אל תקללו אותם. תשתקו קצת! אני חפץ להתפלל עבורם!"

זה נשמע כאבסורדי, אך זהו הנס הגדול שהאל הרחמן והחנון מסוגל לחולל בלבו של נושע!

איך יכולנו להיות שמחים — אפילו בכלא

כאשר אני מביט אחורה, אל 14 שנותי בכלא, נזכר אני כי לפעמים היו לי גם ימים מאושרים מאוד. האסירים האחרים, וכן גם השומרים, הוכו כולם בתמהון, כיצד ייתכן שהמשיחיים מסוגלים להיות כה מאושרים, למרות תנאים המחרידים האלה. הם לא יכלו למנוע מאתנו לשיר, למרות שהוכינו קשות על כך. אני מתאר לעצמי כי הזמיר היה ממשיך לשיר אפילו אם היה יודע כי ידונו אותו למוות על כך. מאמינים בכלא רקדו משמחה לעתים. כיצד יכלו הם להיות כה שמחים בתנאים כה טרגיים? לפעמים, בהיותי בכלא, הרהרתי במלים מסוימות שישוע אמר פעם לתלמידיו: "אשרי העיניים אשר רואות את הדברים האלה שאתם רואים" וכאשר אמר מלים אלה, תלמידיו באו בדיוק מנסיעה ברחבי ארץ ישראל דאו, בה ראו זוועות רבות. ארץ ישראל היתה אז ארץ מדוכאת תחת עול רומי. בכל מקום ניתן לראות את העוני והצרות של עם משועבד. התלמידים ראו בדרכם מחלות, סבל, מגיפות, רעב, צרות. הם נכנסו לבתים מהם נלקחו לוחמים פטריוטיים, יהודים עזי נפש, לכלא,

והשאירו מאחוריהם הורים, נשים וילדים המבכים אותם. לא היה זה עולם יפה, ולא היה מעודד להביט בו.

ובכל זאת אמר להם ישוע: "אשרי העיניים אשר ראו את מה שהנכם רואים". זה נאמר בגלל שהתלמידים ראו לא רק את הסבל. הם ראו גם את המושיע של העולם, העתיד לבסוף להביא את השגשוג והפריחה המאושרת לאנושות! זו היתה — לדעתו — המטרה הנעלה, אליה שואפת האנושות כולה ועתידה להגיע בסופו של דבר. בפעם הראשונה בחייהם, ניתן לכמה זחלים מכווערים ודוחים, הזוחלים על העלים, להבין שאחרי החיים העלובים האלה יזכו לחיים אחרים, יפים, כשיהפכו לפרפרים מרהיבי עין החופשים לעוף כרצונם מפרח לפרח. האושר הזה מובטח גם לנו.

סביבי היו כאלה שסבלו כאיוב, ואולי, אף הרבה יותר ממנו. אך אני ידעתי גם את סוף חייו של איוב: ידעתי שהוא קיבל מאלהים כפליים ממה שהיה לו קודם לכן. היו גם אנשים מזדקנים סביבי, כמו אלעזר שבמשל, רעבים לאין שעור, וגופם היה מכוסה כולו פצעים פתוחים ומחרידים, בהם לא טיפל איש. אך ידעתי כי בסוף יקחו מלאכים את אלה לחיק אברהם אבינו. ראיתי אותם אז כפי שהם יהיו פעם בעתיד. ראיתי באותם המשיחיים העלובים והמוזנחים שהיו סביבי, את הקדושים וכתרי הזוהר לראשם כמו שהם יהיו ביום ההוא, במלכות האלהים.

אך, כאשר ראיתי את האנשים סביבי באור כזה, היינו לא כפי שנראו אז, אלא כפי שהם עתידים להיות, יכולתי לגלות ביניהם גם מענים ורודפי משיחיים כאלה, שהזכירו לי את שאול התרסי, הרודף האיום של מאמינים במשיח, שהיה לפולוס הקדוש. בין רדיפת משיחיים ואהבת המשיח יש רק צעד קטן בלבד. אחדים מאלה שעשו צעד זה נהפכו אמנם למאמינים. קצינים אכזריים של המשטרה החשאית, שבפניהם העידונו על אהבת המשיח, נהיו למשיחיים בעצמם, והיו בסופו של דבר מאושרים על שניתן להם לסבול בכלא על "החטא" שבמציאת המשיח ובשירותו. בשומרים שהיכו אותנו בשוטים ראינו ברוחנו את שומר הכלא של פיליפי, אשר, לאחר שהיכה את פולוס בשוטים, נהפך למשיחי אף הוא (מעשי השליחים ט"ז: 22-34). חלמנו

שבקרוב גם אלה ישאלו אותנו, כמוהו: "מה עלי לעשות כדי להיוושע?" ובאלה שהביטו בלעג כאשר מאמינים נמרחו בצואה ובשתן כשהם קשורים לצלבים, ראינו את ההמון שפעם עמד לרגלי הצלב בגבעת גולגולתא ולעג, ואשר אחרי כן מיררו בככי ותופפו על לבותיהם, כמכים על החטא שחטאו נגד משיחם הצלוב!

רבים מבני משפחתי ניספו במחנות הנאצים. אחדים מהנאצים לשעבר הזדמנו לביתי בתקופה האחרונה למלחמה, וביניהם — גם רוצחי משפחתי, שחזרו מאז בתשובה ובאו למשיח. היה זה אומנם המקום המתאים ביותר. וכך, נולד הרעיון להקים עבודת הבשורה בין הקומוניסטים, בכלא הקומוניסטי, עצמו! שם בכלא, מצאנו תקוה בלבנו עבור הקומוניסטים, ושכנוע שאף הם יוושעו. שם פיתחנו לעצמנו תחושת אחריות כלפיהם. למדנו לאהוב אותם כאשר סבלנו עינויים מידיהם.

אלהים רואה דברים אחרת מאתנו, בני אדם, כפי שאנחנו רואים את הדברים אחרת מאשר, הנמלה, למשל. מנקודת הראות האנושית, להיות קשור אל צלב, מרוח בצואה, זהו דבר מחריד! ובכל זאת, כתבי הקודש קוראים לסבלות המאמינים במשיח "רדיפות קלות". שהייה בת 14 שנה בכלא היתה ארוכה מאוד עבורנו. אך כתבי הקודש אומרים בקשר אליהן, "כי לחצנו, אשר הוא קל ואך לרגע, יביא לנו כבוד עולמים גדול ורם עד למאוד" (השניה לקורינ' תיים ד': 17). פסוק זה נותן לנו זכות לשער שאפילו חטאיהם המחרידים של הקומוניסטים עשויים לזכות בסליחה. פשעיהם — אפילו הגדולים שבהם — עשויים להיות קלים בעיני האלהים מכפי שהם נראים בעינינו האנושיות. הטרור והאכזריות שלהם, הנמשכים זה למעלה מ-50 שנה, עשויים להיות בעיני אלהים כשגיאה קלה שלא ארכה יותר מיום אחד, כפי שנאמר בכתובים, כי בשביל אלהים, אלף שנה הן כמו יום אחד, (תהילים צ' 4) רק רגע של סטיה מהדרך; אכן קיימת אפשרות שגם הם ייוושעו.

על ירושלים דל מעלה כתוב שהיא כמו אם, ועל כן היא אוהבת כמו אם. שערי השמיים אינם נעולים בשביל הקומוניסטים. גם עבורם טרם ככה האור. הם יכולים לשוב בתשובה כמו כל אדם אחר. ואנו חייבים לקרוא להם

להחזור בתשובה. הבה נבשר להם את בשורת האהבה, ונראה גם להם את דרכי הישועה. כי רק אהבה יכולה לשנות את הקומוניסטים. אך לאהוב אותם, אין פירושו שיתוף פעולה עמם, כפי שרבים מראשי הכנסיות עושים היום. השנאה מסנוורת. היטלר היה אנטי-קומוניסטי, אך אכול שנאה. ולכן, במקום לנצח את הקומוניסטים, הוא עזר להם להשתלט על שליט מאוכלוסית העולם!

בהיותנו בכלא, תכננו באהבה את עבודת הטפת הבשורה בקרב הקומוניסטים. ואנו ממשיכים לתכנן ולעשות כן, גם כיום, בעולם החופשי, ועוזרים רבים לנו ברחבי תבל. בראש ובראשונה רוצים אנו להביא את הבשורה למנהיגים הקומוניסטים. אך להפתעתנו, גילינו כי לא יזיק לבשר את הבשורה למנהיגי הכנסיות במערב החופשי כאחד. אחדים מביניהם בעולם קראו, כנראה, מעט מאוד על תולדות הקהילה המשיחית! כיצד, למשל, נרכשה נורבגיה למשיח? היה זה כשמלכה, אולף, נרכש למשיח בראשונה. גם רוסיה היתה למשיחית כאשר מלכה דאז, ולדימירב, נושע. הונגריה נעשתה לארץ משיחית כאשר מלכה, סטפנוס הקדוש, נרכש למשיח. הוא הדין לגבי פולין. באפריקה, בכל מקום בו בא למשיח ראש השבט, נרכש השבט כולו בעקבותיו. אנחנו יסדנו שליחויות-בשורה אל האנשים מן השורה, היכולים להפך למשיחיים טובים מאוד, אמנם, אך אשר יהיו בעלי השפעה מועטה על סביבם, ולא יוכלו לשנות את מצב העניינים החברתיים. אולם עלינו לפנות למנהיגים. המסקנה היא: עלינו לרכוש למשיח מנהיגים פוליטיים, כלכלנים, מדענים, אמנים, ספורטאים, אנשי רוח בולטים. אלו הם ה"אדריכלים" היוצרים את אופיים של בני האדם, המייצבים את צורתם; לכן, להם השפעה בקרב העם! ברוכשנו אותם, נוכל לרכוש את האנשים הקטנים מן השורה עליהם הם משפיעים. כי מאז ומתמיד מובילה הדרך אל לבו של עם דרך מנהיגיו.

מנקודת ראותו של המעוניין לבשר את הבשורה לקומוניסטים יש יתרון שאין למשטר סוציאלי אחר, היות והוא מרוכז יותר. אם נשיא ארה"ב היה עובר לכת המורמונים, למשל, לא היתה אמריקה נהפכת כולה למורמונית בגללו;

אך אם מאו־צה־טונג יירכש לאמונה בישוע המשיח, או ברז'ניב, אזי ארצם כולה תוכל לשוב בתשובה! כה גדולה היא ההשפעה של המנהיגים!
אך הייתכן שמנהיג קומוניסטי יבוא למשיח? בוודאי, כי בנפשו ריק הוא, אומלל ובלתי מאושר, ממש כמו קרבנו. כמעט כל המנהיגים הקומוניסטים ברוסיה סיימו את חייהם בכלא, או שנורו למוות על ידי חבריהם לרעיון. וכן הוא הדבר בסין. ואפילו שרי פנים אכזרים כמו יגודה יז'וב, בריה, אשר בזמנם נראה היה כאילו בידיהם כוח של חיים ומוות על כל אזרחי ארצם, סיימו את הקריירה שלהם ממש כמו אחרון אנטי־מהפכנים: כדור אחד בראש והעניין נגמר! לא מזמן, נזרקו שליפין, שר הפנים של ברית המועצות, ורנקוביץ, שר הפנים של יוגוסלביה, הצידה, על ידי חבריהם לשלטון, כמו סמרטוטים ישנים! וזהו גורלו של כל קומוניסט "טוב"!

התקפת הקומוניזם בנשק רוחני

המשטר הקומוניסטי אינו עושה אף אדם למאושר, אף לא את ראשי השלטון. גם הללו רועדים כל לילה ביודעם שכל רגע עלולה המכונית הסגורה של המשטרה החשאית להיעצר לפני פתח ביתם ולקחת אותם לכלא בגלל "שינוי בקו המפלגה".

הכרתי אישית מנהיגים קומוניסטים רבים. אלה הם אנשים הנושאים משא כבד על לבם. רק ישוע המשיח יכול לתת להם מנוחה!

רכישת המנהיגים הקומוניסטיים עבור המשיח עשויה להתפרש כהצלת האנושות כולה מהשמדה גרעינית, הצלת העולם מרעב. כעת, כמעט כול רכושם הולך ומתבזבז על נשק וכלי משחית. רכישת המנהיגים הקומוניסטיים למשיח יכולה להביא בעקבותיה את סיום המתח הבינלאומי. רכישת המנהיגים הקומוניסטיים פירושה מילוי לבו של המשיח ולבם של המלאכים בשמיים בשמחה נצחית.

פעולה זו יכולה להוות את נצחון קהילת המשיח. בכל האזורים בהם עובדים

שליחי הבשורה השונים קשה ע"מ לרכוש נפשות; כמו, למשל, בגיניאה החדשה, במאלאגש, וכו', אך בכל המקומות האלה, יבואו כולם למשיח, אם המנהיגים הקומוניסטיים יבואו אליו לראשונה. כי עובדה זו תיתן למשיחיות תנופה חדשה לגמרי.

ניתן לי להכיר אישית קומוניסטים לשעבר אשר באו לאמונה. אני בעצמי הייתי לוחם קומוניסטי פעיל בימי נעורי. ידוע לי, כי הקומוניסטים והאתאיסטים שבאים למשיח אוהבים מאוד את מושיעם, בגלל שהם חטאו הרבה.

לעבודת הבשורה דרושה איסטרטגיה. מבחינת הגאולה, כל נפש הנה שווה; אך מנקודת ראות איסטרטגית, כלומר, מבחינת מציאת השיטות הנכונות להביא את הבשורה לאנשים, לא כל אדם שווה. כי חשוב יותר לרכוש אדם בעל השפעה גדולה סביבו, המסוגל, כתוצאה מכך, לרכוש אחרי כן אלפים אחרים, מאשר לפנות אל אחד מפראי האדם בג'ונגל, ולהביא גאולה וישועה אישית עבורו בלבד. משום כך, בחר גם אדוננו ישוע לסיים את פעולותיו עלי אדמות לא באיזשהו כפר קטן ונידח, כי אם בחר בירושלים, המרכז הרוחני של העולם דאז. בגלל אותה סיבה התאמץ גם פולוס להגיע דווקא לרומי, בירת העולם התרבותי של ימיו.

התנ"ך אומר כי "זרע האשה י ש ו ף את ראשו של הנחש". אנחנו "מדגדגים" את הנחש בביטנו וגורמים לו לצחוק! ראש "הנחש" הוא אי־שם בין מוסקווה ופקין, לא בטוניס, מצרים או במאלאגש. העולם הקומוניסטי צריך להיות האתגר העיקרי של כל ראשי קהילות ומנהלי שליחויות להפצת הבשורה, וכן לכל מאמין משיחי החושב בצורה חיובית ויעילה!

עלינו לעזוב את עבודתנו השגרתית. "ארור עושה מלאכת ה' רמיה" — כתוב בירמיהו מח' 10. התקפה חזיתית, רוחנית נגד הקומוניזם - זהו הדבר הנחוץ ביותר כיום, והצוו הקדוש של ימינו לקהילת המשיח! נצחונות מובטחים רק בקרבות התקפה; לעולם לא באיסטרטגיה הגנתית בלבד. כלפי הקומוניזם נקטה קהילת המשיח עד עתה רק בעמדה הגנתית, וכך היא הפסידה ארץ אחר ארץ ואומה אחרי אומה לטובת הקומוניזם. מצב זה חייב להשתנות בכללותו — ומיד!

בספר ישעיה מה"ב אומר אלהים: "בריחי ברזל אגדע!" ומסך הברזל הנו דבר של מה בכך בשביל אלהים הכל-יכול; אם רצונו בכך, מתמוטטים אפילו שערי ברזל לפניו. הקהילה המשיחית הראשונה עבדה ופעלה בצורה חשאית ובלתי רשמית, וניצחה את העולם. עלינו לשוב, ללמוד ולעבוד לפי שיטותיהם.

עד אשר הגיע המשטר הקומוניסטי לארצנו, לא הבנתי מעולם מדוע כה רבים מהמאמינים, עליהם מדובר בברית החדשה, נושאים שמות כינוי, כגון: "שמעון הקרוי ניג'ר", או "יוחנן המכונה מרקוס" וכו'. גם כעת אנו משתמשים בכינויי סתר בעבודת האלהים המחתרתית בארצות הקומוניסטיות. למשל, מעולם לא הבנתי למה ישוע, כאשר ציווה לתלמידיו להכין עבורו את ליל הסדר האחרון בירושלים, לא נתן להם שום כתובת, כי אמר להם: "הנה אתם באים העירה ופגש אתכם איש נשוא צפחת מים, לכו אחריו" (לוקס כ"ב 10). כעת אני מבין. גם אנחנו נוהגים לתת סימני הכר חשאיים בעבודתנו בקהילת המחתרת. אם נהיה מוכנים לעבוד כך, לשוב ולחזור לשיטות בהן השתמשו המשיחיים הראשונים — כי אז נוכל לעבוד בצורה יעילה בארצות שמאחורי מסך הברזל.

אך, לצערי הרב, פוגש אני מנהיגי כנסיות רבים במערב, שבמקום אהבה כלפי נפשותיהם האומללות של הקומוניסטים חסרי-האלהים, אהבה שהיתה מביאה מזמן לידי התארגנות יעילה להפצת הבשורה בארצותיהם. מוצא אני לדאבוני שמדיניותם של רבים נוטה לצידם של הקומוניסטים. לא מצאתי אצלם את הרחמנות של "השומרונים הטוב" (לוקס י' 30—35) כלפי הנפשות האבודות מבית קרל מרכס.

אדם מאמין באמת לא במה שהוא מצטט באופן מכני מתוך עיקרי האמונה שלו, כי אם רק באותם הדברים, עבורם מוכן הוא למות. המאמינים שבקהילת המחתרת הוכיחו כי הם אכן מוכנים למות בעד אמונתם! אני עצמי ממשיך כעת בעבודה כזו, העלולה להביא לי מאסר מחודש בארץ מוצאי, עינויים ואף מוות! היות וניהלתי עבודה חשאית עבור המשיח מאחורי מסך הברזל, תוך כדי

לקיחת כל הסיכונים הכרוכים בדבר, אני מאמין באמונה שלימה בדברים אותם אני כותב. אני מאמין כי יש לי הזכות לשאול: האם יהיו אותם ראשי הכנסיות באמריקה ובארצות מערב האחרות, אשר התיידדו עם הקומוניזם, מוכנים למות בעד אמונתם זו? ומה מונע בעדם לוותר על משרותיהם הרמות במערב, וליהפך לרועי עדה רשמיים במזרח, ובכך לשתף פעולה בצורה הדוקה יותר — וכו' במקום — עם הקומוניסטים? הוכחה לאמונה כזאת טרם ניתנה על ידי איש מראשי הכנסיות בארצות אלה. הם מוכנים "להתנשק עם הנחש", כל עוד אין הוא פוגע בהם אישית! האם טרם הגיעה העת לשאול את עצמנו, כמה מליוני בני אדם בלע כבר נחש זה, נחש הקומוניזם?

הצורך במלים נבע מתוך הצורך של בני האדם להבין איש את רעהו בלכתם יחדיו לציד, לדייג, ואחרי כן כדי להיות מסוגלים ליצור בכוחות משותפים את הדברים החיוניים לחיים, וכדי שיוכלו לבטא את רגשותיהם איש לרעהו. אין מלים אנושיות היכולות לבטא את דברי האלהים הנעלמים והנעלים של החיים הרוחניים. כמו כן, אין מלים בשפת אנוש אשר תוכלנה לתאר עד לאילו תהומות, האכזריות השטנית עלולה להגיע! התוכל אתה לבטא במלים מה שהרגיש אותו האדם כאשר נזרק לתוך תאי הגאזים של הנאצים, או אשר ראה כיצד זורקים את ילדו שלו לתוך הכבשנים? כמו כן, לא ניתן לתאר מה רב הסבל שהמאמינים באלהים ובמשיח סבלו ועודם סובלים בארצות המדוכאות תחת המשטר הקומוניסטי!

הייתי פעם בכלא עם אדם אישיות קומוניסטית חשובה, ל. פ. מיניסטר לשעבר, שחלק חשוב לו בהבאת המשטר הקומוניסטי לשלטון בארצנו. חבריו הקומוניסטיים "גמלו" לו על כך וכלאוהו. אם כי היה בריא בנפשו, הם אישפוזהו בבית חולים לחולי נפש, עד אשר, לבסוף, יצא באמת מדעתו. הם עשו זאת גם לאשה חשובה אחרת בארצנו, א. פ. חברתם לשעבר לשלטון הקומוניסטי, שהגיעה אף לדרגת שר חשוב בממשלתם. משיחיים "זוכים" לעתים קרובות לצורת "טיפול" דומה. מטפלים בהם בהלם חשמלי, וקושרים אותם למיטותיהם, ממש כמו שעושים זאת לחולי הנפש האמיתיים המאושפזים שם.

העולם נחרד כאשר שמע על המתרחש ברחובות סין, לעיני כול. "המשמרות האדומים" של מאו הפעילו טרור שלהם בגלוי ובאין מפריע. הנוכל לתאר לעצמנו מה שקורה למאמינים בבתי כלא הסיניים, מקום בו אין איש רואה דבר? השמועה האחרונה משם שהגיעה לאוזנינו, מספרת שמאמין סיני במשיח, שהיה אישיות בולטת ומורה דגול לתנ"ך ולברית החדשה בסין, איש מכובד מאוד בשם וטשמין-ני, ועמו מאמינים משיחיים אחרים אשר סרבו להתכחש לאמונתם, סבלו גורל מר בכלא הסיני: הקומוניסטים שם כרתו את רגליהם, את אוזניהם ואת לשונם!

אך מכל הזוועות הנעשות על ידי הקומוניסטים, לא העינויים הפיזיים וההריגות ההמוניות הם הדברים החמורים ביותר: הגרוע מכל הוא פשע זיוף המחשבות של אזרחיהם, והרעלת הנוער והילדים בתורתם הארסית. הם אף הציבו את סוכניהם כמנהיגי כנסיות, על מנת להוליך את המאמינים שולל, ועל ידי כך להרוס את הכנסיות בהדרגה ומבפנים. לא רק שהם מלמדים את האנשים לא להאמין באלהים ובמשיח, כי אם מלמדים לשנוא את המושגים האלה!

אין מלים בהן נוכל לבטא את הטרגדיה של אותם המאמינים, אשר, לאחר שחרורם ממאסר ממושך בכלא, מגלים, בחזרה הביתה, כי ילדיהם מקבלים את פניהם בלעג ובכוז, כי בינתיים הפכו הללו לצעירים אתאיסטים פעילים!

ספר זה לא נכתב בדיו.

הוא נכתב בדמם של הלבבות השותתים!

אך יחד עם זאת, בדיוק כמו בזמנו של דניאל, כאשר שלושת הנערים שהושלכו לתוך הכיבשנים על ידי נבוכדנצר, יצאו משם ללא ריח עשן, כך גם המאמינים בזמננו ובארצות אלה; שום ריח של מרירות נגד הקומוניסטים המענים לא דבק בהם.

כאשר אדם דורך על פרח ומועך אותו, גומל לו הפרח בריח הניחוח הנהדר

היוצא ממנו; כן גם המאמינים המשיחיים, המעונים על ידי הקומוניסטים, גומלים להם באהבה על אכזריותם. ניתן לנו החסד, להביא לבסוף, למשיח, רבים מן האנשים אשר עינו אותנו בהיותנו בכלא. ורק שאיפה אחת מפעמת בלבותנו: לגמול להם, אשר גרמו לנו סבל כה רב, בתיתנו להם את הדבר היקר ביותר שיש לנו עלי אדמות: את הישועה הבאה על ידי אדוננו ישוע המשיח!

לי לא ניתנו הזכות והחסד, אשר ניתנו לרבים מחברי לאמונה, למות מוות קדושים וגיבורים על קידוש השם בכלא הקומוניסטי. אני שוחררתי, ואף יכולתי לצאת מארצי למערב. ובמערב, גיליתי שרבים מראשי הכנסיות הינם בעלי רגשות הפוכים מאלה השולטים בלבותיהם של המאמינים בקהילת המחותרת. רבים מהמאמינים במערב, אינם עושים דבר כדי להביאם לישועה. נפשות האומללות האלה שבארצות הקומוניסטיות זכאיות לישועה לא פחות מאלה, החיות בשלווה היחסית של ארצות הדימוקרטיות. ויש להם מוסדות שליחות ליהודים, למוסלמים, לבודהיסטים. יש להם אף שליחויות שמטרתן לשכנע מאמינים מכת אחת לעבור לכת אחרת! אך אין אף שליחות אל הקומוניסטים! הם לא אוהבים אותם. כי אם לא כן היה הדבר, הרי היו מזמן משתדלים להקים מפעל בישור כזה, כפי שד"ר קארי אהב את העם ההודי והודסון טיילור אהב את העם הסיני, ובאהבתם הקימו את משלחות הבישור הגדולות שלהם לאומות אלו בזמנם; כן היו צריכים להקים גם שליחות לקומוניסטים.

ולא די בכך שהם אינם אוהבים אותם כנפשות נצחיות, ואינם עושים דבר כדי לרכוש אותם למשיח — אך מחמת תאוות נוחיותם, לפעמים, במערב נותנים יד לחיזוק הקומוניסטים ולהשרשתם בארצותיהם. הם עוזרים אף באמצעות שיתוף פעולה עמם, נותנים אחדים מבין ראשי הכנסיות לקומוניסטים לחדור לכנסיות המערב, ולרכוש לצידם את ההנהגה של הכנסיות ועל העולם כולו. בכך "מרדימים" הם את מצפונם של המאמינים במערב, עד שהם גורמים לכך שאלה לא יהיו עוד ערים לסכנה הקומוניסטית בעולם החופשי. ונגע זה מתפשט והולך, והמערב, כאמור, רדום...

שלא לאהוב את הנפשות האבודות של הקומוניסטים, ושלא לעשות דבר כדי להביאם למשיח, במסווה התירוץ כי אסור לבשר את הבשורה בארצות הקומוניסטיות, זהו עוול! האם ביקשו המאמינים הראשונים במשיח בזמנם "רשות" מגירון, הקיסר הרומי, לבשר את הבשורה? לא. המסקנה המתבקשת מאליה היא שהמנהיגים הרוחניים האלה אינם אוהבים את ה"עדר" שלהם. כי אם לא נרכוש אנו את הקומוניסטים למשיח, אזי יכבשו הקומוניסטים גם את העולם המערבי ויעקרו חיש-מהר את האמונה באלהים ובמשיחו גם בצדו זה של העולם!

האנשים אינם לומדים מן ההיסטוריה!

במאות הראשונות לספירה היתה האמונה במשיח פוריה מאוד באפריקה הצפונית. משם באו לנו מורים דגולים כמו אוגוסטינוס הקדוש, ציפריאנוס, אתנסיוס וטרטוליאנוס. אך המאמינים שבצפון אפריקה הזניחו רק חובה אחת, אותה היה עליהם למלא: לרכוש את המוסלמים למשיח! התוצאה היתה, שהמוסלמים פלשו לצפון אפריקה ותוך מאות שנים אחדות הצליחו לעקור את האמונה במשיח כליל. אפריקה הצפונית שייכת לאסלאם עד עצם היום הזה, והם נחשבים כיום על ידי מוסדות השליחות והיבשור הנוצרים למיניהם, כ"גוש האומות הבלתי חדירות לתורת המשיח".

הבה נלמד משהו מן ההיסטוריה!

בתקופת הרפורמציה, היו האינטרסים הדתיים של הוס, לותר וקלוין זהים עם אלה של האומות האירופיות, דהיינו, שאיפתם היתה להיפטר מעול שלטון הותיקאן, שהיה אז שלטון פוליטי וכלכלי המשעבד אומות. וכן הדבר גם היום; העניין שיש לכנסית המחותרת לבשר את הבשורה לקומוניסטים ולקורבנותיהם, זהה עם העניין החיוני של כל אומה חופשית כיום, השואפת שאזרחיה יוכלו להוסיף ולחיות כבני חורין. אין כיום בעולם כוח מדיני המסוגל להפיל את הקומוניזם. לקומוניסטים יש כיום נשק גרעיני, וכל נסיון

להתקיף אותם בכוח צבאי פירושו — הבאת מלחמה חדשה לעולם, וגרימת שואה וודאית, עם מאות מיליוני קורבנות. רבים מן המנהיגים המדיניים במערב עברו גם הם שטיפת מוח של תורת הקומוניזם, ואין להם אפילו הרצון להפיל את המנהיגים הקומוניסטים. הם הכריזו זאת לעתים כה תכופות; הם רוצים שנגעים חברתיים כגון התמכרות לסמים, עבריינות, מחלת הסרטן וכו' יעלמו מן העולם, אך לא הקומוניזם! זאת, למרות ששואה זו הפילה כבר הרבה יותר קורבנות מאז ראשית קיומה מאשר כל הפגעים שהזכרנו לעיל יחד!

איליה ארנבורג, הסופר הסובייטי הנודע, אמר: "אילו סטלין לא היה עוסק, במשך כל ימי חייו, בשום מלאכה אחרת פרט לרישום שמותיהם של קורבנותיו החפים מפשע, גם אז היו חייו קצרים מכדי להשלים את המלאכה!" חרושצ'וב אמר בנאום המרכזי של הכנס ה-20 של המפלגה הקומוניסטית: "סטלין דאג לכך, שאלפי קומוניסטים הגונים וחפים מפשע יחוסלו. מתוך 139 חברים ומועמדים לכהונה במרכז המפלגה, בעת הכנס ה-17, נאסרו 96, כלומר 70% מהם; וכמעט כולם אף הוצאו להורג בפקודתו".

וכעת, תארו לעצמכם כיצד נהג הוא במשיחיים שבארצו!

חרושצ'וב השחיר את שמו של סטלין בגלל מעשיו האכזריים, אך המשיך לנהוג בדיוק פמוהו. למרות דיבורים רבים על ליברליזציה, נסגרו בפקודתו, מחצית הכנסיות ובתי הכנסת ברוסיה הסובייטית, אשר עדיין היו קיימות בשנת 1959. הידעת כמה בתי כנסת וכנסיות נסגרו בארץ זו תוך 50 השנים שחלפו מאז המהפכה? כ-80% מכללן, ואולי אף יותר! אז, איכה "הליברליזציה"?

בסין העממית משתוללת עתה תקופת רדיפות ברברית ומיוחדת במינה. בשנים האחרונות, כאשר משטרו של מאו הגיע לשיאים חדשים של כוח, לוותה התופעה הזאת גם בשיאים חדשים של אכזריות, אשר עלו פי כמה וכמה על האכזריות האופיינית של ימי סטלין. שארית הכנסיות הפתוחות עדיין, נסגרו. יש בידנו ידיעות על מעצרים מחודשים לא רק בסין או בברית המועצות, כי אם גם באחדות מבין הארצות הקומוניסטיות שבמזרח אירופה. כן, "ליברליזציה"

זציה" לחוד, ומאסר המוני מאמינים לחוד! וכאשר הליברליזציה גורמת לפקחת עיניים במקצת ולשחרור יחסי משטיפת המוח ההמונית, מתחדשת הדאגה לחסל ליברליזציה זו, כדוגמת אותה ארץ מזרח אירופית שהשתעבדה מחדש לעול הקודם. בספרה של סבינה וורמברנד* "אשת הרועה" שהופיע זה לא מכבר, (בשפה האנגלית) אפשר לקרוא פרטים נוספים על הדרך בה הגשים השלטון חדירה כזאת באחת המדינות הללו, וכיצד, תוך כדי שימוש בטרור, איומים ובמסכת שקרים, מצליחות ארצות בנות מיליארד תושבים לגדל דור שלם של נוער לשנאה ל"אימפריאליזם המערבי", ובעיקר, ובאופן מיוחד, לאמונה באלהים.

אין זו תמונה נדירה ברוסיה הסובייטית היום, לראות אנשי משטרה עומדים בפתח של בית קהילה משיחת או בית כנסת יהודי, וכזאבים רעבים מחפשים אחרי ילדים ונוער. וכאשר ביקורת הטורפים עוברת וקטינים נמצאים בפנים בעת התפילה, הם נתפסים באוזניהם, ונגררים בכוח החוצה. דור שלם של שונאי האמונה באלהים גדלים על ברכי השנאה השיטתית נגד הדימוקרטיה. והעולם הנאור — שותק!

רק כוח אחד קיים, המסוגל להפיל את המשטר הקומוניסטי! זהו אותו הכוח המניע שאיפשר במרוצת ההיסטוריה לאומות משיחיות לתפוס בהדרגה אזורים שלמים מתוך האימפריה הרומית המאוכלסת בעובדי אלילים. וכוח מניע זה הפך טאוטונים וויקינגים ברבריים למשיחיים; הוא הצליח להתגבר על שפיכות הדמים של האינקויזיציה בחשכת ימי הביניים. כוח זה הינו כוח הבשורה הטובה, המהווה אבוקה דולקת ומאירה, סמל הקהילה המהתרתית בחשכת ארצות הקומוניסטיות.

תמיכתנו בכנסית הדממה אינה רק שאלת אחדות ברגשות. כולנו יודעים שאחינו באמונה סובלים, בצורה פעילה וסבילה, השפלות ועינויים. ואין זו שאלת הזדהות רגשית בלבד. כוונתנו היא, להאיר את תשומת לבך, קורא יקר,

* "THE PASTOR'S WIFE" — By Sabina Wurmbrand (Hodder and Stoughton Ltd., London 1970).

לסכנה הפוטנציאלית המתהווה לארצך, ולעמך! לפיד הדימוקרטיה מאפשר כיום לכל בן חורין בארץ מערבית לפעול ולחשוב כאוות נפשו. מחר יחתור הגייס החמישי של הקומוניזם לארצך, ויחתור תחת המשטר הדמוקרטי של עמך! התעורר!

עדת הדממה הצליחה מדי פעם לרכוש לבבות למשיח גם מקרב המנהיגים. אדם שהיה פעם ראש ממשלה בארצנו, נפטר כאדם נושע שהתוודה על חטאיו לפני מותו. ומה ארוכה היתה שרשרת החטאים של קומוניסט זה! ידועים לנו מקרים לא מעטים, שבקרב המפלגה הקומוניסטית, ואפילו בתפקידים בכירים, פועלים אחדים גם כמשיחיים מוסתרים. הקהילה המחתרתית מכירה אותם, ולפעמים אף קיים קשר עמם. אין אמנם רבים כאלה, אבל תופעה זו עשויה להתפשט, ואז מתחילה החתירה האמיתית תחת המשטר הקומוניסטי, ויחד עם זאת, שינוי קיצוני במדיניות. אין אנו מתכוונים לשינויים זעומים וחסרי חשיבות, כגון אלה שהונהגו בתקופה מסויימת על ידי טיטו או גומולקה, אשר, בסופו של דבר, למרות שהיוותה סטיה קלה מהעקרונות של הקרמלין, נשארה למעשה, אותה הדיקטטורה הבסיסית האכזרית וחסרת האל. היתה זו מפלגה קומוניסטית שונה מעט בהשקפותיה, אך, בכל זאת אסרה את חרות הדת והמצפון, וזאת ללא הבדל בינה ובין מפלגת-האם שבמוסקוה. אולם עתה הולכות ונפתחות דלתות חדשות ונתיבים חדשים להפצת הבשורה דווקא בתוך הארצות השונות-במעט האלה. בטוחני כי לא מעט נעשה בשנים האחרונות בכיוון זה, אך כל זה נראה לי עדיין כטיפה בים.

הקומוניסטים, המאמינים אמונה עיוורת וכנה בתורתם, בדיוק כפי שמשיחיים מאמינים באמונתם הם, עוברים בשעות אלה משבר קשה. משפטי הראווה של השנים האחרונות בעולם הקומוניסטי מוכיחים בעליל כי מספר האנשים המתעוררים לאמת בעולם הקומוניסטי מתגבר והולך, וגם מחנות הכפיה והעינויים אין בכוחם לשנות עובדה זו:

אנשים אלה האמינו שהקומוניזם יביא לידי אחוות אחים בין כל עמי תבל. ועתה נוכחים הם לדעת כי הקומוניזם מביא בסופו של דבר רק

לחיכוכים קשים בין ארצות ידידותיות ועוינות גם יחד. הקומוניסטים היו נאיביים, היות ואך לפני שלושים או ארבעים שנה האמינו באמונה שלימה כי משטרם יצליח ליצור גן-עדן-עלי-אדמות, בניגוד לאותו גן-עדן "דמיוני" בו האמינו המשיחיים במשך דורות. ועתה, חמישים שנה אחרי מהפכת אוקטובר, רואים הם את עצמם מתפלגים לזרמים, רעבים, מיואשים ומתוסכלים מחמת אי הגשמת חזונם. הם נאלצים ליבא מזון מן המערב. הרעב והעוני היו הדברים שאיפיינו את ארצנו בראשית שנות ה-60, ותופעה זו היא שהולידה למעשה את שחרורנו הנשגב, כפי שתואר במקום אחר בספרי זה; אולם טרם הולידה חרותם של מיליונים רבים אחרים...

הקומוניסטים האמינו במנהיגיהם. מאז המהפכה הבולשביקית, הריעו להם והעריצו אותם. ועתה, הם קוראים בעתונים כל מיני צורות של "פרוודא" (שפירושה — אמת), המשתנות עם כל שינוי שחל במשטר טוטליטרי זה. רק אתמול קראו כולם על "סטלין הגדול" הכל-יכול והכל יודע, שהפך לפתע את עורו והיה לרוצח המוני (ולאחרונה שוב איננו כל כך רוצח...!) הנה אתמול שיבחה "הפרוודא" את "חרושצ'וב הדגול", המתמודד עם מנהיגי ארצות-הברית כגיבור ממש, ואילו היום, מצויר הוא כאידיוט גמור. האופנה הזאת של החלפת מנהיגים מאפיינת את כל גרורותיה של מוסקווא, ושורה שלימה של מנהיגים דגולים, שאך אתמול עוד הריעו להם כאיללים, נזרקים היום לבתי כלא כאבן שאין לה הופכין, ונרקבים שם.

ליבותיהם מלאי התקוה של הקומוניסטים, כפי שהיו בראשית התנועה, הפכו ריקניים ואכולי יאוש. ובאירה הקודרת של התעוררות למציאות מצידם, מלא לבם שנאה ומרירות. כעת נוצר ואקום, אותו צריכים למלא המשיחיים על ידי תקוות הנצח: ישוע המשיח, גואל ישראל ותקוות האנושות כולה! באורח טבעי, מחפש לב האנוש אחרי האלהים. אולם אצל רוב רובה של האנושות קיים ואקום רוחני, אותו יש למלא ברוח המשיח. דבר זה נכון גם לגבי הואקום הנוצר לאחרונה בלבבות הקומוניסטים. "בשורת המשיח — גבורת האלהים היא לתשועת כל המאמין" (אל הרומיים א' 16). והאהבה יכולה לדבר אף ללבבות הריקניים של הקומוניסטים!

ראיתי את התופעה מתרחשת לנגד עיני: על כן, יודע אני שהיא אפשרית, ואין זאת תקות שוא. המעטים אלה המנהיגים, שמתוך עולם של יאוש, אכזבות ופשע, מצאו את אור הישועה?

המשיחיים האמיתיים, אף כשהם מושפלים ומעונים על ידי הקומוניסטים, יודעים לשכוח את אשר נגרם להם ולבני משפחותיהם בכוח אהבה זו, ולסלוח למעניהם; הם עושים כמיטב יכולתם כדי לעזור דווקא לאותם קומוניסטים לעבור דרך תקופות המשבר, הבאות אצל רבים מהם, והם הם העוזרים להם לשוב בתשובה ולמצוא דרכם אל המשיח הסולח. וכדי שהם יוכלו לבצע עבודתם זו בנאמנות, זקוקים לעזרתנו. מלבד זאת — האהבה המשיחית הינה נכס אוניברסלי, ובעיני המשיחיים האמיתיים כל אדם שווה הוא, ולכל אדם הזכות למצוא את דרך הישועה, ואפילו אם עוד אתמול נמנה עדיין על מעניהם. ישוע אמר בזמנו כי "השמש זורחת על הטובים ועל הרעים כאחד". וחוק זה חל גם לגבי אהבת המשיחיים. ישוע הוכיח זאת על הצלב, כאשר סלה לחוטא שנצלב לידו את כל חטאיו.

ראשי הכנסיות במערב, המסבירים פנים לקומוניסטים, להבדיל, מצדיקים את מעשיהם, בנימוק כי הוראת ישוע מלמדת "לאהוב לא רק את רעך כי אם גם את אויביך". אולם, באף אחת מהבשורות לא נמצאת שום הוראה של ישוע, המלמדת אותנו לאהוב רק את אויבינו ולהזניח את אחינו!

הם מגלים את אהבתם "המשיחית" — כביכול, בארגון סעודות מפוארות עם אורחיהם הקומוניסטיים — שידיהם מגואלות בדם המשיחיים החפים מפשע — אשר נטבחו בארצותיהם על ידם או על ידי המנהיגים הקודמים, במשך הדורות. האם נובעת התנהגותם זו מתוך נטיה שטותית, רדיפה אחר נוחיות, או סתם אי איכפתיות אופיינית, שנתנה אותותיה גם בימי זוועות הנאצים? לא ברור לי. אף ידוע, כי כנסיות קתוליות ואוונגליות חופשיות אחדות במערב גרמניה הוציאו בשבע השנים האחרונות קרוב ל-125 מיליון דולר למען ארצות המצוקה. מאמינים אמריקניים תורמים אף יותר מזה למטרה זו. ידוע לי, שמיליונים בעולם רעבים כיום. אך בטוחני, כי איש לא מתאר לעצמו עד

כמה עלולים מעונים משיחיים להיות רעבים בארצות הקומוניסטיות; ועד כמה שהם נזקקים לעזרה!

כאשר אתם מבקרים בארצות הקומוניסטיות, אל תתיירו בהדרכת מדריכים רישמיים. חדרו לעומק הארץ, אל העם, בסתר, ונסו לראות כמו עיניכם את האמת הנוראה המתהווה!

הראשונים בעולם, המתעוררים לאמת נוראית זו, הם כיום יהודי העולם. תודה לאל על כך! העולם "הנאור" שקוע עדיין בתרדמה ובאדישות, הזועקות לשמיים, וההתעלמות מעובדה זו בשם איסור מלאכותי, החסר כל הצדקה מוסרית ואנושית, תרשיע פעם, ביום הדין!!

אילו היו כנסיות גרמניות, בריטיות, אמריקניות וסקנדינביות נזכרות, שכספים רבים, הנאספים למטרות סעד ועזרה לנזקקים, היו צריכים להתחלק לכל בן זקק, אך בראש ובראשונה למאמינים הסובלים מעבר למסך הברזל ולבני משפחותיהם הרעבים, היו הן ממלאות את חובתן האמיתית! אך האם כך קורה הדבר היום?

שחרורי ושחרור בני משפחתי נקנו באמצעות אירגונים משיחיים במערב; עדות לעובדה שניתן לקנות משיחיים ע"י תשלום כופר נפש: אולם ידוע לי שהנני בינתיים, כמעט המשיחי היחידי שנפדה מארץ מוצאי באופן שכזה ובכסף רב. עובדה זו מדברת בעד עצמה, ומבטאת את אשמתם הנוראה של כל אותם אירגונים משיחיים במערב, אשר הזניחו את חובתם ולא אספו דמי כופר למען ייקנו גם אחרים המוסיפים לחיות תחת טרור וסכנה מתמדת.

בראשית היוסדה של התנועה המשיחית, שאלו רבים את עצמם באם אמנם מיועדת תורה חדשה זו ליהודים בלבד או גם לגויים? השאלה כבר קיבלה את תשובתה הנכונה (אל הרומיים א' 16) והבעיה בצורתה המקבילה והמחודשת הופיעה בימינו אנו במאה העשרים. הגיע הזמן לומר בפירוש, כי המשיחיות איננה נכס בלעדי של המערב. ישוע אינו שייך לאמריקנים, לבריטים או לארצות דימוקרטיות המערביות בלבד. כאשר ישוע נצלב, הצביעו שתי זרועותיו הדקורות, אחת למערב והשניה למזרח. הוא מלך היהודים, ככתוב עליו, אך הוא מלכם של כל בני האדם, של היהודים

והגויים כאחד. ויש לו זכות מיוחדת להיות גם "מלך הקומוניסטים", לא רק המושיע של העולם המערבי! ישוע אמר: "... לכו ועשו לתלמידים את כל הגויים" (מתי כ"ח: 19) כלומר: גם במזרח הקומוניסטי וגם במערב הדימוקרטי החופשי! דמו הקדוש נשפך למען כל גויי התבל והכל זכאים לשמוע את הבשורה, להאמין בה ולהיוושע באמצעותה. ואמנם הגיעה שעת הכושר של המנהיגים הדתיים למיניהם להתחיל ללמוד את העובדה שכל הנושעים במשיח ישוע מתמלאים אהבה לזהות ומהלכות. ואהבה זו היא שמעודדת אותנו להטיף את הבשורה בארצות הקומוניסטיות. מעולם לא פגשתי במשיחי סובייטי, שהוא פושר באהבתו למשיח! התקשיתי למצוא כאלה גם בין צעירים, קומוניסטים לשעבר, בארצנו: כי כאשר נושעו הללו, הפכו לתלמידים נאמנים ולוהטים של מושיעם.

משום שהמשיח אוהב את הקומוניסטים, הרי שרצונו העז ביותר הוא לשחררם מעול הקומוניזם, כפי שהוא אוהב כל חוטא, וחפץ לשחררו מחטאו. אולם מנהיגי הכנסיות במערב מחליפים גישה נכונה זו בגישה שונה, ומוטעית מיסודה: גישה של לא איכפתיות כלפי הקומוניזם. אולי אפילו שלא כבודעין, מעודדים הם את החטא, על ידי מעשים אלה, ועוזרים לקומוניזם לחדור, ולכסוף לנצח בארצותיהם, ומונעים בכך את ישועת הקומוניסטים, ושל קורבנותיהם גם יחד.

כאשר שוחררתי מכלאי ונפגשתי שוב עם אשתי, החלה היא, כעבור זמן קצר לשאול אותי מהם תוכניותי לעתיד. ענית לה, כי בכוונתי להקדיש את שארית חיי להתבודדות רוחנית ולהי תפילה. אשתי ענתה כי גם לה יש מחשבות דומות.

יצויין כאן כי בשנות צעירותי הייתי אדם דינמי מאוד. אולם, השנים בכלא, ובמיוחד שלוש השנים בהן שהיתי בתא בודד, שינו אותי מהקצה אל הקצה. האדם הדינמי של אתמול הפך לאדם הנוטה להתכנסות ולהפנמה. הסערה שבלב שככה. הקומוניזם לא עניין אותי, לא הפריע לי, ויכולתי כמעט לעבור לידו ללא תשומת לב; אני חייתי בזרועותיו של "החתן השמימי". התרגלתי להתפלל

למען אלה שעינו אותנו. למדתי לאהוב אותם בכל לבי, אפילו אם יישמע דבר זה כפרדוקסאלי וכמוזר.

תקוותי לשחרור, בעיקר בשנים האחרונות למאסרי, פחתו והלכו. אולם, כאשר תוך כדי חלומות בהקיץ והפנמת רעיונות, הרהרתי מדי פעם בלבי מה אעשה אם אשתחרר אי פעם, חשבתי שאצא למקום מבודד, כדי להמשיך בו בחיי ייחוד מתוקים עם אלהי, ואפילו אם יהיה זה על אי בודד או בלב המדבר.

האלהים אמת הוא. התנ"ך הוא "אמת אודות האמת". תיאולוגיה היא "אמת אודות האמת על האמת". ותיאולוגיה יסודית מעמיקה פרושה "אמת אודות האמת על האמת בקשר לאמת האמיתית הבלעדית"!

רבים חיים כיום בשרשרת זו של מושגי "אמת אודות האמת" וכו', ומשום כך, אולי, מחוסרי אמת הם. עובדה היא, שאנו היינו רעבים, מוכים, ומפוטמים בתרופות מטמטמות, ועל כן שכחנו כמעט לגמרי את התיאולוגיה וגם את כתבי הקודש. ומשום ששכחנו את "האמת אודות האמת", כפי הנראה שהצלחנו לחיות "באמת". נאמר בברית החדשה כי "בן האדם יבוא בשעה אשר לא תדמו" (מתי כ"ד: 44). בתנאים אלה, הפסקנו לדעת לחשוב. אולם נוכחנו לדעת, כי בשעות החשוכות ביותר של עינויים וסבל, בא אלינו "בן האדם" לעזרנו, ואז זהרו קירות הכלא כאבני חן ומילאו את תאנו הדל והעלוב באורו הנפלא! אי שם, הרחק מאתנו, במקום בו עינו מענים את גופנו, היה זה התהום של העולם השפל, בו חי הגוף; אולם רוחנו ונפשנו היו מלאות שמחה אלהית; הן נמצאו בעולמות אחרים, רחוקים, ונעליב. איכשהו נוצרה ההפרדה הבלתי טבעית הזאת; גופנו המעונה נשאר בעולם הזה, הפיסי, אך רוחנו ונפשנו התעלו לעולמות שמימיים, ושכנו באדוננו ישוע האהוב. אנו לא היינו מוכנים לוותר על השימחה השמימית הזאת אפילו תמורת ארמונות מלכים!

להלחם נגד מישהו או נגד משהו, במשך כל שנות מאסרי הממושכות? מחשבות כאלה לא הטרידו עוד. תחת זאת, העדפתי "לבנות" בתי מקדש חיים,

לכבוד האלהים. ובתקוה לשנים שקטות של הפנמה והגות רוחנית עזבתי את הכלא.

אך, תקוה לחוד ומציאות לחוד. כבר בימים הראשונים לאחר שחרורי, התגלו לנגד עיני תמונות קודרות של עולם קומוניסטי זוועתי, המזכיר, אף מחוץ לבית האסורים, את העינויים שבתוכו. פגשתי במטיפים רבים ורועי-עדה של כנסיות שונות, ואפילו בבישופים, אשר סיפרו לי בפשטות, תוך כדי וידויים מלאי-חרטה, שהפכו במשך הזמן למוסרי אינפורמציה ולמלשינים למשטרה החשאית, ואפילו נגד חברי קהילתם הם! שאלתי אותם אם היו מוכנים לשוב בתשובה ולחדול מלהלשין, אפילו תוך סיכון להכלא בעצמם על ידי המשטרה החשאית? ענו לי כולם, להפתעתי: "לא!" בהסברים שיסרכו לעשות כן לא מתוך חרדה לגורלם; הם סיפרו לי על ההתפתחויות האחרונות שארעו בכנסיות השונות בזמן שהותי בכלא. דברים מחרידיים, שלא היו קיימים עדיין לפני שנעצרתי, וכך שלא ידעתי עליהם דבר. הם טענו שאינם יכולים עוד לסרב לשתף פעולה עם המשטרה החשאית, כי סרוב כזה היה גורר בעקבותיו סגירת כנסייתם על ידי הרשויות, פשוטו כמשמעו! ככל עיירה הוצב נציג השלטון, המפעיל פיקוח בענייני דת. אדם כזה מתמנה לתפקיד על ידי המשטרה החשאית. לנציג זה הזכות הרשמית להזמין אליו בכל עת ובכל מקום שיימצא לנכון, כל רועה-עדה בעירו, ולשאול אותו מי ביקר בכניסתו, מי משתתף באופן סדיר ב"סעודת האדון", מי נראה לו יותר פעיל ו"מתלהב" בענייני דת, מי נוהג לרכוש נפשות לאלהים, מהם החטאים עליהם מתוודים המאמינים בכנסיתו וכו'. אם אינך מוכן לענות לו, הרי אתה מפוטר מכהונתך מיד, ובמקומך ימונה אחר, אשר יהיה מוכן לדבר יותר משהיית מוכן אתה. וכאשר קורה, שאין לשלטונות אדם כזה, איש אמונם, (דבר שבדרך כלל כמעט ולא קורה), כי אז סוגרים הם פשוט את הכנסיה בעיר.

רוב אנשי הכמורה ורועי-העדה הסכימו לספק למשטרה החשאית את האינפורמציה הרצויה. אך בעוד שאחדים מהם עשו זאת בלחץ, מתוך צער עמוק ובנסותם להסתיר מפני השלטונות דברים מסויימים, הרי האחרים התרגלו לזה,

ומצפונם נהיה אדיש יותר ויותר. היו ביניהם כאלה, שבמשך הזמן עשו זאת אף בתאוה מסוימת, וסיפרו אפילו יותר מאשר נדרש מהם. שמעתי גם וידוים מפי ילדי מאמינים שהוריהם היו בכלא, ואשר נאלצו אף הם להלשין על אותן המשפחות שקיבלו אותם באהבה, בחמימות ובכבוד המגיע להוריהם הכלואים עקב אמונתם באלהים. במקרה והללו סרבו לעשות כן, נבצר מהם להמשיך בלימודיהם. הלכתי לכנס הבפטיסטים שהתקיים תחת הסמל של הדגל האדום; וכאן, היו אלה הקומוניסטים שהחליטו מי ומי יהיו "המנהיגים הנבחרים" העתידים של הקהילות! נודע לי, כי אנשים אשר נתמנו שם על ידי המפלגה הקומוניסטית, כיהנו עתה בתפקידי הנהגה בכל הכנסיות הרשמיות. ואז, הבנתי לפתע, כי הרי מה שעניי רואות, הינו "השיקוץ משומם העומד במקום קודש" (מתי כ"ד: 15) עליו דיבר האדון ישוע, בצטטו את דניאל הנביא (פרק יא: 31).

תמיד היו רועי עדה ומטיפים טובים ורעים. אך עתה, בפעם הראשונה בהיסטוריה הקהילה המשיחית, מחליטה הוועדה המרכזית של מפלגה אתיאיסטית מושבעת, — אשר מטרתה המוצהרת הינה עקירת הדת והאמונה באלהים מן השורש, — מי ינהיג את קהילת האל! להנהיג את הכנסיה? לאיזו מטרה? ללא ספק, היתה זו תחבולה שטנית חדשה על מנת לעזור בעקירת הדת, כמטרתם, ובצורה יעילה עוד יותר!

לנין כתב: "כל רעיון דתי, כל רעיון על אלהים, ואפילו משחק במחשבה על אלהים, הינו דבר המסוכן ביותר; כל מחלה מידבקת ומכוערת, מיליוני חטאים, מעשים שפלים, פעולות אגרסיביות, כל אלה הינם מסוכנים הרבה פחות מהרעיון או המחשבה על איזשהו אלהים".

המפלגות הקומוניסטיות של הסובייטים הן לניניסטיות. ולגבי דידן, גרועה הדת ממחלות הצרעת או הסרטן. ועתה, הם הם המחליטים מי יהיו המנהיגים הדתיים של הכנסיות! והנה יש משתפי פעולה מבין מנהיגי הכנסיה הרשמיים, המתפשרים עמם!

ראיתי כיצד מרעילים ילדים ונוער באתאיזם, ולכנסיות הרשמיות אין כל אפשרות, ולו גם הקטנה ביותר, למנוע זאת. בכל עיר הבירה של ארצי אין למצוא

אסיפה לנוער מאמין, או כיתות לימוד כתבי הקודש לילדים. ילדי המאמינים גדלים ולומדים בבתי הספר של השנאה והשיטנה.

ואז כשראיתי את כל הדברים הללו, שנאתי את הקומוניזם כפי שלא שנאתיו כאשר עוניתי על ידו. שנאתי אותו, לא בגלל מה שהקומוניזם גרם לי ולמשפחתי, כי אם בשל העוול שמשטר זה עושה לתפארת האלהים, ובגלל עמדתו המוצהרת נגד מיליארד האנשים החיים תחת שליטתו השטנית!

איכרים מכל פינות הארץ באו לבקרני, וסיפרו לי כיצד בוצעה ה"קולק" טיביזציה" באדמותיהם. הם נהפכו לעבדים רעבים, העובדים את מה שהיו קודם לכן אדמותיהם. וכרמיהם. הם היו למחוסרי לחם. לילדיהם לא היה חלב, ולא פרי; כן, בארץ בעלת אוצרות טבע עשירים, ממש כארץ כנען של ימי התנ"ך, חסרו להם אפילו המצרכים האלמנטריים ביותר למחייתם. בארץ, שהיתה קודם לכן גן פורה ושופע כל פרי וירק! כרמיה ועצי הפרי שלה היו מפורסמים בכל רחבי אירופה; היא היתה ידועה בשפע של חלב, חמאה, פירות ויינות מעולים. וכעת, אחי לאמונה התוודו בפני כי המשטר הקומוניסטי הפך את כולם לשקרנים ולגזלנים. מפאת הרעב, נאלצו הם לגנוב לעתים ממה שהיה קודם רכושם, ושכעת היה שייך ל"קולקטיב". אחרי שגנבו, נאלצו לשקר כדי להסתיר את גניבותיהם. הם פשוט נאלצו לגנוב מפרי עמלם הם, למחייתם. פועלים סיפרו לי על הטרור השולט בבתי החרושת ועל ניצול כוח האדם בצורה כמות לא היו חולמים לעולם בארצות הקפיטליסטיות. ולפועלים אין זכות, — כידוע — לשבות בארצות אלה. אנשי הרוח ובעלי המקצועות האקדמאיים, נאלצו ללמד את העם — בניגוד למצפונם ולהשקפותם — את תורת האתאיזם. החיים בכללותם, ואורח המחשבה של כשליש מאוכלוסיית העולם, סולפה וזוייפה!

נערות באו להתלונן שהוזמנו על ידי ארגון הנוער הקומוניסטי וקיבלו שם נזיפות ואיומים על שהתנשקו עם צעירים מאמינים: ושם, במזכירות המפלגה, הצביעו לפניהן על צעירים אחרים, עמם "מותר" להן להתנשק! כל דבר נהיה מכוער ומזויף עד כדי יאוש וסלידה. ואז, יזמתי פגישה עם לוחמי קהילת המחותרת — חברי וידידי משכבר הימים — שאחדים מהם טרם

נתפסו על ידי השלטונות, ואחרים, שלאחר שחרורם מהכלא החלו את מלחמתם מחדש. הללו עודדו אותי לעשות כמוהם, ולהמשיך את מלחמת הקודש במחחרת, כמקודם: הם איתגרו אותי מחדש.

השתתפתי באסיפותיהם החשאיות, בהן שרו שירי תהילה לה' מתוך ספרי שירים כתובים בכתב יד. חיש-מהר ויתרתי על רעיונות ההפנמה וההתבודדות הרוחנית, אתם יצאתי מכלאי. המציאות הנוראה שהתגלתה בפני הפכה תוך זמן קצר לאתגר: נזכרתי בחייו של אנטוניוס הקרוי אנטוניוס הגדול. הוא חי במשך שלושים שנה במדבר, זנח את החברה לגמרי, וכילה את ימיו בצום ובתפילות. אך כאשר נודע לו על דבר המאבק שהתחולל אז בין אתנסיוס הקדוש לבין אריוס הכופר בדבר תורת הטבע האלהי של המשיח, עזב במהרה את חי ההתבודדות שלו ונסע לאלכסנדריה כדי לעמור לצדי לוחמי האמת.

גם בברנרד דה-קלרבו הקדוש נזכרתי. גם הוא חי כנזיר בהרים. אך כאשר שמע על השגעון שבמעשי הצלבנים, ונודע לו כיצד הללו הורגים יהודים וערבים, וגם את אחיהם שהשתייכו לכת נוצרית שונה משלהם (וכל זה כדי לרכוש קבר ריק!) עזב את המנזר וירד ממקום התבודדותו מעל ההרים כדי להטיף לנוצרים נגד מעשי זוועות אלה. ואז, גמרתי אומר לעשות מה שכל משיחי חייב לעשות: ללכת בעקבותיו של המשיח, של פולוס השליח ושל הקדושים; היינו, לוותר על כוונתי להתבודד ולהתנזר, וקיבלתי על עצמי את האתגר להמשיך במלחמה.

מאמינים בכלא התפללו תמיד בעד אויביהם ונתנו להם עדות נפלאה. שאיפת ליבותנו היתה שהם יוושעו, וכה שמחנו כשפלא כזה קרה, וקומוניסט בושע! כה שנאתי את המשטרה קומוניסטי השטני, וכה חפצתי לחזק את ידי הקהילה שבמחחרת, עד כי תוך זמן קצר שוכנעתי כי הכוח היחידי שיכול להפיל את האכזריות האיומה שבמשטר זה הינו כוח הבשורה! ובאומרי זאת, אין אני חושב רק על ארצי, כי אם על כל העולם הקומוניסטי כיום.

אך פגשתי גם באידשות רבה לגבי הסכנה הזאת, מאז צאתי למערב. ובעוד אלפי סופרים מהעולם כולו, מחו בתוקף כשר שני סופרים קומוניסטיים,

סיניאבסקי ודניאל, נעצרו ונכלאו על ידי חבריהם הקומוניסטיים ברוסיה — שום קהילה משיחית לא משמיעה קול זעקה ומחאה כאשר נעצרים מאמינים בעד אמונתם, כדבר של יום יום! גדהמתי ונחרדתי על הבורות ועל האדישות שפגשתי בין מנהיגי כנסיות במערב!

למי איכפת מה עלה בגורלו של האח קוויק, שנכלא ברוסיה בעוון הפצת ספרות "מורעלת", היינו ספרי תפילות וקטעים מכתבי הקודש? ומי שמע על האח פרוקופייב, שנכלא בשל הפצת דרשות כתובות? מי יודע משהו על היהודי המשיחי גרנוולד, שנכלא בגלל "פשעים" דומים, ושממנו לקחו הרוסים את בנו הקטן לעולם? אני יודע מה שאני עצמי הרגשתי, כאשר נחטפתי והורחקתי בעל כורחי מבני, מיכאל. אני כואב את כאבם של האח גרנוולד, של יואננקו, סבתא שבצ'וק, טאיסיה טקאצ'נקו, אקטרינה וקאזינה, גיורגי וקאזין, של זוג המאמינים פילט בלטווייה, ועד רבים, רבים אחרים. כולם שמות של קדושים וגיבורי האמונה המשיחית במאה העשרים! ומרכין אני ראשי כדי לנשק את שרשראותיהם, כפי שהמשיחים הראשונים נשקו לשרשראות חבריהם כאשר הללו נזרקו על ידי השלטונות הרומיים לאריות, ולחיות הטרף שבקולוסיאום.

יש קהילות משיחיות במערב, שפשוט, לא איכפת להן. שמות הקדושים, המעונים על ידי הקומוניסטים, אינם מופיעים ברשימות תפילותיהם. ובאותה שעה בה סובלים הללו עינויים ויסורים בל יתוארו, מתקבלים ראשי הכנסיה הבפטיסטית והאורתודוקסית הרשמית שברוסיה הסובייטית, שבגדו באחיהם ומסרום לשלטונות, בסבר פנים יפות ובכבוד מלכים בכנסים דתיים, הנערכים בניו-דלהי, בג'נבה, ובמקומות אחרים במערב! האם ראשי הכנסיות הללו שבמערב באמת אדישים, או שאינם יודעים, אולי, את העובדות? או שמא נשטף גם מוחם?

אנשי הכנסיות האלה הבטיחו לעולם המערבי כולו כי ברוסיה הסובייטית קיים חופש דת מוחלט! אחד המנהיגים של מועצת הכנסיות העולמית אף נישק לארכיבישוף הקומוניסטי הרוסי, ניקודים, כאשר הלה קרא אחת ההצהרות המרגיעות שלו. אחרי כן הם סעדו בצוותא תחת השם המרשים של "מועצת

הכנסיות העולמית", כאשר הקדושים בכלא הקומוניסטי קיבלו לאכול כרוב מבושל עם מעיים בלתי רחוצים, כפי שאני עצמי אכלתי שם.

מתי תיפקחנה עיניהם של תיאולוגים מערביים לבוזה לאלה, במקום להתחבק עמם ולהאמין לכזביהם?

אך מצב הדברים לא יוכל להשאר כך! קהילת המחתרת החליטה, שבאם תינתן לי האפשרות, עלי לעזוב את ארצי כדי לעדכן אתכם, המאמינים כמונו במשיח ישוע, על המתרחש מאחורי מסך הברזל. החלטתי לגנות את הקומוניזם, למרות שהנני אוהב את הקומוניסטים כנפשות נצחיות. אך אינני חושב שנכון הוא לבשר את הבשורה של המשיח מבלי לגנות את הקומוניזם.

אחדים אומרים לי: "בשר-נא רק את הבשורה הטהורה, ואל תגע בקומוניזם!" אך זה הרי מזכיר לי את אשר ציוו עלי גם אנשי המשטרה החשאית בארצי, היינו: לבשר את המשיח, כן, זה מותר! אך לא להזכיר את זועות הקומוניזם בשום פנים ואופן! האם ייתכן שאלה, המצדדים בזכות "קריאת הבשורה הטהורה בלבד" מקבלים את השראתם מאותו מקור ומאותה הרוח של המשטרה החשאית הקומוניסטית? לא ידוע לי מה פירושה של "הבשורה הטהורה"; אך שואל אני: האם היו דרשותיו של יוחנן המטביל, בזמנו, "טהורות"? הוא הטיף בזמנו לעם לא רק: "שובו בתשובה, כי מלכות השמים קרבה לבוא!" הוא אמר גם: "אתה, הורדוס, פושע שכמוך!" ולבסוף, נגזר עליו גזר דין מוות, והוא הוצא להורג בעריפת ראשו, בגלל שלא ידע להצטמצם רק בלימוד עקר ומופשט!

ישוע בישר לא רק דרשת ההר "הטהורה"; הוא דיבר לפעמים בצורה שאחדים מראשי הכנסיות היום היו מכנים "דרשה שלילית". הוא קרא: "אוי לכם, פרושים חנפים... בני צפעונים!" בגלל דרשות "בלתי טהורות" כאלה הוא נצלב! לפרושים לא הפריעה כלל דרשת ההר שלו, אך הפריע להם מאוד כאשר קרא לחטא בשמו. ובכל זאת, לא עלה בדעתו של איש מהם להאשים אותו על שלא בישר "בשורה טהורה!"

החטא חייב להתגלות, ויש לקרוא לו בשמו האמיתי! הקומוניזם הינו החטא המסוכן ביותר שידע העולם מעודו! וכל הטפת הבשורה אשר אינה מגנה חטא

נורא זה בכל לשון של גינוי, אינה הטפת הבשורה האמיתית. קהילת המחתרת מגנה אותו תוך כדי הסתכנות באכדן החופש ואף באכדן החיים. על אחת כמה וכמה חייבים אנו, בעולם החופשי, לא לשתוק, כי אם לקרוא תגר על משטר זה!

החלטתי לגנות את הקומוניזם, אך לא בצורה שעושים זאת חברי התנועה הנקראת "תנועת האנטי-קומוניסטים". היטלר היה אנטי-קומוניסטי, ולמרות זאת, היה רודן אכזרי מאין כמוהו.

אנו — שונאים את החטא, אך אוהבים את החוטא!

למה אני סובל מאז היותי במערב?

אני סובל בעולם המערבי יותר משסבלתי בהיותי תחת המשטר הקומוניסטי. סיבה אחת לסבלי זה הגעגועים המתמידים ליופיה הנפלא של קהילת המחתרת, הקהילה המגשימה את הפיתגם הלטיני הקדום: nudis nudum christi sequi (= בדלותי, בעקבות המשיח העני והדל אלך). במחנה הקומוניסטי, אין ל"בן-האדם", ואף לא לאלה השייכים לו, מקום להניח את ראשם. המאמינים המשיחיים בארצות אלה אינם נוהגים לבנות בתים לעצמם. למען מה? בתים כאלה הרי יוחרמו ממילא, ויועברו לבעלות השלטונות עם מעצרים הראשון. עצם בניית בית חדש עלולה להיות סיבה טובה למאסרם על ידי הקומוניסטים, החומדים בית זה לעצמם. מעבר למסך הברזל אין אתה עורך טקס קבורה לאביך, וגם אינך אומר שלום למשפחתך, כאשר החלטת ללכת בעקבות המשיח. כי מי הם אמך, אביך, אחותך? במוכן זה נהיית אתה כמו ישוע: אמך ואחיך הם עבורך "רק אלה העושים את רצון האלהים" כאשר לקשרי משפחה וקשרי דם, כיצד אפשר עוד להתחשב בהם, כאשר תופעה רגילה היא בארצות האלה, שנערה נאלצת למסור לרשויות אינפורמציה נגד ארוסה, ילדים להלשין על הוריהם. נשים למסור את בעליהן? הקשר הרוחני בין המאמינים הופך יותר ויותר לקשר היחידי שנשאר באמת.

עדת הדממה הינה קהילת מאמינים עניים וסובלים, אך חברים פושרים אינם מוכרים בין שורותיה!

טקס, או אספה דתית בקהילת המחותרת, הינם כמו בקהילה המשיחית הקדומה שמלפני 1900 שנה. המטיף אינו יודע תיאולוגיה מלוטשת. גם בתורת הדרמה אינו בקי, ממש כפי שפטרס לא ידעה על בוריה. כל מורה לתיאולוגיה היה נותן היום לפטרס הקדוש, ציון גרוע על דרשתו בחג השבועות (מעשי השליחים פרק ב')!

כתבי הקודש אינם מוכרים היטב בארצות הקומוניסטיות, היות ושם ספרים אלה נדירים. בנוסף לכך, מטיף הבשורה עצמו הינו בדרך כלל אדם ששהה תקופות ארוכות בכלא, ללא כתבי קודש. אך כאשר מבטאים הם את אמונתם באביהם שבשמיים, מילה זו אומרת להם הרבה, כי דרמה גדולה נסתרת מאחורי הצהרת אמונים זו. בהיותם בכלא ביקשו הם יום יום מאת האב הכל יכול הזה, לחם, וקיבלו במקום זה כרוב עם מעיים בלתי רחוצים לאכילה, כשהם מלוכלכים עד לבחילה. ולמרות זאת מאמינים הם כי האלוהים הוא אהבה! הם כמו איוב, אשר אמר: "הן יקטלני לא איחל אך דרכי אל פניו אוכיח, גם הוא לי לישועה", (איוב י"ג: 15) וכמושיעם אשר קרא לאלהים "אבא", אפילו כאשר נדמה היה כאילו אביו שבשמיים זנח אותו על הצלב.

כל מי שראה את יופיה הרוחני של קהילת המחותרת לא יכול עוד להסתפק בריקנותם של כנסיות המערב, על אף רועיהן המלומדים, בעלי התארים האקדמאיים.

אני סובל במערב יותר מאשר סבלתי בכלא הקומוניסטי; כי כעת, רואה אני כמו עיני כיצד שוקעת ומתה בהדרגה הציביליזציה המערבית...

אמר הוגה הדעות אוסוולד שפנגלר בספרו "התדרדרות המערב": "אתה הולך למות. אני רואה בכך את כל הסימנים האופייניים של הרקבון. יכול אני להוכיח כי עושרך הגדול, כמו דלותך, הקפיטליזם כמו הסוציאליזם שלך, מלחמותיך ומהפכותיך, האתאיזם, הציניות שלך, התדרדרות המוסר, פיקוח הילודה אצלך, כל פצעיך אלה שותתים דם מכף רגל ועד ראש ומוליכים אותך

לאבדון — ובראותי כל אלה, יכול אני להוכיח שאלה הם הסימנים האופייניים שליוו את מפלת האומות הקדומות שחלפו ואינם עוד, כמו אלכסנדריה, אתונה ורומי הנאורותיות".

מאמר זה נכתב בשנת 1926. מאז, ירדו הדימוקרטיה והציביליזציה לטמיון במחצית ארצות אירופה, והקומוניסטים הגיעו אף לקובה. שאר ארצות המערב שרריות ושקועות בתרדמה, ומתמוטטות לנגד עינינו. המערב מלקק פצעיו ומבכה את עברו הויקטוריאני המפואר שהלך ללא שוב.

אבל קיים כוח אחד אשר אינו רדום: כוחו של הקומוניזם בעולם. כאשר אוכזבו מזמן הקומוניסטים המתפכחים שבארצות מזרח-אירופיות, ואבדו את תקוותיהם ואשליותיהם, נשאר הקומוניזם במערב דווקא, חזק והורסני. הקומוניסטים שבארצות המערב פשוט אינם מאמינים לכל הדיווחים המספרים על אכזריות, זוועות ורדיפות המתרחשות בארצות הקומוניסטיות. הם מפיצים את תורתם הארסית והכוזבת בכל מקום ובהתלהבות ללא סייג, בקרב החברה הגבוהה, בין הוגי דעות למיניהם, באוניברסיטאות, בשכונות עוני ובכנסיות. אנחנו, המאמינים, יוצאים בקושי ידי חובתנו להגן על האמת, ולפעמים רק בחצי פה; ואילו הם, תחת שמות מפוצצים של "שמאל חדש" "שמאל ישן" "מצפן" וכו', מפיצים את השקר בפה מלא, ואינם מתעייפים. הקומוניזם המערבי משתולל היום בארצות הדימוקרטיה בויטאליות צעירה, ומשכנע בני אדם נאיביים בעלילות כזב. מטיפיהם אינם יודעים את אשר מדברים. ואילו התיאולוגים במערב, מבזבזים בינתיים את זמנם בויכוחים עקרים על נושאים של מה בכך.

הדבר מזכיר לי קטע מהיסטוריה, המספר, שכאשר צבאות מוחמד השני כיתרו את העיר קונסטנטינופול, בשנת 1453 והיה צורך להחליט אם איזור הבלקנים יהיה תחת שלטון נוצרי או מוסלמי במשך דורות רבים, התווכחה ועדה כנסיתית מקומית בעיר הנצורה בינה לבין עצמה, ודנה בבעיות הבאות: מה היה צבע עיניה של מרים הקדושה? האם המלאכים הם ממין זכר או נקבה? מה יעלה בגורלם של מים קדושים אם יפול זבוב לתוכם; היקדש הזבוב או שמא יטמאו המים?

כל זה עלול להישמע כסיפור בלבד; אך נסה-נא לדפדף בספרות הנוצרית הכנסיתית של ימינו, ותראה שהם עוסקים בנושאים דומים לאלה עד מאוד. סכנת הקומוניזם ואיזולוגיה, וכן סבלה וייסוריה של קהילת המחתרת, מוזכרים רק בדרך אגב, אם בכלל. אך מה שחושב תיאולוג זה או אחר, ובמיוחד תיאולוג מהמאה ה-19, על פסוק מסויים, מהווה נושא לויכוח אקדמי אין-סופי, שעה שצרעת זאת כובשת באיטיות אך בביטחה את הכנסיה עצמה. התיאולוגים מתווכחים על שאלות דתיות היפותטיות ובלתי חשובות, על דרך ביצועם של טקסים שונים, ועל דברים ללא כל חשיבות מעשית.

שאל פעם מישהו את חבריו: "אם היית נמצא על אונייה נטרפת הטובעת בלב הים, ויכולת להינצל ולבוא על אי בודד, ובאפשרותך לקחת מהאונייה רק ספר אחד בלבד, באיזה ספר היית בוחר כדי לקחת איתך?" אחד הנוכחים ענה: "את כתבי הקודש". אחר אמר: "שקספיר". אך אדם אחד ענה: "אני הייתי בוחר לעצמי ספר, שיוכל ללמדני כיצד אוכל לבנות סירה ולהגיע אל החוף; ובהגיעי שמה, הייתי כבר יכול לקרוא כל מה שאחפוץ". ללא ספק הייתה תשובתו של זה התשובה הנכונה!

שמירת החופש לכל הדתות ולכל התיאולוגיות, והצער כאשר חופש זה אינו קיים עוד, בגלל רדיפות הקומוניסטים נגד הדת, חשובה הרבה יותר מאשר להתווכח בלי סוף על נקודה תיאולוגית זו או אחרת, הנראית לפעמים ממש כעומדת ברומו של עולם. "האמת תעשה אתכם בני חורין" אמר ישוע. אך "חרות, ורק חרות יכולה לתת את האמת". ובמקום מריבות וויכוחים על דברי סרק קטנוניים, עלינו להתאחד במאבק זה למען חופש נגד רודנות וזוועות הקומוניזם!

מאז היותי במערב סובל אני גם בשל הזדהותי עם סבלה של קהילת המחתרת שמאחורי מסך הברזל. מאחר שאני עצמי עברתי בבשרי את הייסורים הללו, עומדים הם תמיד נגד עיני.

בחודש יוני 1966 האשימו עתונים ברוסיה (כמו "איזווסטיה" ואחרים) את המאמינים הבפטיסטים שברוסיה, כי לימדו את חברי כנסיותיהם שעליהם

"להרוג" ילדים כדי לכפר בכך על חטאיהם! הרי זוהי ההאשמה הנושנה של רצח מתוך פולחן, עלילת הדם, שנהגו בדרך כלל האנטישמים מכל הזמנים להעלות נגד היהודים!

אך ידוע לי מהו פירושה של האשמה הזאת. בשנת 1959 שהיתי בכלא שבעיר ק. יחד עם אסיר יהודי אחר בשם ל., שהואשם ברצח ילדה. המסכן! אם כי היה אדם בן 30 בלבד, הכסיפו שערותיו בין לילה מחמת העינויים שעבר. הוא נראה כאדם זקן למרות גילו הצעיר. לא היו לו עוד ציפורניים; הן נתלשו מאצבעותיו כדי להכריח אותו "להתוודות" על רצח, אותו לא ביצע מעולם. לאחר שנת עינויים בכלא, גילו לבסוף שהוא חף מפשע, ושוחרר. אך בשבילו לא אמר עוד השחרור מאומה. הוא נשאר אדם שבור בגופו וברוחו לכל ימי חייו!

אחרים יכולים לקרוא על דבר כזה בעתונות הסובייטית ולצחוק על האשמות המטופשות נגד המאמינים הבפטיסטיים. אך אני יודע מהי משמעותן של האשמות האלה לגבי הנאשם המסכן, ומהו גורלו!

חלום זוועה הוא: להיות במערב ולחזות בתמונות כאלה, העוברות ללא הרף אל מול עיני. היכן היום הארכיבישוף ירמוגן מקלוגה (רוסיה) ושבעה הבישופים האחרים שמחו נגד שיתוף הפעולה הקיצוני של הפטריארך אלכסיי והארכיבישוף ניקודים של רוסיה — שהינם כלי שרת בידי השלטונות הקומוניסטיים — ונגד המשטר הסובייטי? אלמלא ראיתי בישופים כאלה מתים לידי בכלא על שמחו נגד המשטר, לא הייתי כה מודאג בדבר גורלם של מאמינים נאמנים אלה מרוסיה.

המטיפים ניקולאי אשלימן וגלב יקומין נענשו על ידי הפטריארך ברוסיה על שדרשו חופש דת לכנסיה. המערב יודע הרבה על כך. אך אני הייתי בכלא עם האב י., מהעיר ו., ואותו דבר קרה גם לו. למראית עין, היה זה רק "עונש משמעותי" כנסייתי. אך מנהיגי הכנסיות הרשמיות שבארצנו, כמו כל ראשי הכנסיות הרשמיות שבכל הארצות הקומוניסטיות, עובדים יד ביד עם המשטרה החשאית. ואלה שקיבלו "שעור משמעותי" כזה מידי מנהיגי הדת הרשמיים

הועברו אחרי כן גם לעונש משמעתי "יעיל יותר", כלומר: עינויים, מכות, הזרקת "תרופות" מטמטמות — בכלא, ולא דווקא על ידי ראשי הכנסיה! אני רועד כשאני נזכר בסבל אותו עוברים כל הנרדפים במחנה הקומוניסטי. אני חרד בחושבי על הגורל הנצחי המצפה למעניהם. אני חרד ורועד גם לגורלם של מאמינים מערביים, אשר אינם עוזרים לאחיהם באמונה הנרדפים. הם כה עסוקים בהתמודדות הדדית על דיקדוקי עניות וגינוני טקס קטנוניים בינם לבין עצמם, עד כי אינם מתעניינים בגורלם של אחיהם המשתייכים ל"גוף המשיח" בארצות אלה.

במעמקי לבי, חפץ הייתי לשמור "על כרמי שלי" ולא להתערב במאבק ענקי זה. כה חפצתי לחיות את שארית שנותי באיזה מקום בודד, בשקט ובמנוחה! אך הדבר אינו אפשרי, כי סכנת הקומוניזם רובצת לפתחנו! כאשר פלשו הקומוניסטים לתוך טיבט, הם חיסלו שם את כל אלה שהיו מעוניינים רק בדברים רוחניים. ואילו משנכנסו לארצנו, "גמרו" הם חישמהר עם כל אלה שנסוגו למנזרים; כנסיות ומנזרים חוסלו, ורק מספר אפסי, הנחוץ לתעמולה, נשאר, בפיקוח ממשלתי מלא, כדי לסנוור את עיני התייר מהמערב. החיים השקטים והמנוחה, אליהם אני כה מתגעגע, יכלו להיות בשבילי, במקרה זה, כעין בריחה מן המציאות, ולכן, מסוכן לנפשי.

כן, אני חייב לנהל מאבק זה, למרות שהוא מסוכן עבורי מאוד, גם באופן אישי. ורכים המתנגדים לי בקרב אחי באמונה, אשר אינם מבינים את "אותות הזמנים". אם אעלה יום אחד, תוכלו להיות בטוחים כי הקומוניסטים, הם שחטפו אותי. אחי אולי מתפלמסים, אך הקומוניסטים חוטפים. הם חטפו אותי בלכתי ברחוב בשנת 1948 ושמו אותי במעצר תחת שם בדוי. דבר דומה עלול לקרות שוב. אם ירצחוני — יהיה הרוצח שכור לתפקיד זה על ידי הקומוניסטים. אין לאיש בעולם סיבה אחרת לחסלני. אם תשמעו שמועות על התדרדרות מוסרית מצדי, כביכול, או אולי על מעילה, או הומוסקסואליזם, מעשה מגונה, אי-יציבות נפשית, שקר או כל דבר אחר מסוג זה, הרי שיהיה זה סימן, שמשטרתה החשאית של ארצי קיימה את הבטחותיה כלפי, בטרם

התירו לי לצאת משם: "אם תדבר נגדנו, אנחנו נדאג להרוס את שמך הטוב במערב!"

ממקור אינפורמציה בדוק מאוד נודע לי לאחרונה שהקומוניסטים בארצי החליטו לרצוח אותי נפש, בגלל העדות שנתתי ב-6 למאי 1966 בפני הסינט של ארה"ב. הם יינסו לחסלני בצורה פיזית או במוכן המוסרי. יינסו להפעיל עלי סחטנות ושאנטאז' על ידי טרור ואיומים, אותם יפעילו נגד חברי שנותרו בארצי. בידם אמצעים וכוח לעשות כך. ואין אלה מחשבות רדיפה. ידידים נאמנים שביקרו בארץ מוצאי, חזרו ואינפורמציה בדוקה בידם. (דבר זה יכול להתברר גם באי אלה שגרירויות במערב).

אך, למרות זאת, אין אני יכול לשמור על השקט. מחובתך, קורא יקר, לבדוק בצורה יסודית ורצינית מה שיש בפי. ואפילו אם אתה חושב כי אני סובל ממחלת הפאראנויה, כתוצאה מכל שנות הסבל בהן התנסיתי, חייב אתה לשאול את עצמך: מה צריך להיות באמת כוחו האיום של הקומוניזם, המסוגל לגרום לאזרחיו לסבול מתסביכים כאלה — אפילו אם היו אלה תסביכים בלבד —! איזה כוח הוא זה, הגורם לכך שאנשים מגרמניה המזרחית, למשל, יינסו בלי הרף לעבור בחשאי את הגבול למערב, אחדים מהם אפילו בכולדזור, דרך רשת גדר תיל מחושמל, יחד עם ילדיהם הקטנים, תחת סיכון ליהרג על ידי השומרים! וכל זה — רק כדי לברוח ממנו בכל מחיר, אפילו במחיר חייהם!

כן, המערב רדום, ויש להעירו מתרדמתו!

האנשים הסובלים, נוטים בדרך כלל, לחפש לעצמם "שעיר לעזאזל"; מישהו, עליו יוכלו לזרוק את האשמה על סבלם הם. מציאת אחד כזה מקל מאוד על האיש הסובל. אך אני אינני יכול לעשות זאת.

אינני יכול להשליך את האשם בראשי הכנסיות במערב, המתפשרים עם הקומוניזם. כי לא משם בא הרע. מקור הרע ישן הוא הרבה יותר. מנהיגים

דתיים אלה הינם בעצמם קורבנות של רע עתיק יותר. לא הם שייצרו את הבלבול הנוכחי: הם רק מצאו אותו.

ביקרתי בסמינריונים ובבתי ספר לתנ"ך רבים מאז היותי במערב. שמעתי שם הרצאות על ההיסטוריה של הפעמונים, ועל ההיסטוריה של השירים הכנסייתיים; על חוקים קאנוניים שאבד עליהם הכלח, או על משמעת כנסייתית, שממילא אינה קיימת עוד. פגשתי סטודנטים לתיאולוגיה, הלומדים כי סיפור בריאת העולם כפי שהוא מופיע בתנ"ך, איננו אמיתי, וכן הדבר לגבי בריאת האדם הראשון, המבול, או לגבי כל הניסים והנפלאות שארעו עם משה רבנו; שהנבואות נכתבו לאחר התגשמותן ולא לפני כן, שסיפור לידתו של ישוע מעלמה הוא רק "מיתוס" (אגדה); והוא הדין לגבי תחייתו מן המתים; שעצמותיו נשארו אי שם, באיזשהו קבר; שאיגרותיו של פולוס השליח כברית החדשה אינן אמיתיות; שחזון יוחנן הינו ספר שנכתב על ידי מטורף. אך "חוץ מזה" כתבי הקודש הם כתובים קדושים (זה משאיר לנו "ספר קדוש" שיש בו, באופן מוצהר, יותר שקר וכזב מאשר בעתון קומוניסטי!) ואם זהו הלימוד שמלמדים מנהיגי כנסיות אלה היום, כאשר הם נמצאים בסמינריונים, הרי שזוהי האווירה בה הם חיים. מדוע יהיו הם נאמנים לאדון, עליו נאמרים דברים מוזרים כאלה? ומדוע יהיו ראשי כנסיות נאמנים לכנסייה בה אפשר ללמד בגלוי שאלהים מת?

האם זה מוזר בעיניך לשמוע זאת? ובכן, לא אני המצאתי שטויות אלה; די לעקוב לפעמים אחרי תוכניות הטלוויזיה במערב, או לקרוא אי-אלה ספרים "תיאולוגיים" מודרניים כדי להיווכח על אמיתות הטרגית של דברים אלה, על "לימוד תנ"ך" כוזב זה, על ידי מנהיגי הכנסייה הרשמית. אך לא כך חושבת קהילת המחותרת, שהיא "כלת המשיח". התיאולוגים המלומדים האלה, מנהיגי כנסייה בה בגדו רבים באדונם. אך כאשר פוגשים הם מאמין מקהילת המחותרת, המעונה, הסובלת, רואים הם אותו כראות יצור מוזר, ואף מפקפקים לעתים בכנות דבריו!

שנית, אין זה הוגן לשפוט בני אדם רק על פי חלק מהתנהגותם! כי אם נעשה כך, עלולים אנו להיות כמו אותם הפרושים, שבשכילם ישוע היה רע,

משום שהוא לא כיבד את המסורת שלהם על השבת, "והזנחה" זו מצדו סינוורה עיניהם לגמרי מראות את החיובי והאהוב שבישוע! אך אותם ראשי כנסיות, אשר גישתם כלפי הקומוניזם מוטעית היא, עשויים להיות צודקים באשר לדברים אחרים, והם אישית יכולים אף להיות כנים. אפילו כמה שהם טועים, יכולים עצמם להשתנות לטובה. עוד בהיותי בארצו, הייתי פעם במחיצת איש כמורה אורתודוקסי רם-דרג. היה זה איש אשר שימש כלי שרת בידי הקומוניסטים ושמסר אינפורמציה למשטרה החשאית נגד צאן מרעיתו. לקחתי את ידו בין שתי ידי וסיפרתי לו את הסיפור על הבן האובד שחזר בתשובה. היה זה בערב אחד, בגינתו. אמרתי לו: "הרואה אתה באיזו אהבה מקבל האלהים חוטא אחד שחזר אליו? הוא יקבל בשמחה אפילו בישוף החוזר בתשובה". אחרי כן שרתי לו שירים על אהבת המשיח. אדם זה חזר לאלהים! פעם אחרת, הייתי בתא אחד עם כומר אורתודוקסי, אשר, בתקוה שיישתחרר, כתב מאמרים אתאיסטיים. דיברתי אל ליבו, והוא קרע לגזרים את אשר כתב, ועל ידי כך סיכן את שחרורו!

לא יעלה בידי לעשות מאיש "שעיר לעזאזל" ולהקל בצורה זו על המסע הכבד שעל לבי.

יש לי עוד כאב. וכזה אפילו ידידי אינם מבינים אותי. אחדים מהם מאשימים אותי במרירות לב ושנאה נגד הקומוניסטים, דבר שאיננו נכון, כמוכן.

הסופר היהודי קלוד מונטיפיורי אמר פעם, כי בגישתו של ישוע אל הסופרים ואל הפרושים, הוא התכחש לתורת עצמו, כי בהתאם לתורתו, עלינו לאהוב את אויבינו ולברך את המקללים אותנו. ד"ר ו.ר. מטיוס, דיקן לשעבר של כנסית "פולוס הקדוש" בלונדון, גורס, כי זהו סימן של חוסר יציבות ואי עקביות בישוע. והוא מתרץ את דבריו באומרו, שהרי ישוע לא היה אדם אינטלקטואלי! הרושם של מונטיפיורי על ישוע היה מוטעה מיסודו. ישוע אהב את הפרושים, למרות שהוא גינה אותם בפומבי. גם אני אוהב את הקומוניסטים וכן גם את אלה שנעשים "מכשיריהם" בתוך הכנסייה, למרות שאני מגנה את מעשיהם.

שוב ושוב נאמר לי: "שכח את הקומוניסטים!" התעסק אך ורק בדברים רוחניים!" פעם פגשתי באדם אחד שסבל תחת רדיפות הנאצים. הוא אמר לי כי הוא כולו עומד לצדי כל עוד אני מעיד על המשיח, אך אל לי להגיד מילה אחת בגנות הקומוניזם! שאלתיו, אם המאמינים בישוע, אשר לחמו בזמנו נגד היטלר בגרמניה, טעו, ואם נראה לו כי הם צריכים היו לדבר אך ורק מתוך כתבי הקודש, מבלי לומר אף מילה נגד הרודן האכזרי? האיש ענה לי: "אבל היטלר הרג שישה מיליוני יהודים! מישחו חייב היה לדבר נגדו!" אמרתי לו: "הקומוניסטים חיסלו שלושים מיליון רוסים ומיליוני סינים ואחרים. והם הרגו גם מספר לא מבוטל של יהודים, ורדיפותיהם נגד היהודים מתחדשות עתה שוב, וכל זה אך ורק בשל היותם יהודים. אומנם, עלינו למחות בתוקף כאשר נהרגים יהודים, אך האם עלינו לשתוק כאשר עמים אחרים נהרגים?" התשובה שלו היתה: "הו, זה דבר לגמרי אחר!" ולא קיבלתי הסבר למה בדיוק התכוון.

אני הוכיתי על ידי המשטרה גם בזמן היטלר וגם בזמן הקומוניסטים, ולא יכולתי להרגיש כל הבדל בעינויים ובמכות: גם אלה וגם אלה הכאיבו לי מאוד. אמנם, המשיחיות צריכה להלחם נגד אספקטים רבים של החטא, לא רק נגד הקומוניזם. ואין אנו חיים תחת השפעת הכעיה הזאת בלבד. אך בימינו אנו, הקומוניזם הינו האויב הגדול של המשיחיות, וגם המסוכן מכולם, ונגדו עלינו להתאחד.

אומר זאת שוב: מטרת האלהים עבור כל אדם היא להגיע ולהידמות למשיח. מטרתו העיקרית של הקומוניזם היא למנוע זאת! מלחמת הקומוניזם מתנהלת בעיקרה נגד הדת והמאונה. הם מאמינים כי האדם, נהפך, לאחר מותו, למלח ומינרלים, ותו לא. הם חפצים שכל בני האדם יחיו את חייהם במישור החומרי בלבד. הם יודעים רק את ההמון, ומשום כך רומסים את האינדיוידואל, את הפרט. זה מזכיר את דברו של האדם אחוז השדים בתשובתו לישוע כברית החדשה. כאשר ישוע שאלו מה שמו, ענה לו האיש: "אנחנו לגיון!"* האישיות של

* לוקס ח' 30.

האדם — שהיא המתנה הגדולה ביותר שהעניק האלהים לאנושות — זה דבר שחייב להירמס על פי תורת הקומוניזם. הם השליכו פעם אדם לבית סוהר בגלל שמצאו אצלו את ספרו של אלפרד אדלר, הפסיכולוג הנודע, הנקרא "פסיכולוגיה אינדיבידואלית"; ובעת מעצרו, זעמו לעברו אנשי המשטרה החשאית: "הא! אינדיבידואליסט! תמיד אינדיבידואליסט! למה לא קולקטיבי?" ישוע רוצה שלכל אחד ואחד מאתנו תהיה אישיות משלו, ומשום כך לא קיימת אפשרות פשרה בינינו לבין הקומוניזם. הקומוניסטים יודעים זאת. העתון "נאוקה אי רליגיה" המופיע ברוסיה הסובייטית, כותב לקוראיו: "לא תיתכן כל פשרה או קשר כלשהו בין הקומוניזם לבין הדת. השניים עוינים זה את זו... תוכן המצע של המפלגה הקומוניסטית כמוהו כמכת מוות לדת... לקומוניסטים תכנית לבנות חברה אתאיסטית, בה יישתחררו האנשים והאומות מעבדות הדת לנצח... האם יכול להיות דו-קיום בין משיחיות ואמונה באלהים, לבין הקומוניזם? כאן עונים הקומוניסטים עצמם על שאלה זאת: "... הקומוניזם הינו מכת מוות לדת!"

התרחבות קהילת המחתרת הבלתי-מנוצחת

קהילת המחתרת פועלת בתנאים קשים מאוד. האתאיזם הינו "הדת הרשמית" בארצות הקומוניסטיות. היא מעניקה חופש — פחות או יותר — לצורה בה מאמינים האנשים הזקנים, אך לילדים ולנוער אסור להאמין בשום אופן. כל אמצעי התיקשורת ההמונית בארצות אלה, כגון רדיו, טלוויזיה, עתונות, קולנוע, תיאטרון, בתי דפוס, בתי הוצאה לאור, מטרתם ומגמתם הראשונית היא: לעקור משורש את האמונה באלהים. לקהילת המחתרת אמצעים דלים מאוד להתנגד לכוחותיה הענקיים של המדינה הטו-טאליטרית. לעובדי אלהים שבקהילת המחתרת ברוסיה הסובייטית אין לימודים תיאולוגיים. ישנם שם כהני דת ורועי עדה שמעולם לא קראו את ספר כתבי הקודש בשלמותו.

אספר לכם על כמה מהם אשר מונו כעובדי אלהים. פגשנו פעם רוסי צעיר אחד שהיה רועה עדה חשאי. כאשר שאלתיו מי הסמיך אותו לכך, ענה לי: "לנו לא היה אף בישוף אמיתי שיכול היה להסמיך אותנו. שהרי הבישוף הרשמי לא מסמיך אף אחד אשר לא קיבל אישור מאת המפלגה הקומוניסטית. על כן, הלכנו אנחנו, עשרה משיחיים צעירים, לקברו של בישוף אחד אשר נרצח בשל נאמנותו לאלהים. שניים מאתנו, הנחנו את ידינו על המצבה שלו. האחרים יצרו מעגל סביבנו וכולנו התפללנו שרוח הקודש יסמיך אותנו. אנו משוכנעים כי הוסמכנו לתפקיד זה על ידי ידיו הדקורות של אדוננו ישוע המשיח."

לגבי, הסמכות של צעיר זה שרירה וקיימת לפני האלהים! אנשים בעלי הסמכה כזו, אשר מעולם לא למדו תיאולוגיה, ושעל פי רוב יודעים אך מעט מאוד מכתבי הקודש, הם הם הממשיכים את עבודת המשיח. שם, בארצות אלה, דבר זה אפשרי; אך מה יהיה גורלו של איש ה' כזה, לאחר שנים ארוכות

של סבל והקרבות, אם וכאשר ניתן לו פעם להגיע למערב? יש לנו דוגמאות ספורות כאלה, ואני מעדיף שלא למנותן...

מקרי ה"מינוי" או ה"הסמכה" המסופרים לעיל, כמוהם כאלה שהיו בקהילה המשיחית הראשונה. כי, אחרי הכל, באילו סמינריונים לתנ"ך למדו אלה אשר הפכו את העולם על ראשו בעבור שם המשיח בזמנים הראשונים הללו? האם ידעו כולם קרוא וכתוב בימים ההם? ומניין היו להם עתקים של כתבי הקודש? אלהים הוא שדיבר אליהם, ודרכם.

גם לנו, קהילת המחתרת, אין קתדרלות. אך איזה קתדראלה יכולה להיות מקסימה יותר מאשר כיפת הרקיע זרועת הכוכבים, אליה התבוננו כאשר נאספנו באספותינו ביערות? זימרות הציפורים היתה לנו כעוגב, וריח הניחוח של פרחי היער היו לנו לקטורת. ובגדיו הדלים של מאמין קדוש, אשר השתחרר לא מכבר מהכלא, היו לנו מרשימים הרבה יותר מאשר בגדי התפארת של כהנים מוסמכים. הירח והכוכבים האירו לנו באורם הנפלא, והמלאכים היו שמשינו, שהדליקו אותם עבורנו.

אך, האם זקוקה תפארת האל לבתים ולבניינים מעשי ידי אדם? (שמואל ב'; ז': 1-8) נכון גם כי עד סוף המאה השלישית, לא נבנתה אף כנסייה ממשית בידי תלמידי ישוע הראשונים.

כן, לעולם לא אהיה מסוגל לתאר כראוי את יופיה של קהילה זו!

לעתים אחרי טקס חשאי כזה, היו משיחיים נתפסים ונשלחים למעצרים. שם היו נושאים שרשראות על רגליהם ועל ידיהם. אך היו נושאים אותן באותה שמחה בה עונדת כלה הצמיד, אותו קיבלה כמתנה מחתנה האהוב!

שקטים הם החיים בכלא. אתה מקבל את "חיבוקי החתן השמימי", ואז אינך מוכן להחליף את מקומך עם מלאכים! אני עצמי פגשתי משיחיים שמחים באמת — רק בכתבי הקודש, בקהילת המחתרת ובכתי הכלא!

קהילה במחתרת היא קהילה נרדפת, אך יש לה גם ידידים רבים — אפילו בקרב אנשי המשטרה החשאית, ובין חברי הממשלה הקומוניסטית! ולפעמים,

מאמינים חשאים אלה הם המגינים על קהילת המחתרת מפני "חדירות" בלתי רצויות לה.

עתונים ברוסיה התלוננו לא מכבר על שמספר ה"בלתי מאמינים לכאורה" גדל והולך. אנשים אלה — מסבירים העתונים הסובייטים — הינם גברים ונשים ללא ספור, העובדים בלבו ובמרכזו של העולם הקומוניסטי — ותופסים לעתים משרות גבוהות — ואפילו במחלקות התעמולה של הממשלה, ובכל מיני תפקידים רמי דרג. למראית עין הינם קומוניסטים, אך בפנימיותם הם מאמינים חשאים וחברים בקהילת המחתרת.

העתונות הקומוניסטית סיפרה את סיפורה של צעירה אשר עבדה במחלקת התעמולה הקומוניסטית. אחרי העבודה — נאמר בעתון הזה — היא הלכה הביתה, אל בעלה, שאף הוא חזר ממקום עבודתו. לאחר הארוחה, אספו היא ובעלה קבוצת צעירים, שגרו בדירות סמוכות, וקיימו אסיפות סודיות בהן קראו מכתבי הקודש והתפללו בצוותא. זה קורה בכל מקום בעולם הקומוניסטי. עשרות אלפים של "בלתי-מאמינים-לכאורה" כאלה ישנם בכל ארץ קומוניסטית. הם מוצאים זאת כיותר נכון שלא לבקר בכנסיות הרשמיות, בהן "ישגיחו" בהם אנשי השלטון ויימסרו נגדם אינפורמציה למשטרה החשאית. ובנוסף, מה אפשר כבר לשמוע שם? דרשה דלה, המותאמת לדרישות השלטונות הקומוניסטיים, ולא בשורת דבר אלהים במלוא גבורתה. לעומת זאת, ממשיכים הם לפעול, בגלוי במקומות עבודתם, להחזיק בעמדות אחראיות ובעלות השפעה ושם מסוגלים הם להעיד בצורה שקטה אך יעילה עוד יותר על אמונתם באלהים ובמשיחו.

לקהילת המחתרת הנאמנה אלפי חברים במקומות כאלה. הם מתאספים בחשאי במרתפים, בחדרי עליה, בבתים ובדירות פרטיות למיניהן.

ברוסיה, אין איש זוכר עוד את הארגומנטים, בעד או נגד טבילת תינוקות או טבילת מבוגרים, בעד או נגד האפיפיור ושיטות הותיקאן, וכו'. במקום ויכוחים תיאולוגיים עקרים, תפגש שם מאמינים שקטים, מסורים ונאמנים, המוכנים להקריב הכל למען אמונתם. הם אינם יכולים לפרש נבואות ואינם מסתכסכים

ביניהם בקשר לפירושם, אך תמיד הופתעתי לראות באיזו יעילות מצליחים הם להוכיח לאתאיסטים שיש אלהים!

תשובותיהם לארגומנטים של האתאיסטים הן פשוטות: "אם הייתם מוזמנים לסעודה דשנה, בה היו מגישים לכם כל מיני מאכלים טובים, ההייתם מאמינים שאיש לא הכין אותם, ושמאכלים טעימים אלה הוכנו מעצמם? הרי הטבע כמוהו כסעודה עשירה שהוכנה עבורנו מראש! יש לנו עגבניות, אפרסקים ותפוחי עץ וחלב ודבש. מי הכין את כל הדברים הטובים האלה עבור האנושות? הרי הטבע הוא עיוור. אם אתה לא מאמין באלהים, אזי כיצד תוכל להסביר שטבע עיוור הצליח להכין בדיוק את הדברים החיוניים לנו, בשפע כזה וברב-גוונים שכזו?" הם יכולים להוכיח שיש חיי נצח. שמעתי פעם אחד מהם שדיבר עם אתאיסט: "הבה, נתאר לעצמנו שהיינו יכולים לדבר עם עובר בבטן אמו, והיינו מספרים לו, כי החיים העוברים הינם חיים קצרים וחולפים בלבד, וכי לאחריהם עתידים לבוא עבורו חיים אמיתיים, ארוכים. מה היה העובר עונה? הוא היה עונה בדיוק מה שאתם, האתאיסטים עונים לנו למאמינים, כאשר אנו מדברים עמכם אודות גן עדן ואודות גיהנום. גם הוא היה אומר כי חיינו בבטן אמו הינם החיים היחידים האמיתיים, וכי כל דבר אחר הוא "מחשבות שווא דתיות". אך אילו יכול היה העובר לחשוב, היה אומר לעצמו: "הנה, רואה אני כי גדלות לי זרועות. אני לא צריך אותן כאן, ואף איני יכול למתוח אותן. מדוע, אם כן, צומחות הן בכל זאת? כנראה קיים עוד שלב מאוחר יותר בחיים שלי, בו אזדקק להן. גם רגליים צומחות לי, אך עלי להחזיק אותן כפופות מתחת לחזי. למה גדלות הן בכל זאת? קרוב לוודאי כי יום אחד אחיה בעולם רחב יותר, בו אזדקק להן כדי ללכת. וכן גם עיניים לי, אם כי סביבי חושך מוחלט, ואין לי מה לעשות בהן. למה יש לי עיניים? כנראה קיים עולם אחר, בו יש אור וצבעים." וכך, אילו היה העובר מסוגל לחשוב על התפתחות עצמו, הוא היה יודע שיש חיים מחוץ לבטן אמו, למרות שהוא טרם רואה אותם. כך היא גם עמדתנו בעולם הזה. כל עוד אנחנו צעירים, כוחנו במתנינו; אך אין לנו בינה לדעת כיצד להשתמש בו. וכאשר, במשך השנים נגדל בנסיון ובחכמה, מחכה לנו כבר הקבר כדי

לקחת אותנו אליו. לאיזו מטרה, אם כן, צריכים היינו לגדול בידע ובנסיון, בהם לא נוכל להשתמש יותר? למה צומחות לעובר זרועות, רגליים ועיניים? הכל נוצר בשביל החיים העתידיים לבוא. כן קורה גם אמנו כאן, עלי אדמות. אנחנו גדלים כאן בנסיון, בידע ובכינה בשביל העתיד. אנחנו נבראנו כדי לשרת פעם במישור נעלה יותר אחרי שנעבור מהחיים האלה...

על ישוע אומרת הדוקטרינה הקומוניסטית הרשמית, כי הוא מעולם לא חי עלי אדמות. המאמינים שבמחלת עונים על זה בקלות: "איזה עיתון יש בכיסך כעת? האם זהו 'פרוודא' של היום? תן לי, בבקשה, לראות: אהא, 14 לינואר 1971. ובכן, ממתי החלו לספור את השנים האלה? מאז יום לידתו של זה אשר לא חי מעולם עלי אדמות, ושלא שיחק שום תפקיד בעולם זה? אתה אומר שהוא לא היה חי אף פעם במציאות, אך למרות זאת, אתה סופר את השנים מאז לידתו! זמן היה גם לפניו; אך כאשר הוא בא, נראה לאנושות שכל מה שהיה עד אז היה חסר חשיבות, ושהתקופה האמיתית של חיי האנושות החלה רק אז. ועצם עתונך הקומוניסטי הינו הוכחה שישוע איננו בדיה או פרי הדמיון בלבד!"

מנהיגים רוחניים בעולם המערבי סבורים בדרך כלל, כי האנשים, המבקרים בצורה סדירה בכנסייתם, הינם אנשים המשוכנעים באמת בדברים העיקריים שבנצרות; למעשה, אין כך. בקושי אפשר כיום לשמוע בכנסיות המערב דרשה, המנסה להוכיח את האמת עליה מבוססת אמונתנו. אבל בארצות שמאחורי מסך הברזל, אנשים שמעולם לא למדו לדרוש דרשות, נוהגים לאלה שנרכשו לאמונה, בסיס רציני ביותר לאמונתם.

אין גבול ברור המראה בדיוק היכן נגמרת כנסית המחלת — שהינה המבצר העיקרי של המשיחיות כיום — והיכן מתחילה הכנסיה הרשמית. הן מעורבות. רבים מרועי העדות של הכנסיות הרשמיות (או, כפי שאנו נוהגים לקרוא להן — "כנסיות הראווה") מנהלים גם עבודה רוחנית מקבילה וחשאית, ומרחיקים לכת הרבה יותר מהמגבלות שהושמו עליהם על ידי הרשויות.

לכנסיה הרשמית, כנסית משתפי-הפעולה עם הקומוניסטים, היסטוריה ארוכה

משלה. היא החלה מיד אחרי המהפכה הרוסית תחת הנהגתו של כומר בשם סרג'וס. כנסיה זו, הקרויה "הכנסיה החיה", הכריזה במוסקווה בגלוי כל הזמן: "מטרתנו איננה לבנות את הכנסיות מחדש, כי אם להשמיד אותן, ולעקור מן השורש כל דת במדינה". אמנם, איזו תוכנית "נעלה" עבור כנסיה!

ובכל ארץ קומוניסטית נמצא "סרג'יוס" כזה. בהונגריה בין הקתולים היה זה האב בלוג. הוא, ביחד עם כמה כמרים פרוטסטנטניים אחרים, עזרו לקומוניסטים להשתלט על המדינה באופן מוחלט.

בארצ'י, באו הקומוניסטים לשלטון בעזרת כומר אורתודוקסי אחר, פשיסט לשעבר, שראה בהזדמנות זו שניתנה לו לשתף פעולה עם הקומוניסטים, אפשרות נאותה "לכפר על חטאיו", והוא נהיה "אדום" יותר מאדוניו. כומר זה ישב ליד מי שהיה אז שר החוץ הסובייטי בארצנו, ונראה מחייך ומאושר כאשר זה האחרון הכריז, ביום בו הוקמה בארצנו בפעם הראשונה הממשלה הקומוניסטית החדשה: "ממשלה זו תבנה לכם גן עדן עלי אדמות, ולא תודקקו יותר לגן עדן בשמיים".

באשר לארכיבישוף ניקודים של רוסיה, סוד גלוי הוא, כי הוא איש הממשלה הקומוניסטית, וספק האינפורמציה העיקרי שלה בכל הנוגע לשאלות דת בארץ זו. רב-סרן דריאבין, אשר ערק מהמשטרה החשאית הסובייטית, אישר שאכן ניקודים היה סוכנם.

כזה הוא המצב כמעט בכל כת נוצרית. ההנהגה הנוכחית של הכנסיה הבפטיסטית בארצ'י מונתה על ידי הממשלה ונגד רצונם של המאמינים. מטרתה ותפקידה הוא לרחרח ולמסור אינפורמציה למשטרה נגד המשיחיים האמיתיים, הנאמנים לאלהים. ברוסיה הסובייטית, ממלאים מנהיגי הבפטיסטים תפקיד דומה. נשיא התנועה האדוונטיסטית בארצ'י, התוודה בפני בעצמו, כי היה אינפורמטור של המשטרה החשאית בממשלה הקומוניסטית, החל מהיום הראשון לעלייתה לשלטון!

למרות שהקומוניסטים סגרו וחסלו אלפי כנסיות, החליטו לבסוף שיהיה זה נכון יותר להשאיר מספר "כנסיות-ראווה" כאלה פתוחות, כדי להשתמש

בהן כב"חלונות" דרכם יוכלו להשקיף, לפקח ולבסוף לעקור ולחסל את המשיחיים ואת המשיחיות. הם החליטו להשאיר את צורתה החיצונית של הכנסיה, ולהפוך אותה למכשיר דרכו יוכלו להפעיל ביקורת על המאמינים ביעילות יתר, וגם כאמצעי לאחיזת עיניהם של התיירים והמבקרים מארצות החופשיות. גם לי הוצעה כנסיה כזו, בתנאי שאני, בתוקף תפקידי כרועה עדה, אספק אינפורמציה נגד מאמיני קהילתי למשטרה החשאית. נראה כי האנשים החיים בעולם המערבי, הורגלו לכל מיני "שחור ולבן", בצורה זו או אחרת — ואינם יכולים להבין זאת. אך כנסית המחותרת לא תסכים לעולם שאנשיה יהיו חברים בכנסית ראוה שכזו, במקום שיעסקו בפעילות מלאת תוכן וכוח, שתכליתה לבשר את הבשורה "לכל אדם", כולל הנוער, בצורה היעילה ביותר.

אבל גם בכנסיות הרשמיות האלה יש בכל זאת חיים רוחניים, למרות המנהיגים הבוגדנים הרבים שבתוכה. יש לי הרושם שבהרבה כנסיות מהמערב, המצב דומה; הקהילות נאמנות, לפעמים לא הודות, כי אם למרות מנהיגיהם!

הליתורגיה (סדר עבודת הקודש) האורתודוקסית לא השתנתה, והיא מזינה עדיין את לבבות מאמיניה, למרות שהנאומים והדרשות בכנסיה זו מחניפים לקומוניסטים. הלותרנים, הפרסביטריאנים, ופרוטסטנטים אחרים שרים עדיין אותם מזמורים דתיים ישנים. יתרה מזאת — אפילו הדרשות של האינפורמטורים עצמם צריכות לכלול בתוכן לפחות משהו מכתבי הקודש. אנשים באי-לאמונה וחוזרים בתשובה תחת השפעתם של אנשים הידועים מראש כבוגדים העתידים למסור למשטרה החשאית אינפורמציה מדוייקת על כל מי שבא לאמונה. והם יודעים מראש שעליהם יהיה, מהיום והלאה, להסתיר את אמונתם דווקא מפני אלה, שנחננו להם את אמונתם זאת: ולו גם על ידי דרשתם המושחתת! זהו הכלא הגדול שמחולל האלהים בימינו, ושעליו כתוב בספר ויקרא בתנ"ך, בשפה סימלית: "וכי יפול מנבלתם על כל זרע זרוע גשר יזרע טהור הוא" (ויקרא י"א 37).

אך ניתנת האמת להאמר: לא כל מנהיגי הכנסיות הרשמיות, ואף לא כל אחד

מן המנהיגים העיקריים הרשמיים, הם קומוניסטים! חברים, המשתייכים לקהילת המחותרת, הם לפעמים גם אישים בולטים בכנסיות הרשמיות (חוץ מאחדים מהם שמוכרחים להשאר מוסווים). והללו דואגים לכך שהמשיחיות לא תהיה דוקטרינה מעורפלת ומדולדלת, כי אם אמונה פעילה ולוחמת. כאשר באו אנשי המשטרה החשאית לעיירה מסויימת בארצי על מנת לסגור את המנזר, וגם כאשר עשו זאת במקומות אחרים ברוסיה, לא היתה המלאכה כל כך קלה! אחדים מהם שילמו בחייהם על פשעם המחריד, בו ניסו לאסור על הדת והאמונה

אך כנסיות רשמיות הולכות ונעשות נדירות יותר ויותר. תמהני לדעת אם עדיין נותרו ברוסיה כולה חמשת אלפים או ששת אלפים כנסיות פתוחות כיום. (בארה"ב, בעלת אותו מספר אזרחים בערך, יש כשלוש מאות אלף כנסיות!) ברוסיה, "כנסיה" כזו היא לרוב חדרון קטן — לא "כנסיה" כפי שאנו רגילים לצייר אותה בדמיוננו. התייר מהמערב רואה בביקורו במוסקווה, כנסיה גדושה ומלאה והומה מאנשים — שהיא הכנסיה הפרוטסטנטית היחידה בכל העיר הזאת — והוא מספר אחרי כן, בחזרו הביתה, איזה חופש-דת יש שם! "אפילו הכנסיות שם הומות אדם!" — מספרים התיירים בהתלהבות. ונאיבים אלה אינם רואים את הטרגדיה הגדולה שיש בעובדה זאת: כנסיה פרוטסטנטית אחת ויחידה בעיר של קרוב ל-7 מיליוני נפשות! ואפילו כנסיות אלה, בעלות חדר אחד, אינן נמצאות במרחק סביר ממקום מגוריהם של 80% מאוכלוסית ברית המועצות. ולכן, כל ההמונים האלה, שאין ביכולתם לעבור מרחקים עצומים כאלה להגיע עד לכנסיה "הקרובה", צריכים להיות נשכחים, או — להשתמש בשיטות של כנסית המחותרת. אפשרות אחרת — אין!

בכל מקום בו מתקדם הקומוניזם ומשתרש, חייבת הכנסיה האמיתית והנאמנה לאלהים, לרדת למחותרת. ובכל מקום בו היתה קודם לכן כנסיה רשמית שנסגרה, מתארגנות אסיפות תעמולה של הארגונים האנטי-דתיים והאתאיסטים למיניהם.

כנסית המחותרת יודעת כי צד להשתמש גם בספרות האתאיסטית. ראשית כל, ניזונה היא מהספרות האתאיסטית, כמו שאליהו הנביא ניזון בזמנו על ידי העורבים. האתאיסטים משקיעים פיקחות והתלהבות רבה כדי ללעוג למקרא, ולהטיל ביקורת ארסית על פסוקי כתבי הקודש. הם הוציאו לאור ספרים הנקראים "כתבי הקודש המצחיקים" ו"כתבי הקודש בשביל מאמנים ובלתי-מאמינים". הם מנסים להוכיח בספרים אלה, כמה "טיפשים" הם פסוקי כתבי הקודש, ובכדי לעשות כן, מביאים הם שפע של ציטטות ופסוקים מדבר ה'. כה שמחנו אנחנו על פסוקים אלה! הביקורת היתה כה טפשית עד כי איש לא לקח אותה ברצינות. אבל בינתיים הודפס הספר במיליוני עותקים והיה מלא פסוקים מכתבי הקודש, שהיו כה יפים ונפלאים לנו, למרות שנלעגו על ידי הקומוניסטים. בימים עברו, הוצאו "הכופרים" שנשרפו באינקוויזיציה, להורג בתהלוכה, כשהם לבושים בכגדים מצחיקים, עליהם צויירו להבות הגיהנום ודמויות שדים. וכך היו הקדושים ל"כופרים". באותה צורה, נשארים פסוקי כתבי הקודש אמת, אפילו כאשר הם מצוטטים בפי השטן.

המו"לים הקומוניסטים שמחו תמיד לקבל אלפי מכתבים, בהם ביקשו אזרחים שונים ספרים אתאיסטיים, אשר ציטטו פסוקים מכתבי הקודש כדי ללעוג להם. הם לא ידעו שמכתבים אלה נשלחו על ידי חברי קהילת המחותרת. שלא היה באפשרותם שום אמצעי אחר להשגת קטעים מכתבי הקודש.

פעם רצה פרופסור אחד לקומוניזם להוכיח בהרצאתו כי ישוע לא היה יותר מאשר "קוסם" רגיל. עמד לפניו כד מלא מים. הפרופסור שם לתוכו איזושהי אבקה, והמים הפכו אדומים. "זהו כל הפלא" — הסביר, "ישוע הסתיר בתוך שרוולו אבקה מעין זו, ואחר כך טען שהפך את המים ליין בדרך נס, ואילו אני יכול לעשות אפילו יותר מזה. אני יכול להפוך את "היין" הזה שנית למים. והוא שם אבקה אחרת בתוך הנוזל, והנוזל שב ונהיה לבן. לאחר מכן שם שוב מן האבקה הראשונה — ושוב הפך הנוזל לאדום. מאמין משיחי אחד, שנימנה על שומעיו, קם ואמר: "חבר פרופסור, הפתעת אותנו במה שהנך

מסוגל לעשות. אך נבקשך להוסיף ולעשות עוד דבר קטן אחד בלבד: שתהנה מעט מהיין הזה שלך!"

על כך ענה הפרופסור: "זאת לא אוכל לעשות: כי האבקה בה השתמשתי הינה רעל". ענה לו המאמין: "זהו בדיוק ההבדל בינך לבין ישוע. היין שלו, משמח את ליבותנו כבר אלפיים שנה: ואילו אתה רק מרעיל אותנו עם היין שלך!" המאמין האמיץ הזה נעצר, כפי שחששנו, ונשלח לכלא. אך השמועות אודות המקרה הופצו והתפזרו והגיעו הרחק בכל הארץ וחיזקו את האמונה אצל רבים.

אנו חלשים, אמנם. כל אחד מאתנו הינו כמו "דוד" קטן. אך חזקים אנחנו מ"גוליית" האתאיסטי, כי האלהים לציידנו הוא, והאמת אתנו!

פעם אחרת, נשא נואם הרצאה על האתאיזם. היה זה בבית חרושת אחד, וכל הפועלים במקום נאלצו להשתתף בה. בין אלה היו גם משיחיים רבים, שישבו עם כולם והקשיבו בשקט ובשיעמום לכל הטענות וויכוחי הסרק נגד אלהים, ועל "הטיפשות הנוראה שבאמונה בישוע המשיח". המרצה ניסה להוכיח שאין עולם רוחני, אין אלהים, אין משיח, אין חיים לאחר המוות, האדם הוא רק חומר ואין בו נפש. וכך הוסיף לטעון שוב ושוב שהכל אינו אלא חומר בלבד.

מאמין אחד קם ממקומו וביקש את רשות הדיבור. הרשות ניתנה לו. ואז תפס את הכיסא המתקפל עליו ישב, וזרק אותו בחוזקה על הארץ. אחרי זה, התבונן בכיסא הזרוק לכמה שניות. ואז, התקדם לעבר המרצה וסטר לו על פניו. המרצה התמלא בזעם. פניו נהיו אדומים מכעס, החל לקלל את המאמין בקללות (ולאו דווקא "בסגנון אקדמי"!) והזעיק את חבריו כדי לעצור את המשיחי. הוא שאל אותו: "איך ומדוע העזת לסטור לי בפני? מה היא הסיבה למעשיך?"

ענה לו המאמין בשלווה: "אתה הוכחת בעצמך שהנך שקרן! אתה אמרת כי הכל אינו אלא חומר, ושום דבר מלבד חומר. אני תפסתי את הכיסא וזרקתי אותו על הארץ. נכון, הכיסא הוא רק חומר. הכיסא לא כעס. כי הוא חומר בלבד. אך כאשר סטרתי על פניך, אתה לא הגבת כמו הכיסא. תגובתך היתה שונה לגמרי.

חומר בלבד לא היה יוצא מכליו ולא כועס. אך אתה, כן! חבר פרופסור, אתה טועה טעות מרה: בני האדם הם יותר מאשר חומר; אנחנו יצורים רוחניים!" בצורות כאלה, ופעמים אין ספור, הכחישו מאמינים פשוטים מקהילת המחותר את הטענות האתאיסטיות המעובדות והמשוכללות, ושמו אותן ללעג ולקלס! בהיותי בכלא, שאל אותי פעם הקצין הפוליטי, בגסות: "כמה זמן תוסיף עוד לשמור על אמונתך הטיפשית?" אמרתי לו: "אני ראיתי אתאיסטים רבים בשעת גסיסתם; כמה מצטערים הם על שחיו ללא אלהים; הם התפללו למשיח להציל את נפשם ברגעים האחרונים לחייהם! האם יכול אתה לתאר לעצמך מאמין, המצטער בשעותיו האחרונות על שהאמין בישוע המשיח, והמתפלל למרקס או ללנין להציל את נפשו?" הקצין צחק: "תשובה חכמה למדי!" ואז הוספתי: "כאשר מהנדס גומר לבנות גשר, העובדה שחתול עבר על הגשר החדש אינה מהווה הוכחה בשבילו שהגשר הינו חזק וסולידי די צרכו: רכבת כבדה צריכה לעבור עליו כדי להוכיח את חוזקו. העובדה שאתה יכול להיות אתאיסטי כאשר הכול הולך כשורה, איננה מוכיחה ואיננה מאשרת שהאתאיזם הוא אמת. האתאיזם לא יחזיק מעמד בשעת משבר גדול!"

השתמשתי גם בספרי לנין כדי להוכיח לו, שאפילו לנין, אחרי שהפך ראש ממשלת ברית המועצות, נהג להתפלל כאשר הדברים לא הלכו כשורה! אנחנו שקטים וסבלניים, ויכולים להמתין בשקט לראות את התפתחות המאורעות. הקומוניסטים הינם אנשים חסרי סבלנות ובלתי שקטים, המכריזים כל פעם מחדש תעמולות אנטי-דתיות. אך על ידי כך מאשרים הם את דברי אוגוסטינוס הקדוש: "לב האדם לא ימצא את מנוחתו עד שימצא אותך, אלהי!"

מדוע אפשר לרכש למשיח אפילו את הקומוניסטים.

באם קהילת המחותרת תקבל את עזרתם של המאמינים החיים בארצות החופשיות, היא תרכוש את לבבות הקומוניסטים, ובכך ייתרמו רבות לשינוי פני העולם.

היא תרכוש אותם, כי להיות קומוניסטי הינו דבר שנוגד לטבע האנושי אפילו כלב הפץ בעצם אשר תהיה שלו בלבד! לבבות הקומוניסטיים מתמרדים נגד המשחקים שהם נאלצים לשחק ונגד השטויות בהן נאלצים הם להאמין. כאשר אומרים קומוניסטים באופן אינדיבידואלי כי "החומר הוא הכל, כי אין אנו בני אדם אלא תישלובת של כימיקלים המורכבים בצורה מסויימת, וכי אחרי המוות נהפכים אנו שוב למלחים ולמינרלים", די לשאול אותם: "כיצד תסבירו, למשל, את העובדה, שקומוניסטים בכל מיני ארצות הקריבו את חייהם עבור האידיאלים שלהם? האם יש ל"תרכובת של כימיקלים" כזו, אידיאלים? היכולים "מלחים ומינרלים" להקריב עצמם לטובת האחרים?" לשאלה כזו אין כל תשובה בפיהם.

והברוטליות שלהם! בני האדם לא נבראו לחיות כמו חיות טרף, והם אינם מסוגלים לחיות כמו בהמות זמן ממושך מדי. ראינו זאת כאשר התמוטט המשטר הנאצי. רבים מהנאצים התאבדו, ואחרים, לעומתם, חזרו בתשובה והתוודו על חטאייהם.

יש גם משהו חיובי בבעית האלכוהוליזם הגדולה, השוררת בארצות הקומוניסטיות. בנטיה לשכרות מוסתרים געגועים לחיים אחרים, טובים יותר, אותם אין ביכולתו של הקומוניזם לתת; הרוסי מחפש חיים בעלי עומק רב יותר מאשר יש לו. ומשום שהוא איננו מוצא אותם בשום מקום, כי אין בכוחו של הקומוניזם להעניק לו, הוא מחפש אותם באלכוהול. השתייה לשכרה הינה ביטוי לגועל, לבחילה ולסלידה מפני החיים החייתיים והאכזריים, אותם נאלץ הוא לחיות במשטר זה. לכמה רגעים משחרר אותו האלכוהול מכל אלה, כפי שהאמת יכולה היתה לשחרר אותו לנצח, לו רק ידע אותה!

פעם, בתקופת הכיבוש של הצבא האדום בארצנו, הרגשתי שעלי להכנס לפונדק אחד. ביקשתי מאשתי שתלווה אותי. כאשר נכנסנו, ראינו סרן רוסי ורובה שלוף בידו, שאיים על הנוכחים ודרש שתיה. משסרבו להגיש לו שתיה נוספת, היות והוא היה כבר שיכור לחלוטין, היה כל אחד שרוי בחרדה ובפאניקה. נגשתי לבעל החנות, ובקשתי להגיש לסרן הרוסי שתיה נוספת. הבטחתי לו כי אני עצמי אשב לידו ואדאג לכך שישאר

בשקט. וכך הוגש לנו בקבוק אחד. על השולחן היו 3 כוסות. קודם מילא הקצין בנימוס את כל שלוש הכוסות... ואחר כך רוקן את כל שלושתן. אשתי ואני לא שתינו. למרות שהיה שתוי מאוד, שכלו עוד פעל. הוא התרגל לאלכוהול. שוחחתי עמו על המשיח, והוא הקשיב אלי בקשב בלתי צפוי. לבסוף אמר לי: "אתה אמרת לי מי אתה; אומר לך כעת, מי אני: הנני כומר אורתודוקסי לשעבר. הייתי בין הראשונים בארצנו שהתכחשתי לאמונתי באלהים כאשר החלו הרדיפות הגדולות נגד המאמינים, בימי סטלין. הלכתי מכפר לכפר כדי לקרוא, להכריז ולנאום שאין אלהים, וכי אני "מודה ומתוודה" שככומר — "אני הייתי רמאי — אמרתי, וכמוני היו כל שאר הכמרים". ובגלל שהעריכו מאוד את התלהבותי למען עבודתי זו, העלו אותי לדרגת קצין במשטרה החשאית. העונש שהיה עלי לקבל מידי האלהים על חטאתי היה, שבמו ידי נאלצתי להרוג מאמינים באלהים ובמשיח, לאחר שעניתי אותם. כעת, שותה אני ושותה, כדי לשכוח את מעשי, אך לשוא: המשקה איננו נותן לי שלוה. כבר קרוב לעשרים שנה עברו מאז פשטתי את גלימת הכמורה ולבשתי את מדי הקצין, אך אינני מסוגל למצוא מנוחה: "משום כך, אני מתמכר לכוהל!" רבים מהקומוניסטים מתאבדים. כך עשו גם המשוררים הגדולים שלהם, אסאנין ומיאקובסקי. כך עשה גם הסופר הדגול שלהם, פאדאב, מיד לאחר כתיבת ספרו "האושר", בו הסביר כי האושר האמיתי מצוי בעבודת יום ולילה למען הקומוניזם. הוא עצמו נעשה כה מאושר על ידי שיטתו זו, עד שירה בעצמו לאחר שגמר את כתיבת הספר! נפשו לא יכלה עוד לשאת שקר גדול שכזה!

ג'ופה וטומקין, מנהיגים קומוניסטים דגולים ולוחמים למען הקומוניזם בזמן הצאר — לא יכלו אף הם לשאת את מראה הקומוניזם במציאות, וסיימו את חייהם בהתאבדות.

הקומוניסטים אינם מאושרים. כאלה היו גם הרודנים הגדולים שלהם. כמה אומלל היה סטאלין! לאחר שהוציא להורג כמעט את כל חבריו, בילה את שארית שנותיו בפחד ובחרדה מתמדת מפני האפשרות שלבסוף ירעילו אותו חבריו הנותרים או שיחסלו אותו בצורה אחרת. היו לו שמונה חדרי שינה,

אותם אפשר היה לנעול בלילה בצורה הרמטית כמו כספות בנקים. איש לא ידע מעולם באיזה חדר משמונת חדרי השינה שלו ישן היה בלילה זה או אחר. סטאלין לעולם לא היה נוגע באוכל שהוגש לו, בטרם טעם הטבח מן האוכל בנכחותו. לא, הקומוניזם אינו עושה אף אדם מאושר, אפילו לא את הרודנים השולטים. גם הם זקוקים לישוע!

אם נצליח להפיל את הקומוניזם, נשחרר על ידי כך לא רק את קורבנותיו, כי אם גם את הקומוניסטים עצמם.

עדת המחתרת הינה התשובה והפתרון לצורך העמוק ביותר של אומותינו המשועבדות. העזרה לעדת המחתרת — פירושה הנחתת מכה ניצחת לקומוניזם. עזור לה!

הסימן האופייני לעדת המחתרת הינו רציניותה באמונה. רועה עדה אחד, הכותב בפסבדונים ושאנו נכנה אותו בשם ג'ורג', מספר בספרו אודות עדת המחתרת את המקרה הבא:

יום אחד ביקר סרן בצבא האדום אצל כהן דת אחד בהונגריה, וביקש לראות אותו ביחידות. הקצין היה צעיר מאוד ומצוחצח, ונראה גאה מאוד על מעמדו ככובש. כאשר נכנס לחדר קטן יחד עם רועה העדה, והדלת נסגרה מאחוריהם, הצביע הוא על צלב שהיה תלוי על הקיר. "אתה הרי יודע שדבר זה הוא שקר" אמר הקצין למאמין. הרי זוהי רק שיטה של רמאות, בה אתם מרמים את העם המסכן ועל ידי כך מאפשרים לעשירים להחזיק אותם בחושך. אבל עכשיו, כששנינו כאן לבדנו, תודה בפני שאתה מעולם לא האמנת באמת שאכן ישוע מנצרת בן אלהים הוא!"

המאמין חייך: "אבל, בני, בודאי שאני מאמין. זו האמת!" "אל תצחק ממני!" — זעק לעברו הקצין. "זהו דבר רציני, אל תלעג לי!" ובאומרו זאת, שלף את אקדחו והצמיד אותו לגופו של כוהן הדת. "אם לא תצהיר בפני, עכשיו, שזהו שקר — אירה בך!"

"אין אני יכול להצהיר זאת, כי לא תהיה זו אמת. אדוננו ישוע המשיח הוא באמת בן האלהים!" — אמר רועה העדה. ואז, זרק הקצין הרוסי לפתע את אקדחו על הארץ וחייב את איש האלהים, כשדמעות זולגות מעיניו.

"זוהי אמת!" צעק. "זאת אמת, וגם אני מאמין כי זו אמת, אבל לא יכולתי להיות בטוח שאנשים מאמינים מוכנים למות למען אמונה זו, עד אשר ראיתי זאת במו עיני! כמה שאני אסיר תודה לך! אתה חיזקת את אמונתי מאוה, וכעת, מוכן גם אני למות עבור המשיח. אתה נתת לי את הדוגמא לכך!" שמעתי גם על מקרים אחרים הדומים לזה. כאשר נכנס הצבא האדום לארצי אחרי מלחמת העולם השנייה, התפרצו יום אחד שני חיילים רוסיים לתוך כנסייה ואקדחיהם שלופים בידיהם. הם אמרו: "אין אנו מאמינים באמונתכם, כל אלה שלא יכחישו מיד באמונתם, נירה בהם במקום! אלה המוכנים להתכחש לאמונתם, שיעברו מיד ימינה!" אחדים עברו לצד ימין. הם נצטוו לעזוב את הכנסייה מיד וללכת הביתה. הם יצאו בן-רגע כדי להציל את חייהם. וכאשר נשארו הרוסים לבדם עם המאמינים שנותרו, חיבקו הללו אותם באומרים: "ובכן, גם אנחנו מאמינים בישוע המשיח, אך חפצנו בהתחברות רק עם אלה המוכנים למות למען האמת!"

אנשים כאלה הם לוחמי הבשורה בארצותינו אנו. והם לא רק לוחמי הבשורה: הם גם לוחמי החרות!

בבתים רבים במערב מצאתי מאמינים המוכנים לבזבז שעות ארוכות ויקרות, בהאזנה למוסיקה ריקה מכל תוכן. אמנם, גם בביתנו אפשר לפעמים לשמוע מוסיקה מתוך מקלט, ובקולי קולות, אך יהיה זה רק כאשר מכריזים שם את בשורת דבר ה' וכאשר מדווחים על פעילותה של עדת המחתרת; וזאת — כדי שהשכנים לא יוכלו לשמוע, ולהלשין אחר כך למשטרה החשאית.

איזו שמחה היתה לנו כאשר פגשנו — לעתים רחוקות — באיזשהו מאמין משיחי רציני מהמערב!

כותב שורות אלה הינו אדם פשוט בלבד: אך הוא קולם של אלה אשר נבצר מהם להשמיע קולם: של אלה אשר פיותיהם סגורים ונעולים בשל פחד וטרור. זהו קולה של עדת הדממה, אותה אין איש מייצג במערב. בשמם מבקש אני מכם: אנא, גלו יותר רציניות בענייני האמונה ובטיפולכם בענייני המשיחיות! התפללו — ותנו עזרה למאמינים הסובלים בקהילת המחתרת בארצות הקומוניסטיות!

אנחנו נצליח לרכוש את הקומוניסטים לה': קודם כל, מפני שאלהים הוא לציידנו, ושנית, — מפני שהשליחות שלנו היא התשובה לצרכים העמוקים ביותר של לב כל אדם.

לא פעם הזדמן לי לפגוש בקומוניסטים שהיו בבתי סוהר של הנאצים והתוודו בפני, שבשעות המצוקה התפללו לאלהים. ראיתי אפילו קצינים קומוניסטיים שמתו והשם "ישוע, ישוע" על שפתותיהם!

אנו ננצח, כי כל המורשת התרבותית והמסורתית של עמנו נמצאת לציידנו. הרוסים יכולים להחרים כל ספרות הכתובה על ידי משיחיים בימינו. אך ישנם ספריהם של טולסטוי ודוסטויבסקי, ומאמינים מוצאים גם את אור המשיח. וכן הדבר עם הסופר ג'טה במזרח גרמניה, סינקייביץ בפולניה, ואחרים. סיפורו של אחד מגדולי הסופרים בארצנו ומוכר בשם "חיי הקדושים" פורסם תחת כותרת "אגדת הקדושים". אבל אפילו תחת שם מסולף זה, מוסיפה דוגמת חיי הקדושים לתת השראה.

הם לא יכולים להחרים רפרודוקציות של ציורים מאת רפאל, מיכאל אנג'לו, או ליאונרדו-דא-וינצ'י, ולהוציאם מהיסטוריה של האמנות העולמית! והציורים המפורסמים הללו מדברים על המשיח.

כשאני משוחח עם קומוניסט אודות המשיח — הרי עצם הצורך הרוחני העמוק שיש בנפשו — הוא הוא אשר בא לעזרתי. ואז, הקושי של איש כזה איננו בהמצאת תשובות לנקודות הוויכוח שלי: הקושי הגדול שלו ברגעים כאלה הינו השקטת קול מצפוניו, העומד תמיד לצדי. הכרתי אישית פרופסורים למרכסיזם אשר, לפני שהירצו הרצאה אתאיסטית, התפללו לאלהים שיעזור להם בכך! ראיתי קומוניסטים שהלכו להשתתף באסיפות חשאיות של עדת המחתרת הרחק מהעיר. כאשר נתפסו על ידי הבולשת, שקרו והכחישו כי אכן היתה כוונתם ללכת להתפלל עם המאמינים במחתרת. אחרי כן בכו בכי מר על שלא היה להם האומץ להיות נאמנים לאמונה שהכניעה אותם ללכת לאסיפת המאמינים. אך, אחרי הכל, הם רק בני אדם...

וכאשר מתחילה האמונה להניב פרי בליבו של מישהו, — ותהיה אמונתו

פרימיטיבית כאשר תהיה — תגדל היא ותתפתח יותר ויותר. אנחנו בטוחים כי האמונה תנצח, היות ואנו, מהעדה הנסתרת ראינו אותה מנצחת שוב ושוב.

ישוע המשיח אוהב את הקומוניסטים. הם יכולים ומוכרחים להירכש עבורו. ורק עדת המחתרת יכולה לרכוש אותם. כל מאמין שחפץ לשמח ליבו של ישוע ולהביא לישועת האנושות כולה, יעזור נא לתמוך בעדת המחתרת. ישוע המשיח אמר "לימדו את כל העמים". הוא מעולם לא אמר להיעצר לפני מסך הברזל! נאמנותנו לאלהים ולתפקידנו הגדול להפיץ את בשורת הישועה — מחייבת אותנו להגיע גם לארצות שמעבר למסך הברזל — מקום בו אנשים חיים חיי עבדות במשטר הקומוניסטי!

ונוכל לרכוש אותם אם נשתף פעולה עם קהילת המחתרת שכבר פועלת שם!

עדת הדממה מורכבת משלוש קבוצות אנשים.
הקבוצה הראשונה:

רועי עדה וכהני דת שהוחרמו על ידי הקומוניסטים

שלוש קבוצות מרכיבות, כאמור, את קהילת המחתרת בארצות הקומוניסטיות: הקבוצה הראשונה מורכבת מאלפי רועי עדה ואנשי כמורה לשעבר, אשר הורחקו מכנסיותיהם ומצאן מרעיתם בשל סירובם לשתף פעולה עם המשטר ולהתפשר על חשבון הבשורה. מטיפים רבים וכהני דת אלה עברו שנים ארוכות של עינויים בבתי כלא למען אמונתם. וכאשר שוחררו... הצטרפו מיד לעדת המחתרת כדי להמשיך בתפקידם הקדוש — בצורה חשאית ויעילה יותר. למרות שהקומוניסטים חיסלו את כנסיותיהם, או שהחליפו אותם בכהני דת נאמנים יותר לשלטון, ממשיכים הם לעבוד ולהפיץ את דבר ה' בצורה יעילה עוד יותר מקודם על ידי דרשות באסיפות חשאיות במרתפים, במחסנים שאינם בשימוש, בחדרי עליה, בשדות וביערות בלילות — או בכל מקום אחר, בו, מתאספים מאמינים בחשאי. אנשים אלה הינם הקדושים של ימינו שאינם

פוסקים מפעילותם למען ה' אפילו תחת סיכון של מעצרים מחודשים, עינויים, ואולי אף מות על קידוש השם!

הקבוצה השנייה:

העדה המורכבת ממאמינים פשוטים מן השורה.

החלק השני של קהילת המחתרת הינו "הצבא" הענקי של המאמינים הפשוטים, גברים ונשים, המקדישים את חייהם לעבודת האל. יש להבין: אין למצוא בארצות אלה משיחיים "מתוך הרגל", משיחיים פושרים, או כאלה המשרתים את האלהים בלב מחולק: כי המחיר שעליהם לשלם עבור אמונתם, הוא גדול מדי! יש גם לזכור, כי הרדיפות — וההיסטוריה מדברת עליהן — חיזקו תמיד את המאמין, והפכוהו למאמין המעיד בתעוזה על אמונתו, והרוכש נפשות למשיחו.

רדיפות הקומוניסטים הינן חרב פיפיות: הן יצרו משיחיים רציניים יותר, נאמנים יותר לה', כמותם אפשר רק לעתים נדירות למצוא בארצות החופשיות. הם פשוט אינם מבינים כיצד אפשר להיות מאמין במשיח ללא שאיפה לרכוש עבורו כל אדם העובר ברחוב!

העתון הרוסי הקרוי "הכוכב האדום" התקיף את המאמינים ברוסיה, באומרו כי "משתחווי ישוע אוהבים לתקוע ציפורניהם בכל אדם". אך האמת היא, כי חייהם של המשיחיים שם הינם כה מלאי זוהר, טוב לב וחמלה, שהם רוכשים בהם את אהבתם ואת הערצתם של שכיניהם.

בכל כפר או עיירה, המשיחיים הינם התושבים האהובים והאהודים ביותר על כולם. כאשר אם אחת בשכונה או בכפר חולה מדי מכדי לטפל בילדיה, תהיה האם המשיחית תמיד זאת אשר תחיש את עזרתה ותטפל בילדיה של החולה. כאשר אדם חולה מכדי לצאת ליער ולחטוב את העצים הנחוצים לחימום ביתו ומשפחתו, יהיה השכן המאמין תמיד זה אשר יעשה זאת בשבילו. הם "חיים" את משיחיותם — אמונתם היא אמונה חיה ומעשית, וכאשר הם מתחילים להעיד

על טובו ורחמיו של המשיח, מקשיבים שכניהם ומקבלים עדותם באימון, כי הם ראו את המשיח בחייהם של המעידיים. והואיל ורק לאנשי כמורה בכנסיה, לאלה שמונו רשמית על ידי השלטונות, מותר להעיד על האמונה, — קורה שמיליוני משיחיים, אנשים מן השורה המלאים התלהבות ואהבה לבריות בכל פינות העולם הקומוניסטי — רוכשים נפשות, מעידים ומפיצים את הבשורה במקומות ציבוריים, בשווקים, ליד הבארות, ובכל מקום בו נמצאים או מזדמנים להיות. העתונים הקומוניסטים נאלצים להודות שקצבים משיחיים מברייחים קטעי בשורה בתוך ניר האריזה של הבשר אותו הם מוכרים. הם מתאוננים שנתפסו מאמינים העובדים בבתי דפוס קומוניסטיים, שחדרו למקומות עבודתם בחשכת ליל, בחשאי, והדפיסו אלפי חוברות של ספרות משיחית. אחרי כן — התגנבו החוצה עם גמר העבודה בטרם עלות השחר. העתונות הקומוניסטית נאלצת להסכים כמו כן, כי ילדים מאמינים במוסקווה קיבלו בשורות מ"איזשהו מקור בלתי ברור" וכן גם קטעים מהתנ"ך, הכתובים ביד. הילדים שמו אחר כך את החוברות האלה בכיסי המעילים של מוריהם שהיו תלויים במלתחות בתי הספר. מספר הלוחמים האלה, גברים כנשים, מאמינים מן השורה, גדול הוא מהימנות, בארצות הקומוניסטיות, וכולם מהווים כוח גדול, יעיל מאוד של רוכשי נפשות!

בקובה הקומוניסטית, סיפרו שליחי בשורה לשעבר כי "איזשהי כנסיה חשאית, המורכבת ממאמינים פשוטים מן השורה" קמה ופועלת מאז נעצרו כל אנשי הכמורה ורועי עדה הנאמנים, שסרבו להתפשר עם הקומוניסטים והוחלפו באחרים, שהם "אנשי אמונו של השלטון". מיליוני מאמינים פשוטים אלה, שהקדישו את חייהם לעבודת האלהים ולהפצת הבשורה, הינם מאמינים מלאי התלהבות ונאמנות לאלהים ולמושיעם, שטוהרו באש הרדיפות, בה קיוו הקומוניסטים לשבור את רוחם ולהרוס את אמונתם. אך, לבסוף, השיגו תוצאות הפוכות מאלה המקוות!

הקבוצה השלישית:

כזהני דת ורועי עדה, אותם לא הצליחו השלטונות להשתיק ולפתות כי יעברו לצידם.

החלק השלישי והעיקרי של קהילת המחתרת הינו המספר הגדול של כהני דת ורועי עדה הנאמנים למצפונם, המשרתים עדיין בכנסיות הרשמיות. יש לדעת, כי עדת המחתרת אינה בהכרח גוף נפרד לגמרי מהכנסיה הרשמית. ברבות מן הארצות הקומוניסטיות, פועלים רבים מכהני דת ורועי העדה הרשמיים גם בחשאי, למען קהילת המחתרת. בכמה מהארצות האלה מעורבות שתי כנסיות אלה עד ללא הכר. רועי עדה אלה אינם מורשים לבשר על המשיח מחוץ לכנסיותיהם הקטנות, בעלות החדרון האחד. אסור להם לארגן אספות לילדים או לנוער, לאנשים שאינם מאמינים, או לאלה החרדים לבוא. אסור להם אפילו להתפלל עבור חולים בבתיהם. הם מוגבלים בכל צעד ושעל על ידי החוקים במדינה, העושים את כנסיותיהם למן "גוף ללא רוח". לעתים קרובות, אנשי אלהים אלה, הנתקלים בחוקים חמורים העושים הכרזות גדולות על "חופש הדת" כביכול רק לנושא ללעג, מסכנים ביודעין את חרותם, בכך, שהם לוקחים על עצמם עבודה מקבילה וחשאית במחתרת, המאפשרת להם להרהיק לכת ולעשות הרבה יותר למען עבודת ה' משמותר להם על ידי ההגבלות — מלמעלה — בכנסיתם הרשמית. אנשים אלה מבשרים את דבר ה' בחשאי לילדים ולנוער. הם מטיפים את הבשורה בסודיות בבתי פרטיים של משיחיים, ובמרתפים בהם מתאספים המאמינים — במחתרת. הם מקבלים ומפיצים בסודי-סודות ספרות משיחית לנמשות הצמאות לדבר האלהים. הם מסכנים את חירותם פעמים אין ספור, מזלזלים בחשאי בהגבלות הרשמיות, ומשרתים את הנפשות הכמהות לבשורה שבסביבתם. לכאורה, נכנעים הם ומצייתים לרשויות, אך, למעשה, מפיצים את הבשורה תחת סיכון גדול לחירותם ולחיהם; כי, למעשה, "חותרים" הם תחת חוקי הרשויות. רבים מאלה נתפסו אמנם ונעצרו לאחרונה ברוסיה, ולפי האינפורמציה האחרונה שבידינו, גם בארצות אחרות שמאחורי מסך הברזל. הם קיבלו מאסר לכמה

שנים, אחדים עם עבודת פרך. ובארצות האלה, פירושה של שהיה בכלא הוא עינויים וסבל פיזי ונפשי כל יתואר. הם — מהווים את הקבוצה השלישית והחיונית של קהילת המחתרת.

כהני דת ורועי-עדה לשעבר — שנרדפו והוחרמו על ידי הקומוניסטים; המאמינים מן השורה; רועי עדה ואנשי כמורה רשמיים שעובדים במקביל, ובצורה מורחבת וחופשית הרבה יותר משמתיר רישיון ההטפה: כל אלה הם העובדים של עדת המחתרת. ועדת המחתרת זו תוסיף להתקיים ולפעול ביעילות עד אשר יפול הקומוניזם!

בארצות אחדות, יכולה קבוצה אחת משלוש קבוצות האמורות להיות פעילה יותר מהשניה, בהתאם לתנאים; אך כולן עובדות תוך סיכונים גדולים — למען המשיח.

לאחר כל אלה, אספר לכם כי קראתי פעם מאמר שנכתב על ידי אדם הנוסע לעתים קרובות לארצות הקומוניסטיות, והמתעניין מאוד בענייני דת. ובמאמרו כותב הוא כי "לא פגש עוד בשום קהילת מחתרת!" דומה הדבר, לתייר הנוסע בארצות אפריקה המרכזית, בין השבטים הפרימיטיביים ואומר בחזרו לארצו: "חקרתי ביסודיות ושאלתי את בני שבטים אלה אם נכון הדבר, שהם מדברים בפרוזה. אך כולם ענו לי בשלילה". האמת היא, כי הם מדברים כולם בפרוזה מבלי לדעת כי אמנם פרוזה היא.

המאמינים של התקופות הראשונות למשיחיות לא ידעו כי הם משיחיים. אם היו נשאלים אודות אמונתם ודתם, היו אומרים כי הם יהודים, ישראלים, מאמינים בישוע מנצרת כמשיח ישראל, שהם "אחים", "קדושים" (כפי שקוראת הברית החדשה לכל המאמין בישוע המשיח), "ילדי האלהים", וכו'. כי השם "משיחיים" ניתן להם הרבה יותר מאוחר, לראשונה על ידי אנשים באנטיוכיה. פרט לזאת, היה זה שם גנאי במקורו, כמוהו ככינויים רבים אחרים. (ר' מעשי השליחים י"א: 26). אף אחד מתלמידי לותר לא ידע בזמנו כי "לותרני" הוא. לותר עצמו אף מחה בחריפות נגד כינוי זה, בזמנו עבור תלמידיו!

"קהילת המחתרת" או "עדת המחתרת" אלה הם שמות שניתנו על ידי הקומוניסטים בעצמם, וכמו כן על ידי חוקרים מערביים שהתעניינו במצב הדת

במזרח, לארגון החשאי שנוצר בצורה ספונטנית בכל ארצות הקומוניסטיות. המאמינים העובדים למען קהילת המחתרת אינם מכנים את אירגונם בשם זה. הם קוראים לעצמם משיחיים, או מאמינים, או ילדי אלהים (ראה יוחנן א': 11-12). אך הם פעילים בעבודה מחתרתית, נפגשים במחתרת, הם מפיצים את הבשורה באסיפות מחתרתיות, בהם משתתפים לפעמים אפילו אותם התיירים המכריזים אחר-כך כי "לא ראו שום כנסיה במחתרת!" זהו שם בלתי מתאים, שניתן להם על ידי המתנגדים לאמונה מחד, ועל ידי אלה המתבוננים באהבה ובהערצה בארגון חשאי נפלא זה, מאידך.

אפשר לנסוע שנים רבות בארצות המערב מבלי לגלות שום רשת ריגול סובייטית הפועלת שם. אך דבר זה אינו מהווה הוכחה שרשת ריגול כזו אמנם איננה קיימת! ההסבר הוא פשוט: אנשיה אינם טפשים עד כדי כך, שיגלו עצמם לעיניהם הסקרניות של התיירים, העלולים בתמימותם להפילם בפת, בעל כורחם.

בפרק הבא אצטט כמה קטעים מהעתונות הסובייטית, המוכיחים את קיומה של כנסיה מחתרתית נועזת זו, ואת חשיבותה, הגדלה והולכת.

המשיחיות מביסה את הקומוניזם

בפרקים הקודמים סיפרתי על נסיוני להפיץ את בשורת ישוע המשיח בחשאי בקרב הצבא האדום שפלש אז בארץ-מולדתי. פניתי אל מצפונכם לעזור להפיץ את בשורת המשיח אל הקומוניסטים וכן לעמים, אותם מחזיקים הללו בעבדות.

האם נדמה לכם כי אתגרי זה הינו "בגדר חזון בלתי מציאותי" ובלתי מעשי? האם אמנם קיימת קהילת המחתרת ברוסיה כעת וגם בארצות אחרות, המשועבדות תחת עול הקומוניזם? האם העבודה המחתרית עדיין אפשרית עכשיו?

על שאלות אלה נוכל, לשמחתנו הרבה, לענות בחיוב.

לא מזמן, חגגו הקומוניסטים 50 שנה לעלייתם לשלטון. אך ניצחונם זה הינו אות לכישלון חרוץ. המשיחיות ניצחה — ולא הקומוניזם, חסר האלהים! העתונות ברוסיה, — אותה קורא אירגוננו בצורה סדירה ויסודית — מלאה אינפורמציה אודות עדת המחתרת. זוהי הפעם הראשונה שעדת המחתרת התחזקה בצורה כזו, שהיא פועלת אפילו כמעט בגלוי, ודבר זה מפחיד את הקומוניסטים עד מאוד. אינפורמציה שמגיעה אלינו ממקורות אחרים מאשרת את הדוחיים המתפרסמים על ידי העתונות הקומוניסטית. וזכור-נא; קהילת המחתרת דומה לקרחון: היא נמצאת על פי רוב מתחת לפני השטח, אך חלק קטן ממנו נראה גם מבחוץ.

בדפים הבאים אתן סקירה קצרה על החדשות החשובות ביותר. ב-7 לנובמבר 1966, באיזור שוהומי (קאוקזים), אירגנה קהילת המחתרת אספה גדולה תחת כיפת השמיים. מאמינים רבים באו מערים אחרות כדי להשתתף בה. אחרי הדרשה, קיבלו 47 אנשים צעירים את ישוע המשיח כמושיעם, ונטבלו בו במקום בים השחור, בדיוק כמו בימי התנ"ך. לא היה לפני כן שום זמן

ללימוד כתבי הקודש. אחרי חמישים שנות רודנות קומוניסטית, תקופה בה לא הורשתה קריאת כתבי הקודש או ספרות משיחית כל-שהיא, ומבלי שיודמן לאיש ללמוד באיזשהו בית ספר לתנ"ך (ובטוחני כי לא היה לאיש מקהילת המחתרת איזה תואר בתיאולוגיה!). אך כזה היה גם פיליפוס, אחד מתלמידי ישוע. וכאשר אחד משרי חבש, עמו החל רק כשעה קודם לכן לשוחח אודות המשיח, שאל אותו: "הנה מים, מה ימנעני מהיטבל?" — ענה לו פיליפוס: "... אם מאמין אתה בכל לבבך, מותר לך". (ר' מעשי השליחים ח: 36-37), וירדו שניהם מיד למים, והמאמין החדש נטבל בו במקום.

יש מספיק מים בים השחור, וקהילת המחתרת החלה שוב להשתמש בשיטות בהן השתמשו המאמינים בימי ראשית המשיחיות.

"אוצ'יטלסקאיא גזטא", מה-23 לאוגוסט 1966, מודיע לנו כי בעיר רוסטוב-על-דון, אירגנו בפטיסטים, אשר סרכו לרשום את קהילתם בהתאם לחוק ולציית ל"מנהיגיהם", שנתמנו על ידי השלטונות הקומוניסטיים, הפגנה ברחוב. היה זה ב-1 למאי. וכפי שישוע המשיח פעל את נפלאותיו דווקא בימי השבת, על מנת לעמוד נגד מתנגדיו, הפרושים, כן בוחרת קהילת המחתרת דווקא בימים בהם הקומוניסטים חוגגים את חגיהם, כדי לעמוד נגד החוק הקומוניסטי.

ה-1 במאי הינו היום בו מארגנים הקומוניסטים תמיד את הפגנותיהם הגדולות, וכל אחד חייב להשתתף בהם. אך, הפעם, הופיע ברחובות גם הכוח הגדול השני ברוסיה — קהילת המחתרת!

כ-1500 מאמינים באו. אהבת האלהים בלבד היא שאילצה אותם לבוא. הם ידעו כי בכך מסכנים הם את חירותם. הם ידעו כי בכלא יהיו חרפת רעב ועינויים מנת חלקם. כל מאמין ברוסיה יודע את "המיסמך הסודי" (מניפסטו) שהודפס והופץ על ידי המשיחיים האוונגליקליים בעיר ברנאול, בו מסופר באיזו צורה קיבלה האחות תמרה, המאמינה מהכפר קולונדה, את ההודעה שבעלה מת בכלאו. כעת הפכה היא לאלמנה עם 4 יתומים קטנים. כאשר קיבלה מרשויות הכלא את גופת בעלה, שמת בעינויים בשל היותו משיחי, עדיין יכלה לראות בבירור את סימני האזיקים בידיו. כפות ידיו, אצבעותיו

וכן כפות רגליו היו שרופות בצורה זוועתית. בבטנו התחתונה נראו סימנים ברורים של דקירות סכין. רגלו הימנית היתה נפוחה כולה. על שתי רגליו גם יחד נראו סימני מכות אכזריות. הגופה כולה היתה מלאה פצעים וחבורות, תוצאות המכות המחרידות שקיבל, ושהביאו לבסוף למותו, בשל עדותו הנאמנה והנועזת על אמונתו.

כל אחד ממאמיני רוסטוב-על-דון שהשתתפו בהפגנה הפומבית הזו ידע כי זה יכול היה להיות גם גורלו. ובכל זאת הם — באו!

אך הם גם ידעו כי קדוש זה, שהקריב את חייו על קידוש השם רק שלושה חודשים לאחר ששב לאלהים בתשובה, נקבר בטקס בו השתתפה קבוצה גדולה של מאמינים שנשאו עמם כרוזים, עליהם כתוב היה: "כי המשיח הוא חיי והמות רווח לי"; (אל הפילפיים א': 21) "ואל תיראו מן ההורגים את הגוף, ואת הנפש לא יוכלו להרוג" (ראה מתי י: 28); "... וארא מתחת למזבח את נפשות הטבוחים על דבר האלהים ועל העדות אשר היתה להם" (חזון יוחנן ר': 9).

דוגמתו של הקדוש הזה, שמת למען המשיח, היתה למקור השראה גדול למאמינים אלה מרוסטוב-על-דון. הם התאספו ברחוב מסביב לבית קטן. אנשים היו בכל מקום — אחדים על הגגות, אחרים עלו על העצים, כמו זכאי שבכשורה (ר' לוקס י"ט). שמונים אנשים קיבלו את המשיח כאדון חייהם וכמושיעם, ורוכבם — צעירים. עשרים ושלושה מתוך שמונים אלה, היו קומסומוליסטים לשעבר (חברים באירגון הנוער הקומוניסטי ברוסיה). המאמינים חצו את העיר כולה והתקדמו לקראת הנהר דון, ושם נערך טקס הטבילה ההמוני. מכוניות גדושות אנשי המשטרה החשאית הגיעו וכיתרו את המאמינים על שפת הנהר. הם חפצו לעצור את המנהיגים, כי הרי בלתי אפשרי היה לנסות לעצור את כל 1500 המשתתפים!

אך המאמינים נפלו מיד על בירכיהם ושם, בתפילה קולקטיבית, אדירה ולוהטת, התפללו לאלהים שיגן על בני קהילתו ושיאפשר להם לקיים אסיפתם ביום זה. אחרי כן, נעמדו האחים והאחיות — כולם צמודים כתף-אל-כתף, כיתרו את מנהיגיהם שניהלו את האספה, בתקווה למנוע בכך בעד המשטרה

מלעצור אותם. האוירה היתה מתוחה ומחושמלת... "אוציטלסקאיא גאזטא" כותב כי לאירגון הבפטיסטי "הבלתי רשמי" ברוסטוב יש אפילו בית דפוס מחתרתי משלהם. כ"הכת הבפטיסטית" ברוסיה כוללת בתוכה את כל המאמינים, גם הנקראים אונגליקליים ופנטקוסטליים). מודפסות חוברות בהן נקראים בני הנוער המאמינים לעמוד איתנים ונועזים בעד אמונתם! באחת החוברות המחתריות הללו, מעודדים הורים משיחיים לעשות דבר, שגם לדעתי הוא טוב מאוד: "קחו אתכם את ילדיכם להשתתף בטקסי קבורה, על מנת ללמדם לא לדאוג לדברים החולפים שעלי אדמות". כמו כן, מתבקשים הורים לתת חינוך משיחי לילדיהם כתרופות-נגד לאתאיזם, בו מורעלים הילדים והנוער בבתי הספר, מגיל הגן ועד לאוניברסיטאות. והעתון מסיים את מאמרו באומרו: "מורים מתערכים בארצנו בצורה כה בישנית והססנית בחייהן של המשפחות, בהן מטמטמים את הילדים ועושים מהם אידיויטים, על ידי החינוך הדתי אותו מקבלים מידי הוריהם" (!!!)

ועוד מספר "עתון המורה" דבר שארע במשפטם של חברי קהילת המחותר שנתפסו בביצוע טקסי טבילה בחשאי. "המאמינים הצעירים שהוזמנו כעדים התייחסו בזלזול לבית הדין הקומוניסטי. הם התנהגו בצורה פנטית. נשים צעירות התבוננו בהערצה רבה אל האשמים ובכוז על הקהל האתאיסטי שנוכח באולם בית המשפט".

חברי קהילת המחותר סיכנו עצמם, והיו מוכנים לקבל מכות ומאסרים במקום, כדי לפנות לרשויות ולבקש יותר חופש, בהפגינם ליד בנין מרכז המפלגה הקומוניסטית ברוסיה. בידנו מסמך סודי של ועדת הכנסיות האונגליקליות-בפטיסטיות "המחותריות" שהוכרה מברית המועצות. הוא מגנה את הגוף הרשמי בארצם, הקרוי "ועד האיחוד הבפטיסטי" אשר מונה על ידי שלטונות הקומוניסטים ומנוהל על ידי הכוגד קארב, המריע והמשבח את "ההומניטריות" של רוצחי-ההמונים ומהלל את "החרות" השוררת שם ב"חיים ברוסיה כיום" (ברטסקי-וסטניק 1963, 6).

המסמך הוברח למערב בצינורות חשאיים. באותו מסמך סופר לנו אודות הפגנת גבורה פומבית נוספת, והפעם במוסקווה עצמה. ואני מתרגם מהמינשר הזה:

"הודעה דחופה":

"אחים ואחיות אהובים! ברכות לכם ושלום מאלהים אבינו ומאדוננו ישוע המשיח!"

אנו מזדרזים להודיע לכם כי נציגי הכנסיות האוונגליקליות והבפטיסטיות המשיחיות, 500 במספר, אשר נסעו למוסקווה ביום 16 למאי 1966, כדי לבקש התערבותם של האירגונים המרכזיים של השלטון, הלכו לבנין הועדה המרכזית של המפלגה הקומוניסטית של ברית המועצות, בבקשה להתקבל על ידי הרשויות ויאזינו לתביעותיהם. אנחנו הגשנו בקשה המופנית למזכיר הכללי, הח' ברז'ניב". המסמך ממשיך לספר לנו כי חמש מאות נציגים אלה עמדו שם, לפני הבנין במשך כל אותו היום. היתה זו ההפגנה הגלויה הראשונה במוסקווה נגד הקומוניזם!

והפגנה זו היתה מאורגנת ביוזמת קהילת המחותרת!

לקראת סוף אותו יום, הוגשה בקשה נוספת לברז'ניב, בה הם התלוננו ש"חבר" (טאבאריש) אחד בשם סטרוגנוף סרב להעביר את בקשתם לברז'ניב, ואף איים עליהם. 500 אנשים אלה נשארו ברחוב במשך כל הלילה. מכוניות נשלחו מדי פעם, כדי להשליך עליהם אשפה ולקלל אותם בצורה מעליבה וגסה. למרות שירד גשם ולמרות היחס לו זכו, נשארו כולם עד אור הבוקר, לפני בנין המפלגה הקומוניסטית במוסקווה! למחרת היום, הציעו לכולם להיכנס לאיזשהו בנין בקרבת מקום כדי לפגוש אי אלו פקידים נמוכי דרגה אך "ביודעם כי מאמינים בעבר שביקרו אצל הרשויות קיבלו מכות רצח כאשר נכנסו לאיזשהו בנין רשמי בו לא היו עדי ראיה, סרכו הנציגים פה אחד לקבל את ההצעה והוסיפו להמתין, כדי להתקבל על ידי ברז'ניב".

ואז, דבר נורא ארע: בשעת 13,45 הופיעו 28 אוטובוסים במקום והחלה פעולת-נקמה אכזרית נגד המאמינים: "אנחנו יצרנו כעין מעגל; תפסנו איש

את יד רעהו ושרנו את השיר: "הימים הטובים בחיינו הם כאשר יכולים אנו לסבול עבור המשיח".

אנשי הכולשת התחילו להכות אותנו, צעירים וזקנים כאחד, הם חטפו אנשים מתוך השורה והיכו אותם בפניהם, על ראשיהם וזרקו אותם באכזריות בל-תתואר על המידרכה. אחדים מהם נסחבו למכוניות בשערותיהם. כאשר מישהו מהם ניסה לעזוב, הוכה כה קשות עד שאבד הכרתו.

לאחר שהמכוניות מולאו בכוח במאמינים, נלקחו הם למקום בלתי ידוע. קולות השירים של אחינו נשמעו עד למרחוק כשהם בוקעים מתוך מכוניות הכולשת. כל הדברים הללו ארעו לנגד עיניהם של המוני עוברים ושבים...

וכעת משהו נפלא יותר ארע. לאחר שנעצרו חמש מאות האחים וגם, כמובן, עונו, ניגש האח ג. ווינס, ביחד עם אח אחד ממנהיגי המאמינים, בשם חורב (ואלה שמותיהם האמיתיים, ולא פסבדונים בלבד!) למרות הכל, בתעוזה קדושה, אל אותה ועדה המרכזית של המפלגה הקומוניסטית, בדיוק כפי שאחרי מעצרו של יוחנן המטביל, החל ישוע את הטפת דרשותיו הפומביות באותו מקום ובאותן מלים, אשר בגללן נעצר ונהרג לבסוף יוחנן: "שובו בתשובה, כי מלכות השמים קרבה לבוא!" כך שאלו האחים ווינס וחורב לאן נלקחו המאמינים ומהו מקום מעצדם, ודרשו את שיחרורם.

אך, כפי שהיה צפוי מראש, נעלמו אף שני אחים הגיבורים האלה, ורק זמן מה לאחר מכן הגיעה אלינו השמועה, כי הם הובאו לכלא בעיר לפורטובסקאיא...

האם היו משיחיים אלה מקהילת המחותרת, נפחדים? לא ולא! מיד לאחר מכן, סיכנו אחרים שוב את חירותם ואת חייהם על ידי עצם פירסום המינשר שקראנו זה עתה, והפצתו! במינשר זה מספרים הם בגלוי את אשר ארע, באומרם: "כי ניתן לכם בעד המשיח לא לבד להאמין בו כי אם גם להתענות בעדו" (אל הפיליפיים א' 29). הם עודדו את המאמינים במלים: "שלא ימוט איש במצוקות האלה, כי ידעתם אף אתם כי לזאת יועדנו" (הראשונה לתסלר-ניקיים ג' 3). הם גם ניחמו אותם בכתוב באגרת אל-העברים י"ב 2,

"...ונביטה אל ישוע ראש האמונה ומשלימה אשר בעד השמחה השמורה לו, סבל את הצלב ויבו החרפה וישב לימין כסא האלהים".

קהילת המחתרת התנגדה בפומבי ובגלוי להרעלה האתאיסטית השיטתית של הנוער ברוסטוב, במוסקווה, ובכל רוסיה הסובייטית. הם לוחמים נגד הרעל הקומוניסטי ונגד המנהיגים הבוגדניים של הכנסיה הרשמית, עליהם כותבים הם באחד המסמכים הסודיים שלהם: "בימינו, מכתוב השטן ו"הכנסיה" מקבלת את כל ההחלטות וההוראות שלו, המנוגדות בתכלית להוראותיו ולחוקיו של האלהים" (מצוטט מתוך "פרוודא-אוקראינה" מיום 4 לאוקטובר 1966).

העתון "פרוודא ווסטוקא" כתב על המשפט שנערך נגד האחים המאמינים אלקסיי נברוב, בוריס גרמשוב ואקסן זובוב, שאירגנו והזמינו קבוצות אנשים להאזין לדרשות הבשורה ב"קול-אמריקה". הם הקליטו את הדרשות האלה על רשמית-קול והפיצו אותם ברבים. הם הואשמו גם באירגון אספות בשורה חשאיות בצורת "טיולים" ובצורה של "חוגים אמנותיים". כך עובדת כנסית המחתרת — כפי שעברו בזמנו המשיחיים הראשונים במערות הקבורה של רומי!

גם "סוביאטסקאיא מולדביה" מספטמבר 15, 1966, מתלונן שקהילת המחתרת מוציאה לאור חוברות משוכפלות בסטנסיל לשם הפצתם ברבים. הם מתאספים יחדיו במקומות ציבוריים, אם כי הדבר אסור על-פי החוק, והולכים ממקום למקום כדי להעיד על המשיח. אותו עתון יודע לספר גם כי ברכבת מהעיר רני בכיוון קשינאב, שרו שלושה צעירים ו-4 צעירות בקול רם יחדיו, הימנון משיחי "הבה ונקדישה את נעורינו למשיח!". העתונאי מוחה בחריפות נגד דבר זה, באומרו כי "מאמינים אלה מבשרים את הבשורה בכל מקום, ברחובות, בתחנות, ברכבות, באוטובוסים ואפילו במוסדות ממשלתיים". ושוב, קהילת המחתרת היא הפועלת כיום ברוסיה הסובייטית.

אחד ממנהיגי הובא פעם בפני בית דין. חבריו המאמינים, שהובאו לשם על ידי "הפאנאטי הידוע" בשם מדין, פצחו בשירת הימנונים משיחיים בתוך אולם בית המשפט!

בראשון למאי, אירגנו המשיחיים מהכפרים קופציאג וזחרובקא, (שלא היה להם בנין כנסיה במקום), אסיפת תפילה חשאית ודרשה ביער!

הם מארגנים אסיפות מדי פעם גם תחת התירוץ שיש להם מסיבת יום הולדת. משפחות מאמינים רבות בעלות 4 או 5 נפשות יכולות לחוג כך 35 ימי הולדת" בשנה, ככיסוי על אסיפות תפילה חשאיות ואסורות. כלא ועינויים לא יכולים להפחיד את המאמינים של קהילת המחתרת! כמו במאות הראשונות למשיחיות, גם עתה העמיקו הרדיפות עוד יותר את רצונם של המשיחיים להלחם על אמונתם, ולהלהיב עוד יותר את שאיפתם להקדיש את חייהם לאלהים ולמשיח.

"פרוודא אוקראיני" מה-4 לאוקטובר 1966, מספרת אודות האח פרוקופייב — אחד ממנהיגי הרוחניים של קהילת המחתרת ברוסיה — כי איש זה שהיה כבר שלוש פעמים בכלא, אך מיד לאחר שחרורו, מתחיל הוא שוב, כל פעם מחדש, באירגון בתי ספר מחתרתיים ללימוד התנ"ך והברית החדשה לילדים! כעת הוא שוב במעצר.

הוא כותב באחד מהמינשרים החשאיים שלו: "הכנסיה הרשמית נכנעה לחוקי בני האדם (הכוונה לחוק הקומוניסטי) ועל ידי כך הפסידה את ברכת האלהים".

ואל נתאך לעצמנו, כי בתי סוהר בארצות הקומוניסטיות, בהם נמצאים אחינו באלפיהם, זהים עם בתי הכלא שבארצות המערב. כלא בארץ קומוניסטית פירושו: רעב, השפלות, עינויים, שטיפת מוח, ובהרבה מקרים אף מוות!

"נאוקה אי רליגיה" (מדע ודת) מס' 9, משנת 1966, כותב כי משיחיים מפיצים ספרות תחת עטיפות של העתון "אוגניוק" — (רבעון בדומה ל"לוק" או "טיים" במערב). הם מפיצים ספרים שעל עטיפותיהם כחוב מבחוץ "אנה קרנינה" — (רומן מאת לאו טולסטוי) — ובפנים מוסתר קטע מכחבי הקודש!

הם שרים שירים לפי הלחן הידוע של "האינטרנציונל הסוציאליסטי", אך

המלים הן מילות הודיה והלל לאלהים ולמשיח! (קאזאקסטנסקאיא פרוודא – 30.6.1966).

במכתב סודי שפורסם בקולונדא (סיביר), כותבים המאמינים כי אנשי ההנהגה הרשמית של הבפטיסטים, "חיסלו את הכנסייה האמיתית ומשרתיה בעולם, באותה צורה כפי שהכהנים הגדולים, הסופרים והפרושים בגדו במשיח ומסרוהו לידי פילטוס בזמנו". אך קהילת המחתרת, הנאמנה. פעילה ועובדת!

כלת המשיח ממשיכה לאהוב את אדונה ולעבוד אותו בנאמנות! אפילו הקומוניסטים מסכימים עמי כשאני טוען, שהקהילה המחתרית עושה נפשות למשיח מקרב הקומוניסטים עצמם. יש ויש אפשרות לעשות נפשות משורותיהם!

"בקינסקי רבוצ'י" (עובדי בקאו) מיום 27 לאפריל 1966 מדפיס מכתב של קומוניסטית צעירה, חברת קומסומול, ושמה טטיאנה צ'וגונובה, שמסרה ליבה למשיח. המכתב שוחרר על ידי הרשויות הקומוניסטיות לפירסום וזו לשונו:

"לדודה נדיה היקרה, שלוחה אליך ברכתי בשם אדוננו האהוב!"

דודתי היקרה, ידוע לי עד כמה שהוא, האדון ישוע המשיח, אוהב אותי. אנו איננו מאומה בהשוואה לגדולתו! ידוע לי כי את מבינה את המשמעות העמוקה של המלים... "אהבו את אויביכם, היטיבו לשונאיכם, ברכו את מקלליכם והתפללו בעד מכלימיכם" (לוקס ו': 27–28).

מהרגע שניתן מכתב זה לפירסום, נכלא פטר סרברניקוב, המאמין אשר הראה לה ולרבים אחרים בין הקומוניסטים הצעירים, את הדרך למשיח. העתון הקומוניסטי מצטט אחדות מדרשותיו: "עלינו לסמוך על משיחנו כפי שהמשיחיים הראשונים עשו זאת. החוק העיקרי עברונו הינו חוק כתבי הקודש! אין אנו מכירים בשום חוק אחר! עלינו להזדרז, כדי להציל כמה שיותר יצורים אנושיים מעולם החטא, ובעיקר מבין הצעירים!". וכאשר נאמר לו בפירוש, שהחוק הסובייטי אוסר דווקא לבשר לנוער אודות האלהים ואודות המשיח, הוא ענה בבית הדין בגבורה: "עבורנו, החוק היחידי שאנו, המאמינים, מכירים בו, הינו חוק כתבי

הקודש! ותשובה זו נחשבת לטבעית ביותר מפי מאמין, אפילו במשטר רודני אתאיסטי כגון זה השורר בארץ זו.

בהמשך, מתאר העתון הקומוניסטי תמונה "פראית": "תארו לעצמכם שבנים ובנות שרים יחדיו הימנונים רוחניים, ונטבלים בטבילה "המיושנת", ועדיין מאמינים בתורה המסולפת של: "ואהבת את אויביך!" "הרי זה דבר נורא!" – נאמר באותו מאמר. העתון ממשיך ואומר, כי אין זו תופעה מקרית בלבד, כי אם צעירים רבים שהם חברים בקומסומול, הינם, למעשה, משיחיים! ולבסוף, מתרעם כותב המאמר: "כמה חלש ומשעמם צריך בית הספר הקומוניסטי שלנו להיות... כמה מעט אור וענין יכולים הצעירים למצוא שם, אם רועי עדה מטומטמים כאלה מסוגלים לעניין צעירים ולסחוב אותם ממש מתחת לאפם של מחנכיהם!" "קאזאחסטנסקאיא פרוודא" מה-30 ליוני 1966, משתומם על גילוי "נורא" אחר: התלמיד הטוב ביותר בכל האיזור, ובעל הציונים הגבוהים ביותר בעירו, הינו צעיר משיחי!

"קירגיסקאיא פרוודא" מה-17 לינואר 1966, מצטט מתוך תדפיס מחתרתי, בו פונים המאמינים אל האמהות: "הבה ונתאחד במאמצינו ובתפילותינו להקדיש לאלהים את חיי ילדינו מיום היוולדם!... הבה ונציל אותם מההשפעות הזוועתיות של העולם הסובב!"

במידה והמאמץ של הקהילה המחתרית היה חלקי ותוצאותיו קטנות מדי, עזר לה העתון הקומוניסטי עצמו במידה רבה! הקומוניסטים הפיצו את התדפיס המוזכר לעיל, ובו ההזמנה המיוחדת במינה הזאת, בעשרות אלפי עותקים, ובכך היו הם עצמם לעוזרים נאמנים ויעילים של קהילת המחתרת! הנה, כך הופכת עדת הדממה לקהילה קולנית באמצעות העתונות הקומוניסטית עצמה! המישטר נרגז וזועם, ובכל זאת, הנוער חוזר למשיחיות, ו"נגע" זה מתפשט ביניהם! זוהי, בעצם, תופעה מקבילה לזו שנראית גם כיום בקרב הנוער היהודי בכרית המועצות: כידוע, ככל שמתרבות הרדיפות בארץ זו, מתחזקת ההזדהות היהודית ואהבת ציון!

בעתון אחר, מהעיר צ'ליאבינסק שבכרית המועצות, מתוארת "חזרתה בתשובה" של צעירה קומוניסטית בשם נינה, שמצאה את המשיח "במקרה",

כאשר נכנסה "בטעות" לאסיפה מחתרתית, ושם נמוג לבה. "סוביאטסקאיא ג'וסטיציה" מס' 9, 1966 מתאר אף הוא אספה שכזאת...

"... הם מתכנסים בחצות. באים בודדים, אחד מרוחק מהשני, נזהרים שאפילו צילם לא ייראה; אנשים מתאספים ממרחקים רבים. הם באים למקום המפגש ברגל, לפעמים אפילו ממרחק עשרות מלין. כולם התכנסו בחדר כמעט חשוך ונמוך תקרה, ותוך פרק זמן לא ארוך התמלא חדר אפל זה מפה לפה. הם היו כה רבים, שכולם נאלצו לעמוד. לשבת או לכרוע ברך לא היה מקום. תוך זמן קצר, ניכרו חוסר האויר וחוסר החמצן בחדר, עד כי פנסי הרוח כבו, זיעה קרה ירדה ממצחי המתפללים. אחד מהמאמינים עמד לא הרחק מפתח החדר כדי להשגיח פן הבולשת מתקרבת. אולם נינה סיפרה, שבמקום אפל וחשוך זה, נתקבלה בחיבוקים, בחום וברוך, היתה לאנשים האלה אהבה זוהרת ואמונה עמוקה כזו בליבם! זה עבר גם אליה, וכעת גם היא מאמינה בלהבת! אלוהיהם לקח אותה תחת חסותו, תחת השגחתו. והיא ממשיכה ואומרת: "לא איכפת לי אם מהיום יעברו צעירי הקומסומול וחברי לשעבר ברחוב לידי ולא יברכוני עוד לשלום. לא איכפת לי אם יסתכלו בי בבוז ובלעג, ויצביעו עלי כאילו רוצים לסטור על לחיי: "בפטיסטית!" אפילו אם יעשו כן, אינני זקוקה להם עוד. יש לי משהו נעלה הרבה יותר: אמונתי החדשה בישוע, משיחי האהוב!"

"קאזאקסטנסקאיא פרוודא" מה-18 לינואר 1966, מספר שוב על משפטם של משיחיים פנטקוסטליים, אשר הועמדו לדין בעוון: "שירת הימנונים דתיים בציבור". כאשר ניקרא גזר דינם, כרעה כל הקבוצה ברכיה, וכאיש אחד זעקה בבית המשפט: "אנו מוסרים את חיינו בידי האלהים! הננו מודים לך, אבינו ואלהינו, על כי אפשרת לנו לסבול למען שמך הקדוש, ולמען אמונתנו בישוע אדוננו ומשיחנו!"

וכאילו מתוך פה אחד, בקע אותו ההימנון, שבגללו הועמדו לדין! ולתדהמתם הגדולה של השופטים ושל אנשי המשטרה החשאית, שרו יחד עמם לא רק הנידונים, כי אם גם כל הקהל הנוכח באולם בית המשפט הציבורי! וגזר הדין היה: תקופה ממושכת של כלא (ועינויים). תשובות המאמינים, המובאים לפני

בתי המשפט הקומוניסטיים, הינן תשובות שבהשראת רוח אלהים, ממש כמו שכתוב בכתבי הקודש! הנה, למשל, שופט אחר חקר איש מאמין ושאל אותו: "הרי ידעת היטב כי הכת, אליה הנך משתייך, הינה מחוץ לחוק בארצנו! מדוע, אם כן, ניסית למשוך אנשים להצטרף אליה?" תשובתו היתה: "כוונתנו לצרף את העולם כולו לאמונתנו זאת!"

בבית משפט אחר, הטיח שופט כלפי מאמינה: "הרי דתך איננה מדעית". אולם, להפתעתו הגדולה, ענתה המאמינה הצעירה, שהיתה סטודנטית, בגאווה: "האם כבוד השופט מלומד יותר מאיינשטיין? או מניוטון? אך ידוע שמדענים דגולים אלה היו מאמינים באלהים. עולמנו נושא את שמו של המאמין אינשטיין. אני אף למדתי באוניברסיטה, שנוהגים לכנות עולמנו זה "היקום האינשטייניאני". ידוע לי כי הוא כותב: "אילו היו מצליחים לטהר את היהדות של משה והנביאים, ואת המשיחיות — כפי שישוע ותלמידיו הראשונים לימדו אותה — מכל התוספות המאוחרות שהוחדרו לתוכן על ידי רבנים וכמרים במרוצת הדורות, אזי היינו מקבלים דת טהורה, המסוגלת להושיע את האנושות מכל מכלול הנגעים החברתיים ממנה היא סובלת כיום! ואכן — זוהי חובתו הקדושה של כל אדם, כל איש, לעשות כמיטב יכולתו כדי שדת זו תנצח!" * וזכור-נא, גם את הפיסיוולוג הדגול שלנו, פבלוב! האם לא אומרים הספרים שלנו כי פבלוב היה מאמין משיחי? אפילו קרל מרכס, במבוא לספרו "הקפיטל" אומר כי: "המשיחיות ובעיקר, המשיחיות הפרוטסטנטית, הינה הדת האידיאלית המסוגלת לחדש ולשנות יצורי אנוש שאופיים הושחת על ידי החטא". לי, אדוני השופט היה, אמנם אופי מושחת על ידי החטא. ומרכס לימד אותי להאמין בישוע המשיח כדי שהוא, יחדש את האופי שלי. ועל כן, כיצד יכול אתה, שהנך מרכסיסטי, לשפוט אותי על כך?"

מובן מאליו, שהשופט מילא פיו מים ולא מצא תשובה נגד הגנתה המליצית של הסטודנטית; הוא "מילא חובתו" ושלח אותה לכלא. אך תשובתה הנועזת עדיין מהדהדת בין המאמינים ברוסיה! אפשר לכלוא את הגוף, אך לא את הנפש!

*) A. Einstein — "THE WORLD AS I SEE IT"

כאשר מאמין אחד נאשם ועמד להישפט על אותה עבירה, דהיינו, ש"דתו הינה אנטי-מדעית", ענה האיש לשופט: "סבורני כי אדוני השופט אינו מדען כה דגול כמו סימפסון, שגילה לראשונה את יתרונות הכלורופורם, וכן עוד תרופות אחרות שהצילו את האנושות ממחלות רבות! וסימפסון זה, כאשר נשאל מהי, לדעתו, תגליתו הגדולה והחשובה ביותר, ענה בפשטות: "זה לא היה הכלורופורם. הגילוי הגדול ביותר שגיליתי היה, כשנודע לי כי אדם חוטא אנוכי וכי, בתור שכזה, יכול אני להיוושע רק בחסדו הגדול של אלהים דרך דמו של ישוע המשיח, הנשפך כקורבן על הצלב עבורי!"

חיהם הקדושים, הקרבתם העצמית, והדם שהם היו מוכנים לשפוך עבור אמונתם, דמם שלהם — אלה הן הטענות החזקות ביותר בעד האמונה בישוע המשיח, שכנסית המחתרת יכולה להציג! זה מהווה את אשר ד"ר אלברט שווייצר, שליח הבשורה הידוע מאפריקה, כינה "ההתחברות הקדושה של אלה הנושאים עמם את חותם הכאב", ההתחברות, אליה שייך גם ישוע, שהיה "איש מכאובות וידוע חולי" (ישעיהו נ"ג: 3). קהילת המחתרת מאוחדת על ידי קשר האהבה למושיעה. זה אותו הקשר המקשר והמאחד את חבריה, אחד עם השני וכולם יחדיו. ואין איש בעולם כולו שיוכל לעמוד נגדם! אף לא אנשי הטרור הקומוניסטי!

במכתב אחר שהוברח אלינו בחשאי, כותבת עדת המחתרת: "אין אנו מתפללים להיות משיחיים טובים יותר, כי אם להיות משיחיים לפי דוגמה היחידה שאלהים עצמו רצה שנהיה: משיחיים כמו המשיח עצמו, דהיינו, המוכנים מרצונם הטוב לשאת את הצלב (מתי י': 38) לכבוד האלהים". בחכמת נחשים, כפי שישוע לימד אותם (מתי י': 16), מסרבים המאמינים בשיטתיות לגלות בפני בתי המשפט הקומוניסטיים מי הם מנהיגיהם.

"פרוודא ווסטוקא" (אמת המזרח) מיום 15 לינואר 1966 מספר כיצד ענתה מאמינה בשם מריה סבצ'וק, בפני שופטים, כאשר נשאלה מי הובילה אותה לאמונתה: "אלהים עצמו משך אותי לתוך קהילתו". מאמין אחר, כאשר נשאל "מי הוא המנהיג שלכם?" ענה: "מנהיגנו אינו נמצא עלי אדמות!" ילדים משיחיים, כאשר נשאלו אף הם "מי לימד-אתכם לעזוב את תנועת

הנוער החלוצי הקומוניסטי ולהוריד מעל צווארכם את העניבה האדומה?" (שהוא סמל אותו נושאים כל חברי התנועה הזאת בארצות הקומוניסטיות) — ענו: "איש לא לימד אותנו לעשות זאת; אנחנו עושים זאת מתוך רצוננו החופשי, ומתוך הבנתנו, על מנת לציית לדברי ישוע אדוננו: "לא יוכל איש לעבוד שני אדונים" (מתי ו': 24).

אם כי "חוד הקרחון" של קהילת המחתרת, נראה לפעמים לעין כאמור, מבצעים משיחיים במקומות אחרים טבילה-עצמית. על מנת למנוע את מעצרו הכמעט וודאי של מנהיגיהם. במקומות מסויימים, נערכות טבילות בנהר, כאשר המטביל והנטבל גם יחד נושאים מסכות על פניהם כדי שלא יצולמו ויזוהו, חלילה, על ידי מישהו מבין אנשי הבולשת, העלול להסתרר במקום.

"אוצ'טלסקאי גאזאטא" מה-30 לינואר 1964, כותב על הרצאה אתאיסטית שהתקיימה בכפר בורונין, ממחוז וולנצ'ינו-קורסקי. מיד לאחר שסיים המרצה את דבריו, החלו המאמינים לתקוף את ההרצאה האתאיסטית בפומבי על ידי שאלות, שעל אף אחת מהן לא היה המרצה מסוגל לענות. הם שאלו אותו: "מניין לוקחים אתם, הקומוניסטים, את הערכים המוסריים עליהם הנכם מזהירים, — אם כי אינכם מבצעים אותם בעצמכם — כמו, למשל: "לא תגנוב!" או "לא תרצח!"? והמאמינים הוכיחו לנואם (ולכל הנוכחים ואנשי הכפר גם יחד) שכל הערכים האלה באים מספר כתבי הקודש, דבר אלהים, שהינו הספר נגדו נלחמים הקומוניסטים! המרצה גימגם בצורה כה מבולבלת עד שנאאמו הסתיים בניצחון המאמינים!

רדיפות המאמינים בקהילת המחתרת מיתרבות ומחמירות

המאמינים בקהילת המחתרת סובלים כיום יותר מאשר בעבר. כל הדתות ברוסיה הסובייטית נרדפות. ולנו, כמאמינים, מכאיב מאוד לשמוע אודות רדיפות ולחצים נגד יהודים בארצות הקומוניסטיות, (מה גם, שישראל, עמנו

הוא!) אך החיצים העיקריים של רדיפות הקומוניסטים מכוונים נגד קהילת המחותרת. העתונות הסובייטית עצמה מספרת על גל של מעצרים ומשפטים המוניים. במקום מסויים, אושפזו 82 מאמינים במוסד לחולי נפש. 24 מהם נפטרו תוך מספר ימים בגלל "תפילה ממושכת" (!!)

אני שואל: ממתי הורגות תפילות ממושכות, אנשים? הנוכל לתאר לעצמנו מה עבר על אנשים אלה עד שמתו?

אך הסבל הגדול ביותר הוא, כאשר מתגלה, שהורה כלשהו מעז ללמד את ילדיו אודות האלהים והמשיח; אז נלקחים ילדיו ממנו בכוח לצמיתות – ואין לו זכות לבקרו במוסד בו הם נמצאים.

ברית המועצות חתמה אף היא על "הכרזת האומות המאוחדות" – נגד הפלייה כלשהי בתחום החינוך, המפרטת: "להורים הזכות להבטיח חינוך דתי לילדיהם בהתאם למצפונם". הבוגד קארב, לשעבר מנהיג האיגוד הבפטיסטי הרשמי של ברית המועצות, מבטיח במאמר המצוטט לעיל, כי זכות זו הינה מציאות ברוסיה!! וישנם אנשים נאיביים המאמינים לו במערב!

אך הבה ונשמע כעת מה שהעתונות הסובייטית עצמה כותבת בנידון: "סוביא-טסקאיה רוסיה" (מ-4.6.1963 מספר כיצד נלקחו מהמאמינה הבפטיסטית מקרינקובא, כל ששת ילדיה, בגלל שהיא נתנה להם חינוך משיחי, ואסרה להם לענוד את העניבה האדומה של "תנועת החלוצים הקומוניסטיים". כאשר שמעה את גזר הדין, היא אמרה רק: "הנני סובלת בעד האמונה". היא חוייבה לשלם בעד חינוך הילדים במוסד האתאיסטי, אותו קבעו השלטונות עבורם. וכעת מורעלים ילדים אלה ע"י החינוך האתאיסטי.

אמהות מאמינות, חשובנה על סבלה הכל-יתואר של אם זו! ואיך היית מרגיש אתה, קורא נכבד, באם היה החוק מתיר לפתע לקחת את ילדיך, בניגוד למצפונך ורצונך, להתחנך במוסד שאינך מסכים עמו, אילו היו אוסרים עליך לבקרו, ובנוסף לכל, עוד היו מחייבים אותך גם לשלם עבור הוצאות חינוכם זה?

"אוצ'טלסקאיה גאזאטא" אומרת לנו שדבר דומה ארע לאיגנטי מולין

ואישתו. השופט דרש מהם שיוותרו על אמונתם, באומרו: "בחרו בין אלהיכם ובין בתכם! האם תבחרו באלהים?" "לעולם לא אוותר על אמונתי!" – ענה האב.

פולוס אומר באגרת אל-הרומיים ח': 28: "והנה ידענו כי לאוהבי אלהים הקרואים בעצתו, הכל יעזור לטוב להם...". אני עצמי ראיתי ילדים כאלה, שנלקחו מהוריהם בגלל שהללו העניקו להם חינוך משיחי, ושהוכנסו למוסדות חינוך אתאיסטיים. אך במקום להיות מורעלים על ידי החינוך הזה, התפשטה האמונה באלהים, אותה קיבלו ולמדו בבית-הוריהם, אל בין שאר ילדי המוסד, ועשתה מביניהם נפשות חדשות למשיח!

כתבי הקודש אומרים לנו, כי אם מישהו אוהב את ילדיו יותר משהוא אוהב את המשיח, אין הוא ראוי למשיח! מילים אלה הינן בעלות משמעות רבה בארצות שמאחורי מסך הברזל!

אם אתה הורה, נסה-נא לחיות שבוע אחד בלבך ללא ילדיך! אז תוכל להרגיש את סבלותיהם של אחינו ואחיותינו בארצות הקומוניסטיות.

אך הייתי עושה אי-צדק אילו הייתי מדבר רק על חבריה הפרוטסטנטיים של קהילת המחותרת. גם המאמינים האורתודוקסיים עברו שינוי קיצוני ביותר. מיליונים מהם היו במעצרים; שם לא היו להם צלבים, לא צלמי הקדושים, לא לבונה, לא נרות, לא מנורות, ואף אחד מתשמישי הקדושה, אליהם התרגלו במשך דורות. המאמינים האורתודוקסיים מן השורה היו בכלא ללא כומר מוסמך לידם. ואם כמרים היו בכלא, גם להם לא היו "גלימות קדושות", לא "לחם הפנים", לא יין לקידוש, לא שמן משחת קודש, לא ספרים עם תפילות מוכנות וכתובות מראש מלפני מאות בשנים. ואז, הגיעו הללו למסקנה כי הם יכולים להסתדר היטב גם ללא כל הדברים הללו, וכי אפשר להתפלל לאלהים באופן ישיר, גם ללא עזרת "אביזרים" אלה. הם התחילו להתפלל, ואלהים ברחמיו מילא ליבם ברוח קודשו. כיום, אפשר לראות בקרב המאמינים האורתודוקסיים שברוסיה, התעוררות כנה, אמיתית, הדומה עד מאוד למשיחיות הבסיסית והמקורית. והתעוררות זו מזכירה תכופות את ההתעוררות שהיתה באנגליה במאה ה-19, או זו שבוויילס בראשית המאה הנוכחית.

וכך קרה, שהיום קמה ברוסיה, כמו בשאר ארצות הגוש הקומוניסטי, כנסיה אורתודוקסית מחתרתית, שהיא למעשה אוונגלית, פונדמנטליסטית, חיה, וקרובה מאוד לרוח-המשיחיים-הראשונים. כנסיה זו, שמרה, אמנם, — מתוך הרגל — על חלק קטן מאוד מהפולחן האורתודוקסי*; אך גם היא נתנה לעולם קדושים גדולים שסבלו הרבה בעד אמונתם! חמישים שנה של שלטון קומוניסטי, והעתונות הרוסית מלאה בדיווחים על פעולותיה וניצחונותיה של קהילת המחתרת! היא עוברת קשיים וסבל רב, אך בשארית נאמנה לאלהים... והשפעתה גדלה והולכת... ואחרי כל גל חדש של דיכוי נגד המאמינים, יש — בקרב העם — התעוררות מחודשת ברוסיה ובארצות אלה! כן, דיכוי המאמינים המשיחיים אינו מועיל, ואינו מרתיע!

אנחנו, בארץ מולדתנו, זרענו את זרע הבשורה, על ידי עבודתנו החשאית בקרב חיילי הצבא האדום, כפי שסיפרתי קודם. כך עשו גם אחרים, ברוסיה עצמה, ובכל הארצות האחרות שהיו תחת הכיבוש הרוסי. והזרע נבט והחל נותן את פריו!

אכן, יש סיכוי טוב לרכוש את העולם הקומוניסטי למשיח. קומוניסטים יכולים לההיפך למאמינים. וגם מעניהם יכולים לההיפך למשיחיים, בתנאי שרק נעזור להם. וההוכחה שאמנם כן הדבר, היא העובדה שקהילת המחתרת פורחת בברית המועצות, בסין ובכמעט כל הארצות האחרות שבגוש הקומוניסטי.

כדי לצייר בפניכם את יופיים של אחינו, המאמינים תחת התנאים המחרידים בהם הם נמצאים, אצטט להלן מספר מכתבים מרוסיה, האחרונים שנתקבלו עד כה מבתי הכלא שם.

* באחת מארצות הגוש הקומוניסטי שבמזרח אירופה, סיגלה הכנסיה האורתודוקסית לעצמה כמעט את כל העקרונות של הכנסיות הפרוטסטנטיות החופשיות. היא קוראת לעצמה "צבא האדון", ואירגונה דומה בעיקרו לזה של "חיל הישע" המוכר במערב בשם "SALVATION ARMY".

כיצד מצאה נערה קומוניסטית בשם וריה, את המשיח, וכיצד מעידה היא על אמונותה — ונידונה על כך לעבודת פרך

שלושת המכתבים הראשונים נכתבו על ידי מריה, הנערה המאמינה שהביאה את וריה למשיח.

מכתב ראשון

"... אני ממשיכה לחיות כאן. כולם אוהבים אותי פה. גם חברה אחת של תא הקומסומול אוהבת אותי. היא אמרה לי: "אינני יכולה להבין, איזה מין יצור את? רבים מעליבים ומכים אותך כאן, ובכל זאת את אוהבת את כולם!" עניתי לה, כי אלהינו לימד אותנו לאהוב את כולם, לא רק את ידידינו, כי אם את אויבינו! לפני כן, גרמה לי נערה זו צרות רבות, אך אני התפללתי עבורה באופן מיוחד. כאשר היא שאלה אותי באם יכולה אני לאהוב גם אותה, חיבקתי אותה ושתינו בכינו. כעת אנו מתפללות ביחד. אנא, התפללו עבורה גם אתם: שמה וריה. וכאשר אתם מקשיבים לאלה המתכחשים באלהים, ונראה כאילו מתכוונים הם לכך, דעו לכם כי רבים מהם, עושים זאת אך ורק כמס שפתיים, אך ליבם מלא געגועים וצמאון יוקד לאלהים! לפעמים אפשר לשמוע ממש את אנחות ליבם... אנשים אלה מחפשים משהו לכסות בו את ריקנותם הנפשית שנגרמה על ידי האתאיזם שלהם!

אחותכם במשיח, מריה"

"... במכתבי הקודם כתבתי לכם על הנערה האתאיסטית, וריה; כעת הנני מזדרזת לחלק אתכם, אהובי, את שמחתי: וריה מצאה את המשיח כמושיעה האישי, וכעת היא מעידה לכולם בגלוי על אמנותה, וללא פחד.

כאשר האמינה וריה במשיח וטעמה משמחת הישועה, התחילה להרגיש עצמה באותו זמן, אומללה מאוד בזכרה, כי בטרם האמינה, נהגה להפיץ ברבים את הרעל האתאיסטי. וכעת, היא גמרה אומר לכפר על חטאותיה... יחד עם וריה הלכתי לאספה אתאיסטית. אמרתי לה, בטרם הגענו לשם, להיזהר, אך זה היה לשוא! היא הלכה, ואני הלכתי עמה כדי לראות מה יקרה. לאחר שירת ה"אינטרנציונל" (ווריה לא השתתפה בה), ביקשה היא רשות הדיבור. כאשר הגיע תורה לדבר, התקדמה אל לפני הקהל, ואז, בתעוזה גדולה ובהתלהבות, העידה בפני כל הנאספים על המשיח, אותו קיבלה כמושיעה, וביקשה מחבריה הקודמים לסלוח לה על שעיניה הרוחניות היו עצומות עד עתה ולא ראתה שהיא עצמה הולכת בדרך לאבדון, ומובילה גם את האחרים שמה. היא התחננה בפני הנוכחים לעזוב את דרך החטא ולבוא למשיח אף הם!

באומרה מילים אלו, ירדה דממה על האולם ואיש לא ניסה להפריע לה. וכאשר סיימה את מה שהיה בפיה לומר, שרה היא בקולה הערב את ההימנון המשיחי: "כי לא בוש אני לבשר את המשיח, אשר מת עבורי, לא בוש אני להעיד על תורתו ועל כוח צלבו המביא ישועה לנפש האבודה בחטא"... ושרה את כל ההימנון בשלמותו.

ואחר כך... אחר כך נלקחה וריה משם, ויותר לא ראיתיה... היום הוא ה-9 למאי, ואין אנו יודעים דבר על גורלה. אך אלהינו גיבור הוא ורב כוח להציל אותה מרע. אנא, התפללו עבורה!

שלכם באהבת המשיח, מריה"

"... אתמול, ה-2 באוגוסט, היתה לי - בפעם הראשונה - שיחה בכלא עם וריה, האהובה שלנו. לבי שותת דם בזוכרי אותה! למעשה היא עדיין ילדה, היא רק בת 19, ובתור מאמינה באדוננו, הריהי אך "תינוק רוחני". אך היא אוהבת את האדון ישוע בכל ליבה, וכבר מראשית דרכה עמו, נגזר עליה ללכת בדרך היסורים. והילדה המסכנה, כה רעבה! כאשר גודע לנו שהיא בכלא, התחלנו לשלוח לה חבילות; אבל היא קיבלה רק מעט מאוד ממה ששולח אליה. וכאשר ראיתיה אתמול, היתה וריה חיוורת, ונראתה כמו כלב מוכה. רק עיניה זהרו בשלוות האלהים ובשמחה שלא מן העולם הזה!

כן, אהובי, אלה שלא טעמו משלוותו הנפלאה של המשיח, אינם מסוגלים להבין זאת... כמה מאושרים הם אלה אשר ניתנה להם שלוה כזו! עבורנו, המצויים באדוננו ישוע, אין סבלות ותיסכולים העלולים לעצור בעדנו... שאלתי אותה דרך סורגי הברזל: "וריה, יקירתי, האם הינך מצטערת על מה שעשית?" "לא! - ענתה - ואפילו אם הם יישחררו אותי פה. אלך להגיד להם שוב ושוב אודות אהבתו הגדולה של ישוע משיחנו. ואל תחשבי שאני סובלת. לא ולא! ההיפך הוא הנכון! כי אני שמחה על שאדוני אוהב אותי כל כך, ושהוא נותן לי את החסד לסבול עבור שמו הקדוש!"

אנא, התפללו בשבילה במיוחד! עלול לקרות שהיא תישלח בקרוב לסיביר. בגדיה כבר נלקחו ממנה, וכן כל שאר חפציה. היא נותרה ללא שום דבר, מלבד הבגד שעליה. אין לה משפחה, ולכן אנו חייבים לאסוף בשבילה את הדברים החיוניים ביותר. אני הנחתי הצידה את סכום הכסף האחרון ששלחתם לי. אם אמנם תישלח וריה לסיביר, אתן לה אותו. אני מאמינה שאלהים יחזק את רוחה ושהוא ייתן לה כוח לסבול גם את מה שצמפה לה בעתיד. יהיה חסדו עמה.

שלכם, מריה."

"... מריה היקרה, סוף-סוף אני מסוגלת לכתוב לך. אנחנו הגענו לעיירה... והמחנה שלנו מרוחק כ-10 מילין מהעיר. אינני יכולה לתאר את חיינו כאן, אך הרי את מכירה אותם. חפצתי לספר לך רק מעט אודותי: מודה אני לאלהים מל מצב בריאות תקין, כך שאני מסוגלת לעבוד עבודה גופנית. הוכנסתי לעבוד ביחד עם האחיות המאמינה ס., שמצב בריאותה גרוע עד כדי כך, שעלי לעבוד גם בשבילה. אני גומרת קודם כל את עבודתי ואחר כך עוזרת לאחותי. אנחנו עובדים כאן 12 עד 13 שעות ביום. מזוננו כאן הוא כמו שלכם, דל מאוד. אך לא על זה רציתי לכתוב לך..."

לבי מודה ומשבח את האלהים, על שבחסדו גילה לי באמצעותך את דרך ישועתו. וכעת, כשאני הולכת בדרכו, יש לחיי מטרה ויודעת אני לאן אלך! לא, אינני סובלת למרות הכל! כי מרגישה אני את השאיפה המתמדת לספר ולהעיד לכל כאן אודות שמחת הישועה הגדולה השוכנת בלבי. כי מי זה יכול להפרידנו מאהבת האלהים במשיח? לא כלא, ולא סבל! הסבל שלנו רק מחזק אותנו יותר ויותר באמונתנו.

לבי עולה על גדותיו משמחה מרוב חסדיו! בעבודה מקללים ומענישים אותי, ומטילים עלי כל פעם עבודה נוספת, בגלל שאינני מסוגלת לשמור את השמחה הנפלאה הזאת לעצמי, כי אם נאלצת לספר לכולם את מה שאלהים עשה בשבילי, במשיח! הוא עשה ממני אדם חדש, בריאה חדשה! ממני, שהייתי קודם לכן בדרך לאבדון! איך אוכל לשתוק ולא להעיד לכולם על הכל? לא, לעולם לא אוכל! וכל עוד יכולות שפתי לדבר, אוסיף להעיד לכולם על אהבתו הגדולה!

"בדרכנו אל המחנה, פגשנו בהרבה אחים ואחיות במשיח. כמה מפליא הדבר, שאת יכולה להבחין מיד ברוח שגם הם ילדי האלהים, אפילו כשאת רואה אותם לראשונה, ומבלי שאיש יאמר לך זאת! אין צורך במילים; מהמבט הראשון את מרגישה ויודעת בוודאות מי הם.

"כשהגענו לתחנת רכבת אחת, בדרכנו אל המחנה החדש, ניגשה אלינו אשה אחת, שנתנה לנו מזון, ואמרה רק שתי מילים: "אלהים חי!" מרגע הראשון לבואנו כאן, (וזה היה מאוחר בלילה) נלקחנו לבקתות הנמצאות מתחת לפני האדמה. כאשר נכנסנו, ברכנו את הנוכחים שם במלים: "שלום עליכם!" ולשמחתנו הרבה, שמענו פתאום, מכל פינות הביקתה, את התשובה: "אנו מקבלים אתכם בשלום". וכך ידענו, כבר מהערב הראשון, כי אנחנו נמצאים בחיק משפחה, משפחת ילדי האלהים! ואמנם, כך היה הדבר. רבים מאתנו כאן מאמינים בישוע מושיענו; יותר ממחצית האסירים כאן מאמינים. יש כאלה בתוכנו, היודעים לשיר יפה מאוד, ויש גם מטיפים גדולים של הבשורה. בערבים, כאשר כולנו מתאספים לאחר יום עבודה מיגע, כמה ניפלא לבלות, לפחות זמן מה, ביחד ובתפילה בצוותא, לרגלי מושיענו! עם המשיח — יש חופש ודרור בכל מקום. למדתי כאן שירים רוחניים רבים, וכל יום ויום נותן לי אלהים יותר ויותר אור מדברו! בגיל 19, חגגתי בפעם הראשונה בחיי את יום הולדתו של המשיח. לעולם לא אשכח יום יפה זה! היה עלינו לעבוד במשך כל אותו היום, כרגיל. למרות זאת, יכלו כמה אחים ללכת לשפת הנהר הקרוב. שם שברו את הקרח והכינו את המקום במשך הלילה. וכך, בהתאם לדבר אלהים, נטבלנו, אני, ועוד שבעה מאמינים אחרים. כמה מאושרת אני, וכמה רציתי שגם את, מריה היקרה, תוכלי להיות עמי, כדי שאוכל לכפר, ולו גם במקצת, על העוול שגרמתי לך בעבר! אך אלהינו הציב כל אחד מאתנו במקום המיועד לו, ועלינו לעמוד איתנים במקום זה! ברכי לשלום את כל משפחת ילדי האלהים. יברך אלהים בשפע את עבודתכם המשותפת לכבודו, כפי שהוא בירך אותי כאן. קראי את האיגרת אל העבריים י"ב: 1-3.

כל האחים והאחיות כאן מברכים אותך, ושמחים על שאמונתך כה חזקה, שאת משבחת את שמו הקדוש ללא הרף, על אף סבלותיך. אם תכתבי לאחרים, מסרי נא להם את ברכתנו ודרישתנו החמה לשלומם."

שלך, וריה."

"... מריה היקרה, סוף-סוף אני מסוגלת לכתוב לך. אנחנו הגענו לעיירה... והמחנה שלנו מרוחק כ-10 מילין מהעיר. אינני יכולה לתאר את חיינו כאן, אך הרי את מכירה אותם. חפצתי לספר לך רק מעט אודותי: מודה אני לאלהים מל מצב בריאות תקין, כך שאני מסוגלת לעבוד עבודה גופנית. הוכנסתי לעבוד ביחד עם האחות המאמינה ס., שמצב בריאותה גרוע עד כדי כך, שעלי לעבוד גם בשבילה. אני גומרת קודם כל את עבודתי ואחר כך עוזרת לאחותי. אנחנו עובדים כאן 12 עד 13 שעות ביום. מזוננו כאן הוא כמו שלכם, דל מאוד. אך לא על זה רציתי לכתוב לך..."

לבי מודה ומשבח את האלהים, על שבחסדו גילה לי באמצעותך את דרך ישועתו. וכעת, כשאני הולכת בדרכו, יש לחיי מטרה ויודעת אני לאן אלך! לא, אינני סובלת למרות הכל! כי מרגישה אני את השאיפה המתמדת לספר ולהעיד לכל כאן אודות שמחת הישועה הגדולה השוכנת בלבי. כי מי זה יכול להפרידנו מאהבת האלהים במשיח? לא כלא, ולא סבל! הסבל שלנו רק מחזק אותנו יותר ויותר באמונתנו.

לבי עולה על גדותיו משמחה מרוב חסדיו! בעבודה מקללים ומענישים אותי, ומטילים עלי כל פעם עבודה נוספת, בגלל שאינני מסוגלת לשמור את השמחה הנפלאה הזאת לעצמי, כי אם נאלצת לספר לכולם את מה שאלהים עשה בשבילי, במשיח! הוא עשה ממני אדם חדש, בריאה חדשה! ממני, שהייתי קודם לכן בדרך לאבדון! איך אוכל לשתוק ולא להעיד לכולם על הכל? לא, לעולם לא אוכל! וכל עוד יכולות שפתי לדבר, אוסיף להעיד לכולם על אהבתו הגדולה!

"בדרכנו אל המחנה, פגשנו בהרבה אחים ואחיות במשיח. כמה מפליא הדבר, שאת יכולה להבחין מיד ברוח שגם הם ילדי האלהים, אפילו כשאת רואה אותם לראשונה, ומבלי שאיש יאמר לך זאת! אין צורך במילים; מהמבט הראשון את מרגישה ויודעת בוודאות מי הם.

"כשהגענו לתחנת רכבת אחת, בדרכנו אל המחנה החדש, ניגשה אלינו אשה אחת, שנתנה לנו מזון, ואמרה רק שתי מילים: "אלהים חי!" מרגע הראשון לבואנו כאן, (וזה היה מאוחר בלילה) נלקחנו לבקתות הנמצאות מתחת לפני האדמה. כאשר נכנסנו, ברכנו את הנוכחים שם במלים: "שלום עליכם!" ולשמחתנו הרבה, שמענו פתאום, מכל פינות הביקתה, את התשובה: "אנו מקבלים אתכם בשלום". וכך ידענו, כבר מהערב הראשון, כי אנחנו נמצאים בחיק משפחה, משפחת ילדי האלהים! ואמנם, כך היה הדבר. רבים מאתנו כאן מאמינים בישוע מושיענו; יותר ממחצית האסירים כאן מאמינים. יש כאלה בתוכנו, היודעים לשיר יפה מאוד, ויש גם מטיפים גדולים של הבשורה. בערבים, כאשר כולנו מתאספים לאחר יום עבודה מיגע, כמה ניפלא לבלות, לפחות זמן מה, ביחד ובתפילה בצוותא, לרגלי מושיענו! עם המשיח — יש חופש ודרור בכל מקום. למדתי כאן שירים רוחניים רבים, וכל יום ויום נותן לי אלהים יותר ויותר אור מדברו! בגיל 19, חגגתי בפעם הראשונה בחיי את יום הולדתו של המשיח. לעולם לא אשכח יום יפה זה! היה עלינו לעבוד במשך כל אותו היום, כרגיל. למרות זאת, יכלו כמה אחים ללכת לשפת הנהר הקרוב. שם שברו את הקרח והכינו את המקום במשך הלילה. וכך, בהתאם לדבר אלהים, נטבלנו, אני, ועוד שבעה מאמינים אחרים. כמה מאושרת אני, וכמה רצייתי שגם את, מריה היקרה, תוכלי להיות עמי, כדי שאוכל לכפר, ולו גם במקצת, על העוול שגרמתי לך בעבר! אך אלהינו הציב כל אחד מאתנו במקום המיועד לו, ועלינו לעמוד איתנים במקום זה! ברכי לשלום את כל משפחת ילדי האלהים. יברך אלהים בשפע את עבודתכם המשותפת לכבודו, כפי שהוא בירך אותי כאן. קראי את האיגרת אל העבריים י"ב: 1-3.

כל האחים והאחיות כאן מברכים אותך, ושמחים על שאמונתך כה חזקה, שאת משבחת את שמו הקדוש ללא הרף, על אף סבלותיך. אם תכתבי לאחרים, מסרי נא להם את ברכתנו ודרישתנו החמה לשלומם."

שלך, וריה."

"מריה היקרה! סוף סוף מצאתי הזדמנות לכתוב לך כמה שורות. אני יכולה לומר לך, יקירתי, כי בחסד אל, אני, וכן האחיות ס., שעמידה, מרגישות בטוב, וכי מצב בריאותנו תקין. אנחנו נמצאות כעת במחנה ב'. שלחו אותנו לכאן, וכאן נשארנו.

הנני מודה לך על דאגתך ואהבתך האמהית אלי. קיבלנו את כל מה ששלחת לנו. ובעיקר, אני מודה לך עבור הדבר, היקר לי מכולם ששלחת לי, ספר כתבי הקודש! אני מודה לכולכם, וכאשר תכתבי להם, אנא, העבירי להם את תודותי וברכותי על כל מה שהם עשו עבורי.

מאז שהאלהים גילה לי את סוד עומק אהבתו הקדושה, הנני מחשיבה עצמי לאדם המאושר ביותר עלי אדמות! הרדיפות אותן הורשה לי לסבול, אף אותן חושבת אני לחסד מיוחד שניתן לי! שמחה אני כי אלהים העניק לי כבר מהימים הראשונים לאמונתי את האושר הגדול לסבול עבורו! אנא התפללו כולכם שאוכל להישאר נאמנה לו עד הסוף. יהי רצון ותתחזקו כולכם לקראת הקרב הקדוש!

האחות ס. ואני, דורשות בשלומך. כאשר נישלח ל... תהיה לנו, כנראה, ההזדמנות לכתוב לך שוב, אל תדאגי לנו. אנחנו שמחות ומאושרות, "כי רב שכרנו בשמים" (מתי ה: 10-12).

שלך, וריה."

זה היה המכתב האחרון שנתקבל מוריה — הנערה הקומוניסטית שמצאה את המשיח, העידה עליו, ומשום כך נגזר עליה לעבוד במחנה עבודת כפיה בסיביר. מאז איש לא שמע עליה דבר. אך אהבתה הנפלאה, ועדותה על המשיח, מגלים לפנינו את יופיה הרוחני של קהילת המחותרת, הסובלת תחת משטר הקומוניסטי, כששליש מאוכלוסית העולם סובלת עמה.

השליחות שהטילה עלי קהילת המחותרת

עדת הדממה, קהילת המחותרת, רוצה להודיע לכם על קיומה ועל בעיותיה, והיא בחרה בי, כדי שאעשה זאת בשמה.

משום כך, כינו אותי אחדים במערב בשם "קולה של קהילת המחותרת". אך אני אינני רואה עצמי ראוי להיות קולו של חלק כה נכבד מ"גוף המשיח", ועדתו.

אך, עם זאת, ניהלתי בארצות, במשך שנים, חלק מעבודתה של קהילת המחותרת. רק בנס ניצלתי, אחרי שעברו עלי 14 שנות עינויים בכלא קומוניסטי, מתוכם למעלה משנתיים ב"חדר הגוססים". בנס גדול עוד יותר, רצה האלהים להוציאני מכלאי, כאשר צפיתי לזאת פחות מכל, ולאפשר לי להגיע למערב, כדי לדבר פה אל קהילת האלהים החופשית.

מדבר אני בשם אחי אשר מתו בבתי כלא הקומוניסטיים, ואשר גופותיהם מונחות היום בקברים רבים מספור. אני מדבר בשם אחי המתאספים כיום, בסודי סודות, בהמוניהם ביערות, במדתפים, באורות, בדירי בהמות ובמקומות דומים, כדי להשתחוות לאלהים! קהילת המחותרת שבארצות החליטה, שעלי לנסות לעזוב את ארצנו, כדי להביא משם קריאה אל המאמינים החופשיים בעולם. אך בנס התאפשר לי לצאת משם ולהגיע הנה, ואני ממלא את אשר הוטל עלי על ידי אלה, שנשארו שם לעבוד, לסבול, לסכן את חייהם ולמות בארצות הקומוניסטיות, עבור אמונתם!

וזוהי השליחות אותה מביא אני מקהילת המחותרת:

"אל תעזבו אותנו לבדנו! אל תשכחו אותנו! אל תמחקו אותנו מליבותיכם! הבו לנו את הכלים הדרושים, ואנו נהיה מוכנים לשלם את המחיר על השימוש בהם!"

אכן זהו קולה של עדת הדממה, ואני נתבקשתי להשמיע אותו משם! הנני

מדבר במקום הכנסיה חסרת הקול, עדת הדממה, האילמת, שאינה יכולה לדבר...

אנא! שמעו את זעקת אחיכם ואחיותיכם אשר בארצות הקומוניסטיות! הם אינם מבקשים שחרור, ביטחון, או חיים קלים יותר. לא ולא! בקשתם היחידה היא לקבל כלים, על מנת שיוכלו להתנגד לרעל, בו מרעילים את ילדיהם – בני הדור הבא – ברעל האתאיזם. הם מבקשים כתבי קודש כדי להפיץ את דבר ה'. אכן, כיצד יוכלו הם להפיץ את ספרי כתבי הקודש, אם אין ספרים אלה ברשותם?

קהילת המחתרת דומה לרופא כירורג, שנוסע ברכבת. הרכבת התנגשה באחרת, ומאות אנשים מוטלים על הארץ, פצועים, שותתי דם, גוססים. הכירורג מתהלך בין הגוססים וזועק: הוי, אילו רק היו לי כאן הכלים שלי! אילו רק היו לי כאן הכלים שלי! עם הכלים שלו יכול היה להציל חיים רבים. הרצון היה לו... אך חסרו לו הכלים. זהו המצב בו עומדת קהילת המחתרת כיום! חבריה מוכנים להעלות את קורבנותיהם! הם מוכנים לסכן את חייהם וחרותם, ולשבת שנים בבתי הכלא האיומים שבארצותיהם! אך כל הרצון העז זה מצידם – לשוא הוא, אם אין להם הכלים, בהם יוכלו לעבוד!

ובקשתה של קהילת המחתרת, הנועזת והנאמנה לאלהים, אליכם – החיים בחופש, – היא: "הביאו לנו כלים בשורות, כתבי הקודש, ספרות משיחית – ועזרה, ואנו נעשה את היתר!"

כיצד יכולים מאמינים חופשיים לעזור לקהילת המחתרת.

כל מאמין בן חורין יכול לעזור, ובדרכים הבאות: האתאיסטים הינם אנשים אשר אינם מכירים במושגים כגון: "בלתי-נראה, והנעלם" בחייהם. חסר להם החוש לכל הנסתר בתבל ובחיים. משיחיים חופשיים יכולים לעזור להם בצורה היעילה ביותר על ידי הליכה יומיומית לא בראייה, כי אם באמונה, כאשר הם

עצמם יחיו חיים של התחברות מתמדת עם האלהים הבלתי נראה. הם יכולים לעזור לקהילת המחתרת כאשר הם עצמם יחיו כמאמינים אמיתיים בישוע המשיח, ויהיו מוכנים לחיי הקרבה עצמית. הם יכולים לעזור להם על ידי כך שהם מוחים בפומבי בכל פעם שמאמינים נרדפים בעד אמונתם.

הדוגמא היפה ביותר לכך ניתנת על ידי ממשלת ישראל ועל ידי יהודים שונים, המארגנים הפגנות פומביות ונועזות למען יהודי ברית המועצות! מאמינים מערביים יכולים אף לעזור בתפילותיהם עבור הקומוניסטים, ולהאמין כי אלה אכן יוושעו. תפילה כזו עלולה להראות נאיבית ובלתי מציאותית. אנחנו בכלל התפללנו עבור הקומוניסטים, והם עינו אותנו למחרת עוד יותר! אך גם תפילת האדון ישוע על ירושלים היתה תפילה "נאיבית" – אם תרצו. ובני ירושלים צלבו אותו אחרי תפילתו זו! אך מספר ימים בלבד אחרי כן, הם תופפו על לבותיהם בחרטה על חטאם זה, וחמשת אלפים מהם חזרו בתשובה, וקיבלו את המשיח כמושיעם. וכל זה קרה במשך יום אחד בלבד! (ר' מעשי השליחים, פרק ב').

גם תפילות עבור אחרים לא היו לשוא! כל תפילה שנדחית על ידי זה שלמענו נאמרה, חוזרת אלינו כשהיא מלווה בברכות רבות, ונהפכת לשובט עבור זה שלמענו נאמרה – אם דחה אותה. בהתאם לדברי אדוננו, אני, ומאמינים רבים אחרים, התפללנו בזמנו, שהיטלר ואנשיו ישובו בתשובה. ואני סבור, שתפילותינו עבורו עזרו לכשלונו לא פחות משעזרו הכדורים מתוך רובי החיילים של צבאות האומות המאוחדות האנטי-נאציות!

עלינו לאהוב את רענו כמו את עצמנו. והקומוניסטים הם "רענו" כמו כל אדם אחר! הם תוצאה של אי מילוי חובתם של תלמידי ישוע המשיח, אשר אמר: "אני באתי כדי שיהיו לכם חיים, וחיים בשפע" (יוחנן י': 10). אבל תלמידיו טרם גרמו לכך, שחיים אלה יהיו בשפע לכולם. העולם הנוצרי ניצל חלק מהאנושות לטובתו הפרטית, וגרם לכך שרבים יחיו בעוני ובחוסר כל. אלה התמרדו, ואז נוצרה המפלגה הקומוניסטית בעולם. הקומוניסטים וכל שאר הפגעים החברתיים, הם לעתים קרובות, תוצאות של אי-צדק החברתי. כעת הם ממורמרים ואכזריים. ועלינו להילחם נגדם. אבל מאמינים במשיח

ישוע, אפילו כאשר הם לוחמים נגד אויבים, מצווה עליהם להבין ולאהוב אותם; כן, גם לנו חלק באשמה שישנם קומוניסטים בעולם כיום! אנחנו אשמים לפחות בעובדת אי מילוי חובתנו!

לקהילת המחתרת אין כל ספרות שתוכל לתת לנוער, המורעל על ידי תורת הקומוניזם בארצותיהם. ידיים כבולות לקהילה זו, והן תשארגנה כבולות, עד אשר תהיה לה ספרות מתאימה המודפסת בשפות השונות, המדוברות בארצות הקומוניסטיות.

הנוער שלנו שבארצות אלה — מוכרח לקבל תשובה — תשובת האלהים — תשובת המאמינים במשיח, תשובתנו אנו! זוהי צורה נוספת בה תוכל גם אתה לעזור: בהשגת ספרות כזאת, בתשובה לספר שניכפה עליהם על ידי השל-טונות, הקרוי "מדריך האתאיסטי"; וכן ספרות מצויירת צבעונית לילדים, ועותקים של ספר המקרא לנוער.

הדבר הרביעי, שעלינו לעשותו הוא, לתת יד ולשתף פעולה עם חברי קהילת המחתרת, ולתת לה אמצעים, כדי שיוכלו לנסוע לאורך ארצותיהם ולרוחבן, ולהביא את בשורת המשיח לכל אדם באופן אישי.

ברגע זה, נאלצים רבים מהם להישאר "כבולים" בבתיים, מחוסר אמצעים לנסוע באוטובוסים, וברכבות, ובשל חוסר אפשרות לקחת עימם מזון, לתקופת העדרם מן הבית. משום כך מרוחקים הם מעמם וחסרי כל אפשרות לזון, בעוד במרחק של 20 או 30 מילין בלבד מבתיים, זועקים כפרים שלמים לעזרה, וקוראים לאחרים לבוא אליהם כדי לארגן אסיפות תפילה חשאיות, בהן יוכלו להשתחוות לאלהים!

מאמינים פשוטים מן השורה, גברים כנשים, זקוקים לעזרה. כי בהיותם מאמינים, דלים ביותר אמצעיהם ובקושי מספיקים להם למחייה. לא נשאר להם אפילו במה לשלם את דמי הנסיעה מכפר לכפר, ומעיירה לעיירה, עם הבשורה, היחידה שיכולה להביא לשחרור ותקוה לעמים המשועבדים האלה. וזהו ה"נס" אשר מעט עזרה מסוגלת לחולל בשבילם ודרכם (המשכורת הממוצעת של פועל בארצות אלה הינה בשווי של כ-120-150 לירות לחודש בלבד!).

גם מנהיגים של כנסיות רשמיות, כלומר — אותם המנהיגים אשר מנהלים עבודה חשאית מקבילה ותחת סיכונים גדולים, — זקוקים לאמצעים שיגיעו אליהם בצורה חשאית למטרות אלה. ושאיפתם, רצונם העז ונכונותם לסכן את חירותם כדי להביא את הבשורה לילדים, לנוער ולמבוגרים באסיפות המחתרת — תוך זלזול בחוק הקומוניסטי העויין והאכזרי בארצותיהם — אינם מספיקים לכך; הם זקוקים לאמצעים על מנת להמשיך בתפקידם הנעלה ובעבודתם החשאית והפורייה. וזוהי דרך נוספת לעזור לקהילת הדממה להפיץ ביצילות את הבשורה.

עלינו גם לשדר את הבשורה לארצות הקומוניסטיות דרך הרדיו. אם נשתמש בשידורים דרך תחנות מתוך העולם החופשי, נוכל להזין את קהילת המחתרת, שהיא עצמה זקוקה מאוד ל"לחם החיים", שהוא דבר ה'. היות והקומוניסטים עצמם משתמשים בשידורים בגלים קצרים על מנת להפיץ את תעמולתם ההרסנית לעמיהם, יש למיליוני אנשים בארצות אלה, מקלטי רדיו, בהם יוכלו לשמוע ולקלט את שידורינו. ישנן היום דלתות פתוחות לשדר את הבשורה לארצות אלה. ועבודה זו חייבת להתרחב. המאמינים החופשיים חייבים לתת לקהילת המחתרת הנאמנה את המזון הרוחני הדרוש לה כל כך, על ידי שידורים כאלה. גם זהו אמצעי לעזור לה.

גורלן המר של משפחות המאמינים הכלואים בשל אמונתם במשיח.

כאמור לעיל — חייבים אנו להושיט יד לעזרתן של משפחות המאמינים הכלואים בשל אמונתם. עשרות אלפים משפחות כאלה סובלות היום סבל טראגי כל יתואר. כאשר נתפס חבר מקהילת המחתרת ונעצר, מתחוללת דרמה מחרידה, וגורל אכזרי פוקד את משפחתו כאחד. כי כל עזרה למשפחה כזו מהווה "עבירה" חמורה, על-פי החוק שם. זהו דבר מתוכנן ומחושב היטב על ידי השלטונות הקומוניסטיים, ומטרתו להציק ולהחמיר עוד יותר את

סיבלם של נשותיהם וילדיהם של הכלואים, שנשארו בבית. כאשר נלקח מאמין לכלא — ופירושו של דבר הוא, עינויים לעתים קרובות, ואף מוות — אז רק מתחילים סבלותיהם. משפחתו סובלת עד לאין-קץ. יכול אני להעיד לכם, כי אלמלא היו המאמינים מן השורה, החיים בארצות החופשיות, שולחים מדי פעם עזרה לי ולמשפחתי, לא היינו נשארים בחיים, ולא היינו מגיעים אליכם כדי לכתוב מלים אלה!

בימים אלה, פרץ גל מחודש של מעצרים המוניים מלווים מעשי טרור נגד מאמינים ברוסיה, וכן במקומות אחרים. כל הזמן נופלים יותר ויותר קורבנות על קידוש השם, במלחמתם נגד חסרי-האל. ואם כי הם עצמם מובלים לקבורה, ומקבלים את שכרם מאת האלהים, נותרות משפחותיהם בתנאים טרגיים ומחרידים לאין שעור! אנו יכולים וחייבים לעזור להם! חובתנו היא, כמובן, לעזור גם להודים וגם לאפריקנים הסובלים חרפת רעב בארצותיהם; אך מי ראוי יותר לקבל לראשונה את עזרת המאמינים, מאשר משפחות המאמינים אשר מתו עבור המשיח, או שעוברים עינויים בבתי כלא הקומוניסטיים בעד אמונתם?

מאז שחרורי מהכלא, הספיק הארגון המשיחי "קולם של המעונים" לשלוח כבר עזרה רבה למשפחות המאמינים שבכלא הקומוניסטי. ובכל זאת, כל מה שנעשה הוא אך כטיפת מים בים לעומת מה שנוכל אנו לעשות, אם אך תושיטו לנו עזרה למטרה זו!

ובתור חבר לקהילת המחתרת, אשר ניצל בנס ושוחרר, הבאתי לכם שליחות, פניה, תחנונים, בקשה מאחי אותם עזבתי מאחורי. הם שלחו אותי אליכם כדי למסור לכם את בקשתם זו. אני מאמין כי בנס נותרתי בחיים ויצאתי מתנאים האמורים, על-מנת למסרה לכם. סיפרתי לכם על דחיפות הצורך להביא את בשורת המשיח לעולם הקומוניסטי. אמרתי לכם מה גדול ודחוף הוא הצורך לבוא לעזרתן של משפחות המאמינים הכלואים בידי הקומוניסטים בשל עדותם הנאמנה לאלהים ולמשיח. דיווחתי לכם על הדרכים המעשיות בהן יכולים אתם לעזור לקהילת המחתרת להגשים את תפקידה להפיץ את הבשורה.

כאשר הוכיתי בכלא על כפות רגלי, צעקה לשוני מכאב. מדוע צעקה לשוני, כי הרי לא הלשון הוכתה! היא צעקה בגלל שהלשון והרגל, שתיהן כאחת, הינן אברים של אותו הגוף. וכאשר כואב אבר אחד, סובל גם משנהו. ואתם, משיחיים מארצות החופשיות, הנכם חלק מאותו גוף, "גוף המשיח" הסובל כיום במכלאות הקומוניסטים, שמניב גיבורים ואבירים, המוכנים למות על קידוש השם!

האין אתם כואבים את כאבינו? האינכם סובלים את סבלינו? הקהילה המשיחית הראשונה, שבה וקמה כיום לתחיה בארצות הקומוניסטיות, בכל יופיה, בכל רוח הקרבתה והקדשתה לאלהים ולמשיחו! כאשר גסס אדוננו ישוע המשיח בתפילתו בגת שמני, היו פטרוס, יעקב ויוחנן רק במרחק קטן מאוד מהמקום בו התרחשה הדרמה הגדולה ביותר של כל ההיסטוריה!

אך הם נרדמו וישנו שינה עמוקה!

כמה מדאגותיכם, כמאמינים במשיח, וכמה מהקרבותיכם מופנות לעזרת קהילת המשיח הסובלת? שאלו-נא את רועי העדה ואת ראשי קהילותיכם, מה נעשה עד עתה כדי לעזור בשמכם לאחיכם שבארצות אלה?

מאחורי החומות הבלתי חדירות של מסך הברזל, שוב מתרחשת כיום הדרמה, ומתגלות אומץ לבה, סיבלה והקרבתה של הקהילה הראשונה — כעת בימינו; ולעומתם, שרויה הקהילה החופשית... בתרדמה עמוקה... אחינו המשיחיים נלחמים שם לבדם וללא עזרה, במלחמה הגדולה והאמיצה ביותר של המאה העשרים, בדומה לגבורתה, לתעוזתה ולהקדשתה של קהילת המשיח שבמאות הראשונות לספירה... ואילו הכנסייה החופשית ישנה, ושוכחת את סיבלה ואת מאבקה הקדוש של עדת הדממה, כפי שתלמידי ישוע, פטרוס, יעקב ויוחנן נרדמו בדיוק ברגע המכריע ביותר של סבלות מושיעם — עבורם!

התוסיפו גם אתם להיות שקועים בתרדמתכם כאשר קהילת המחתרת, עדת

הדממה, אחיותיכם ואחיכם לאמונה, סובלים, כואבים ולוחמים לכדם בעד
הבשורה?

התשמעו את קולנו: "אל תשכחונו! תנו עזרה! אל תעזבונו!"
וכעת, מלאתי את שליחותי ואת חובתי הקדושה, שנמסרה לי ע"י עדת המחתרת
הסובלת בארצות שמאחורי מסך הברזל, "קולם הדומם" של אחיכם ואחיו-
תיכם, הסובלים בעולם הקומוניסטי.

SP-325.

NARROW
BACK

"כנביא בן ימינו, כקול קורא בעולם
החפשי והמדבר בשמם של נושאי
דגל האמונה באלוהי ישראל, החיים
מאחרי מסך הברזל, ואשר קולם
אינו נשמע"

"האתגר שהנך מציג בפני העולם
לא יישאר ללא מענה... " כותב
אליו בילי גראהאם.

"בן משה משמש לרבים כסמל
האומץ וגבורת האמונה. הוא אינו
מוכן לפשרות, ונשמע אך לקול
מצפונו בלבד... בן משה מהווה
כיום את הסכנה הגדולה ביותר
לאידיאולוגיה הקומוניסטית."

